DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Raquel, iletişim aygıtının bir düğmesine basıp alarmı susturdu, koşup yanıma geldi. "Evie, tatlım, iyi misin?"

Acının hatırası o kadar tazeydi ki, hâlâ yanıyor gibiydim. Hıçkırarak ağladım, yanan kolumu göğsüme bastırdım.

"Dur bir bakayım," deyip kolumu çekti. "Ah, Evie, çok özür dilerim," dedi. Baktığımda gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. "Sözüne güvenmem gerekirdi."

Yanan bileğimde Reth'in elinin izi kıpkırmızı çıkmıştı. Ama Raquel sadece yanık izini görebiliyordu, benim gözlerimin görebildiği şeyi değil.

El izinin altında, hâlâ cayır cayır yanıyordum.

YAN, BEBEK, YAN

Koluma baktım. Kırmızı el izinin altında sıcacık, canlı altın dokunaçlar kıpırdıyordu. "Ne yaptı?" diye fısıldadım ağlayarak. Reth içime ne yerleştirmişti böyle?

Lend'den söz ettiğimi zanneden Raquel, saçımı okşadı. "Kaçmaya çalıştı," dedi.

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Hayır, öyle yapmadı. Reth gelince, Lend alarmı çalıştırmak için kendini kapının eşiğine fırlattı. Yardım etmek için tek yapabileceği buydu."

"Ya," dedi Raquel yumuşak bir sesle. Koridorda bilinçsiz yatan Lend'in bedenine, daha doğrusu görebildiği kadarına baktı. Lend ona verdiğim şortu giyiyordu; büyük olasılıkla Raquel'in tek gördüğü, koridorda havada duran bir şort ve takip bileziğiydi.

Raquel iletişim aygıtıyla birkaç muhafız çağırdı, Lend'i koridordan alıp odaya getirdiler. Ben de kolumu tutarak yatağın ucuna kaydım. Onlar oğlanı yatırınca sağlam elimi göğsüne koydum, her zaman olduğu gibi, katı ve sıcak oluşuyla beni şaşırttı. "Nefes alıyor." Öyle ferahlamıştım ki, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

dylann

"Tamam, geçti." Raquel tek koluyla bana sarıldı. "Nasıl oldu bu?"

"Nasıl mı oldu? Dalga mı geçiyorsun benimle? Sana ne kadar zamandır Reth'in kaçığın teki olduğunu, bana bunu yapıp durduğunu söylemiyor muyum? Sizlerin perileri anlamadığınızı, onları denetleyemeyeceğinizi defalarca söylemedim mi?"

"Özür dilerim. Seni dinlemeliydim. Ama ona verdiğin isimli 'sana ihtiyacım var' komutu yüzünden olmalı. Onu bir şekilde kötüye kullandı."

Gözlerimi devirdim. "Öyle mi düşünüyorsun? Perilerin hep yaptığı şey *bu*."

"Yine de bundan böyle sana dokunamaz, o yüzden için rahat olsun."

Bu kadar kolay olduğunu sanıyordu. Hiç anlamıyordu.

"Şimdi revire gidelim de doktor şu yanığa bir baksın."

Koluma baktım, altın rengi ışıltı hâlâ sönmemişti. Raquel'in bunu göremediğine inanamıyordum, sanki içimden ışık saçıyordum. "Peki ya Lend ne olacak?" Elimi onun yanağına koydum.

"Uyanınca bir şeyciği kalmaz. Ölümcül şiddette değildi."

Sağlam elimden tutup beni revire götürmesine izin verdim. Doktor, kırklı yaşlarının ortalarında hoş bir kurtadamdı. İki yıl önce ayak bileğimi burktuğumdan beri buraya uğramamıştım. Hayır, heyecanlı bir şey yaparken, mezarlıkta vampir tarafından kovalanırken falan olmamıştı. Odamda tek başıma iPod'umu dinleyip dans ederken becermiştim. Anlaşılan hiphop bana göre değil. Şu an hissettiğim dehşetle o zamanki mahcubiyetim birbirine ne kadar da zıttı.

Raquel olan biteni anlattı ve doktor bakabilsin diye bileğimi uzatmamı istedi. Doktorun kaşları çatıldı, bir anlığına, tenimin altında oynaşanları onun da görebildiğini sanıp paniğe kapıldım. Eğer UPTA beni zaten gözlem altında tutuyor ve bir paranormal sayıyorduysa, değiştiğimi düşündükleri zaman ne

yapacaklarını bilmek olanaksızdı.

"Çok garip," dedi. "Tamam, bu bir yanık, ama beş dakika önce olmuşa benzemiyor hiç. Daha eski görünüyor, büyük oranda iyileşmiş." Cildim o kadar sıcak geliyordu ki, doktorun bana dokunan parmağının yanacağını sandım, ama kadın başını iki yana salladı sadece. "Vücudu hayli sıcak." Sonra elini alnıma koydu, başını kaldırdı. "Donuyorsun sen." Bana bir kez daha öyle endişeyle bakarsa kendimi kaybedecektim. Her zamankinden daha fazla üşümüyordum. Hatta aslını isterseniz, daha bile sıcaktım. Özellikle de yüreğim.

"Koridorda konuşabilir miyiz?" diye sordu Raquel ve doktor onun peşinden odadan çıktı. Tir tir titreyerek masadan kalktım, lavabonun hemen üstünde asılı duran aynaya yürüdüm. Derin bir nefes aldım, bluzumun üstten üç düğmesini çözüp iyice araladım. Sonra rahatlayıp iç çektim. Yansımam tümüyle normaldi; sadece soluk tenim, varla yok arası göğüs çatalım ve pembe sutyenim görünüyordu.

Sonra, bluzumun düğmelerini iliklerken aşağı baktım. "Hayır, olamaz," diye fısıldadım. Kalbimin göğsümde güm güm çarptığı yerde yine aynı sıvı altın yanıyordu. Kalp vuruşlarımla eşzamanlı bir şekilde, nabız gibi atmaktaydı.

Kapı açılınca yerimden sıçradım, hemen önümü kapattım. Doktor bana gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Şey, ben, evet yolunda."

"Yanığa şimdi biraz aloe merhemi süreceğim, sonra da saracağım. İyileşmeye yüz tuttuğu için bence bir günden fazla kapalı kalmasına gerek yok. Şimdi, Raquel'le konuşuyordum da, itiraf etmem gerekiyor ki peri sihri ve yol açtığı yaralar konusunda çok şey bilmiyorum. Başka tuhaf belirtiler var mı?"

"Yok." Tabii ışık saçtığımı ve kendimi ilk defa, paranormallere baktığım gözle gördüğümü saymazsak. Bundan söz etmem

dylann

gerektiğini, Raquel'e bunun basit bir yanık olmadığını, Reth'in bana bir şey yaptığını, beni bir şekilde değiştirdiğini söylemem gerektiğini biliyordum; ne var ki yapamazdım bunu. Takip bileziği ya da acayip testlerin kobayı olmak istemiyordum. Bir an, deney yapılmak üzere parçalara ayrıldığımı düşündüm. UPTA'nın böyle şeyler yaptığını sanmamakla birlikte, onlara herhangi bir şey anlatma riskini de göze alamazdım.

Doktorun bileğime sardığı bandaja baktım ve alevleri artık göremediğimi fark edince rahat bir nefes aldım.

"Ateşini de ölçeceğim. Vücudun bana çok soğuk geldi, bir yan etki olmasından korkuyorum." Termometreyi kulağıma soktu, bir-iki saniye sonra alet bipledi. Kulağımdan çıkardı, sonra yine o şaşkınca kaş çatış. Neredeyse Raquel'in iç çekişleri kadar kötüydü bu. "Bu çok düşük. Termometre bozulmuş herhalde. Kendini iyi hissediyor musun?"

Cidden anormal –paranormal– bir şeyler döndüğünden şüphe edeceklerinden korkarak masadan aşağı atladım. Buraya ilk geldiğim zaman yapılan komple muayene ve bileğimi burkma olayı haricinde, revire hiç işim düşmemişti. Hayatımda hiç hastalandığımı da anımsamıyordum. Bunu, insanlardan uzak bir hayat sürmeye bağlamıştım. Kadın doktorun meseleyi iyice kurcalayıp zannettiklerinden daha acayip olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Evet, bir şeyim yok. Gerçekten. Kendimi bildim bileli vücut ısım biraz düşüktür; termometreniz de bozuk herhalde. Önemli değil."

"Peki o zaman. Bileğin seni rahatsız ederse ya da beklenmedik belirtiler ortaya çıkarsa –ne olursa olsun– bana haber ver."

"Veririm." Dışarı çıktım, Raquel de peşimden geldi.

Hızlı adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken, "Niye gidip biraz dinlenmiyorsun?" diye sordu.

"Lend uyandığında orada olmak istiyorum."

"Bence bu..."

"Raquel," dedim, ona kararlı bir ifadeyle bakarak. "O beni kurtardı. Beni kurtarmak için kendini elektrik akımına attı. Uyandığı zaman orada olup ona teşekkür edeceğim."

Küçük bir *havlu atıyorum* iç çekişinden sonra, başıyla onayladı. "Ama dikkat et, olur mu? Hâlâ onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." Benim hakkımda da bir şey bilmiyorlardı. "Eğer nereden geldiğini ya da burada ne işi olduğunu öğrenirsen hemen bana söyle, tamam mı?"

Tabii tabii, diye düşündüm içimden. "Elbette," dedim. Raquel beni oğlanın odasına kadar götürdü ve ben içeri girerken de kapının ağzında bekledi.

"Peki, sonra uğrayıp nasıl olduğuna bakarım." Bir an daha durdu, sonra gitti.

Lend hâlâ kendinden geçmiş halde yatıyordu. Onun yanına, yatağın kenarına iliştim, uyanmasının daha ne kadar zaman alacağını merak ettim. Kendimi korkunç hissediyordum. Elektrik çarpması –bir kez daha– benim suçumdu.

Ona baktım, iyi ki şortunu giymişti, bu sayede suçluluk hissetmeden onu seyredebiliyordum. Büyüleyiciydi. Etrafında, göğsünde toplanmış bir halde, hafif bir parlaklık vardı. Yüzünü inceledim. Başka insanların kılığına girdiğinde, alttan yüz hatlarını belli belirsiz seçebiliyordum, ama şimdi kendi halinde olduğu için bu daha kolaydı. Ona yaklaştıkça yaklaştım, görüntüsünü zihnime kazımaya çalıştım. Her karşılaşmada farklı görünen birine gönül kaptırmak biraz garipti ve ben, Lend'in zihnimde bu yüzüyle, yani gerçek yüzüyle yer etmesini istiyordum. Çok tuhaf bir biçimde, şimdiye dek gördüğüm en güzel erkekti, hatta perilerden bile güzeldi çünkü onunki bir insanın suratıydı.

Ona öylesine sokulmuştum ki az daha kazayla üzerine düşecektim. Bu riski ortadan kaldırmak için yataktan kalkıp diz

dylann

çöktüm, dirseğimi yatağın kenarına koyup başımı ellerime dayadım. Merakım tatmin olmadığından, elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım. Düşlenebilecek en yumuşak, en pürüzsüz dokuydu bu. Onun saçlarına bakıp oynamaya kendimi öylesine kaptırmıştım ki, elimdeki saçlar kapkara kesilene kadar onun uyandığını anlamadım.

"Ah!" dedim, öyle hızlı geri çekilmiştim ki popomun üstüne oturuverdim. "Uyandın demek!" O standart kara saçlı, kara gözlü yakışıklıya dönüşmüştü ve beni, şaşkın bir bakışla izliyordu. Daha o saçıyla neden oynadığımı soramadan, bir şeyler gevelemeye başladım. "İyi misin? Kendini nasıl hissediyorsun? Sana bir şeyler getireyim mi?"

Doğrulmaya çalıştı, sonra durup bir elini alnına koydu. "Canım çok yanıyor."

"Çok özür dilerim! Hepsi benim suçum."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Nasıl senin suçun?"

"Benim yüzümden yine elektroşok yedin."

"Bence bunun faturasını o kaçık periye kesebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Eğer araya girmeseydin... Ben sanmıyorum ki... Teşekkürler." Gülümsedim, boştaki elini avcuma aldım. "Gerçekten, ama gerçekten teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın kesinlikle. Ya da en azından ruhumu."

Elimi bırakmadan doğruldu. Bunu sevmiştim. Hem de çok. "Sana ne yapıyordu?"

Yatakta yanına oturup bakışlarımı yere diktim. "Bilmiyorum. Yaptığı şey –o ısı– tıpkı daha önce yaptığı gibiydi. Ama daha farklıydı bu sefer, daha güçlüydü. Sanki beni içten dışa doğru yakıyor, ateşi zorla içime sokuyordu. Ve bu sefer sıcaklık..." durdum. Raquel'e kendi içimde gördüğüm şeyi söyleyemezim. Peki ya Lend'e söz edebilir miydim bundan?

"Ne olmuş sıcaklığa?"

Derin bir nefes aldım. "Bu sefer sıcaklık kaybolmadı."

Elimi elinden çektim, sargıyı açtım, kırmızı el izine ve altındaki sıvı alevlere baktım. Lend bir anda nefesini tuttu, şoke olmuş halde ona baktım. "Görebiliyor musun?"

"Elbette görüyorum!"

dylann

CADIKULADE

Lend cildimin altındaki alevleri görebiliyordu. İnanamıyordum buna. Belki de bu alevler paranormal değildi. "Gerçekten mi? Nasıl görüyorsun onları?" diye sordum.

"Parlak kırmızı! Nasıl görmem? Seni çok kötü yakmış." Lend elimi şefkatle tuttu, yanığa baktı. "Ama elin adeta donuyor."

Hüsranla omuzlarım çöktü. "Demek sen de göremiyorsun."

Başını kaldırdı, aklı karışmış gibiydi. "Başka bir şey mi var?"

Dudağımı ısırdım, sonra gözlerimi onunkilerden kaçırarak başımı iki yana salladım.

"Evie. Ne yaptı o sana?"

"Bilmiyorum." En azından bu kısım doğruydu. Ne bana ne yaptığını biliyordum ne de durdurulmamış olsa neler yapabileceğini.

"Baktığında bir şeyler görüyorsun, değil mi?"

Başımı yine iki yana salladım, sonra gözlerimi kapadım; bu sefer başımı aşağı yukarı sallayarak onu doğruladım.

"Nedir gördüğün?"

"Bilmiyorum. Sanki... sanki ondan geldiğini hissettiğim ateş

hâlâ orada, el izinin altında duruyor. Altın renginde, ürpertici bir şekilde oynaşıp duruyor. Daha önce kendime baktığımda altta hiçbir şey görmezdim."

"Reth sana bunu daha önce yaptığında da mı?"

"Bilmiyorum. O farklıydı." Anımsamaya çalıştım; beni ısıttığını biliyordum, ama Reth gittikten sonra sıcaklık da kaybolurdu hep. "Hiç üstünde durmadım çünkü kalıcı değildi. Sıcaklık hissi hep söner giderdi. Sanki eskiden sıcaklığı bana ödünç veriyormuş gibiydi. Ama bu sefer ateşi zorla içime soktu, beni onu almaya zorladı."

"Belki bu da kaybolur gider."

"Bilmiyorum," dedim ağlamamak için kendimi zor tutup. "Sadece kolumda da değil üstelik."

"Başka nerende var?"

Sesim bir fısıltı halinde çıktı. "Kalbimde."

Lend uzun süre sessiz kaldı. "Raquel ne diyor?"

"Ona anlatmadım. Beni zaten paranormal olarak sınıflandırmışlar. Kendimi onların gözünde, ne bileyim, daha tuhaf kılacak bir şey vermek istemedim."

"Seni anlıyorum. Ben de hayatım boyunca onlardan saklandım. Ama yanıtları başka nerede bulacaksın ki?"

"Periler hakkında bir bip bildikleri yok."

Lend güldü.

"Ne var?" diye sordum.

"O bip de nereden çıktı? Size burada gerçek küfür öğretmiyorlar mı hiç?"

Önce yanaklarım al al oldu, sonra güldüm. "Bu özel bir şaka sayılır. Lish, yani en iyi dostum Alisha, bir denizkızı ve bilgisayar aracılığıyla konuşabiliyor. Alet küfürleri tercüme etmediği için, onların yerine 'bip' koyuyor. Ben de oradan alıştım."

"Tuhaf ama mantıklı." Elimi bırakmamıştı hâlâ, yanığa bakı-

dylann

yordu. Elimi avcuna alması hissinden çok, çok ama *çok* hoşlanmıştım. Bugün olup biten onca şeyin ardından, şöyle küçük bir şey hâlâ başımı döndürebiliyordu. Doğru, onun çarpılmasına yol açan ve muhtemelen bir ucube olduğum anlamına gelen yaraya bakmasa daha iyi olurdu belki, ama insan elindekiyle yetinmeyi bilmeli.

"Bunu sorabileceğin başka kimse yok mu? Beni biraz kaygılandırıyor da."

Güldüm. "İçinde yangın olan benim. Lish bunu sır olarak saklayabilir ama UPTA'nın bilmediği hiçbir şeyi bilmez. Ne zaman istesem Reth'e bana ne bip yaptığını sorabilirim, ama onu tekrar görmek istemiyorum. Bir daha asla. Diğer perilerin de yardım için kılını kıpırdatmayacağından eminim. Pek hayırsever değiller."

Lend'in suratında tuhaf bir ifade vardı. "İçinde yangın olduğunu mu söyledin sen?"

"Kolumdaki ve göğsümdeki şey, yangına benziyor. Altın rengi ve hareketli; tıpkı sıvı bir ateş gibi."

"Sıvı ateş." Ses tonu duygusuzdu, inanmakta güçlük çekiyordu sanki.

Savunmaya geçip omuz silktim. "Evet."

İç çekti. "'Dişinin gözleri eriyen karlardan bir nehir, bilmediği şeyler yüzünden buz gibidir. Yukarıda Cennet, aşağıda Cehennem, sıvı alevlerdir kederini gizleyen. Ölüm, ölüm, ölüm, kurtuluşu olmayan. Ölüm, ölüm, ölüm, kurtuluşu olmayan.'"

Bu da ne yahu? Aklımdan geçen buydu. Dudaklarımdan dökülen de şu oldu: "*Bu da ne yahu?*"

Lend elimi bırakıp yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum. Banshee'nin bize verdiği buydu, bir nevi kehanet şiiri. Ne anlama geliyor, en ufak bir fikrim yok. Epey bir kısmı seni anlatıyor sanki. Gözlerin, hep üşüyüp durman. Şimdi de içindeki sıvı ateş."

"Ha, tabii, ama bütün o 'ölüm ölüm ölüm' kısmını atladın! Ben *katil* falan değilim!" Ayağa kalktım, hakarete uğramış hissediyordum kendimi. Lend'in böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini aklım almıyordu.

Keyifsizce gülerek başını iki yana salladı. "İnan bana, katilin sen olduğunu düşünmüyorum. Sende pek 'yüzlerce paranormalin katili' olacak tip yok."

"Ya." Kendimi aptal gibi hissedip geri oturdum. "Sence ne anlama geliyor o zaman?""Bilmiyorum. Önce, bunların sorumlusu her kimse onu tarif ediyor sanmıştım ama artık hiçbir fikrim yok."

Bunu düşündüm. Tüm mesele tüyler ürpertici ve garipti. "Hey, hani şu cennetli cehennemli kısım var ya – peri mitolojisini bilir misin?" Başını iki yana salladı. "Onlara ilişkin eski öyküler der ki, periler cennete alınmayacak kadar kötü, cehenneme atılmayacak kadar da iyilermiş. O yüzden ikisinin ortasında, yani dünyada ve Peri Diyarları'nda sıkışıp kalmışlar. Başından beri buraya hapsoldukları, aynı anda ölümsüz ve değişmez oldukları için de cennete dönmenin yolunu arıyorlarmış. Ya da cehenneme. Belki de tümüyle başka yere, orasından emin değilim. Sanırım bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. Belki de şiir perileri anlatıyordur!" Eğer periler hakkındaysa, demek oluyor ki benim hakkımda değildi. Şiirin periler hakkında olmasına *ihtiyacım* vardı.

Düşünceli bir edayla başını aşağı yukarı salladı. "Olabilir."

"Hem dur bir dakika! Beni vampirlerin elinden Reth kurtardı, evine bırakır bırakmaz da çıkıp gitti. Geri dönüp hepsini katletmiş olabilir yani!"

"Ama neden yapsın ki bunu? Hem şiirde kastedilen bir erkek değil; kadın ya da kız."

Kaşlarımı çattım. Hakkı vardı. "Yine de bir sürü dişi peri

dylann

var. Üstelik o ateşi içime sokan da Reth. Bence bu o."

"Haklı olabilirsin. Bana sorarsan, kafam iyice karıştı. Buraya gelmekle hata ettim. Bir şey bulamamak şöyle dursun, kimseye yardımım da dokunmadı."

Omzumla dürttüm onu. "Bana yardım ettin."

O da omzuyla karşılık verdi. "Hiç yoktan iyidir."

Sevinçle gülümsedim. Sonra yüzüm buruştu. Lend buraya ait değildi. Onun gitmesini hiç istemesem de, tüm bunlar saçmalıktı. "Raquel'le konuşacağım, bakalım seni buradan çıkarabilir miyiz."

Güldü, ama sesinde neşeden eser yoktu. "Gitmeme izin vermezler. Verseler bile takip bileziğini çıkarmazlar, bu da demek oluyor ki evime bir daha dönemem." Bana döndü. Yüzü ciddiydi. "Ama sen buradan gitmelisin. Kaçıp uzaklaşabilirsin."

Üzüntüyle başımı sağa sola salladım. "Yapamam. UPTA dışında hiçbir şeyim yok. Ne param var, ne ailem, ne de gidebileceğim bir yer." Bana bakan kurumun, beni, dünyayı koruduğu yaratıklardan biri saydığını öğrendiğimden beri, yapayalnız olduğum düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Reth'in sözleri yankılanıp duruyordu kulaklarımda. Aptal peri, aptal. Derin bir göğüs geçirdim. "Bir bölüm *Easton Heights* seyredesim bile yok."

Lend tek kolunu bana dolayıp hafif hafif omzuma vurdu. "Bunca şeyin bir faydası da oldu demek," dedi.

Gülümseyip karnına dirsek attım. "Her neyse."

"Şu şeyde kablosuz bağlantı var mıdır?" Kolunu çekmiş, gözünü, daha önce diziyi izlediğimiz dizüstü bilgisayara çevirmişti.

"Maalesef yok."

"Evie!" Raquel kapının ağzındaydı. "İletişim aygıtın neden üstünde değil?"

"Unutmuşum. Ne oldu ki?"

"Sana görev çıktı."

"Gerçek bir görev mi? Bugün mü?" Başıma gelen onca şeyden sonra hiç değilse bir gün izni hak etmiştim oysa.

"Evet, bugün, hemen şimdi. Elini çabuk tut."

İç çekip ayağa kalktım, dizüstü bilgisayarı orada bıraktım. Zavallı çocuğun eğlenecek bir şeylere ihtiyacı vardı. "Sonra görüşürüz, Lend. Beni kurtarmak için kendini elektriğe attığın için tekrar teşekkürler."

"Her zaman."

Raquel'in peşi sıra dışarı çıktım. "Çıktığım son işte hapı yutmama ramak kalmasına ve Reth'in bugün kolumu yakıp bir delik açmasına rağmen gergin falan değilim ama ne işi bu böyle?"

"İrlanda. Muhtemelen cadı."

"Cadı mı? Öğğ. Başkası gitse olmaz mıydı?" Daha önce sadece bir tane cadı görmüştüm, tam evlere şenlikti.

"Hayır. Henüz teyit edilmedi. Paketleyip-etiketlemeden önce senin doğrulamanı bekliyoruz. Alex'in başına gelenleri anımsıyorsun, değil mi?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Alex, UPTA'da bizim bölümde bir süre çalışmış olan, aşırı utangaç şaşkının tekiydi. Boyu bir doksan, ağırlığıysa yetmiş kiloydu. Her türden paranormal hakkında akla gelebilecek her şeyi ezbere bilirdi ama saha görevlerinde hiçbir işe yaramazdı. Bir seferinde zafer kazanmış bir komutan edasıyla, peşi sıra bir "cadı" sürükleyerek gelmişti. Evet, getirdiğinin sadece yaşlı ve çirkin bir kadın olduğu anlaşılmıştı. Kızılca kıyamet kopmuştu. Alex bir daha asla göreve yollanmadı ve kalıcı bir masa başı işine kaydırıldı.

"Cadılardan nefret ediyorum." Tüyler ürperticiydiler. Hatta bu bile anlatmaya yetmezdi. Vampirleri solda sıfır bırakırlardı.

"Jacques'ı da seninle yollayacağım. Bir süre görevlere tek başına çıkmanı istemiyorum."

"Benim için hava hoş." Jacques, kurtadamlığın doğal getirile-

dylann

rinin yanı sıra, dev gibiydi. Tam da kendinizi biraz tedirgin hissettiğinizde yanınızda arayacağınız türden bir adamdı. Odama uğrayıp takip bileziği dolu çantamı, iletişim aygıtımı, Çarpıcı'yı ve bıçağımı aldım.

Jacques'la nakil odasının önünde buluştuk. Bir peri bizi bekliyordu bile. Fehl. Elbette, bana ilgi gösteren az sayıda periden biri olmasa olmazdı. O gün içim dışım peri olmuştu zaten, ama iş bekliyordu ve elden bir şey gelmezdi. Fehl hiçbir şey demedi, yüzünde her zamanki bıkkın ve sinirli ifade vardı. Gözlerinin de saçlarıyla aynı renk, yani yakut kırmızısı olduğunu ilk defa fark ediyordum. Tıpkı sesi gibi, aynı anda hem ürkütücü hem de güzeldi.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diye tembihledi Raquel.

"Tamam tamam." Öylesine bitkindim ki, bunu bir an önce bitirmek istiyordum.

Jacques ile Fehl'in iki yanında durduk. Ellerini uzattı, tam önümüzde bir kapı belirirken onu tuttuk. Hiç düşünmeden bileği yanık elimi uzatmıştım periye. Eğilip baktı, yüzünde bir anlık bir gülümseme belirdi. "Daha bitirmemiş," diye mırıldandı, cam kırılmasından farksız sesiyle. Raquel'in bunu işitmediğinden emin bir halde, dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum ve Peri Patikaları'ndan yürüyerek cadıyla randevuma gittim.

KAYIP RUHLAR

Peri Patikaları'ndan çıkıp sendeleyerek, adımımızı etrafı uzun kahverengi otlarla çevrili, puslu, buz gibi bir boşluğun cılız güneş ışığına attık. Fehl arkamızdaki kuru bir ağacın gövdesine açılan kapıdan hemen geri döndü. İyi olmuştu. Kollarımı kendime doladım. "Palto giysem iyi olurdu."

Jacques sadece omuz silkti. "O kadar da soğuk değil."

Göleti görebiliyordum; etrafı seyrek bir koruyla çevrili, çamurlu, yapayalnız bir şeydi. Bu yaratıklar neden tropik adaları mesken tutmazlardı ki? Hawaii'ye gitmeye hiç itiraz etmezdim.

Yüzümü buruşturdum. "Oraya varınca sen yakınlarda bir yere gizlensen iyi olur. Bırak ben tek başıma karşısına çıkayım. Eğer oradaysa kendini gösterme olasılığı artar."

"Senin için güvenli olduğundan emin misin?"

"Değilse haberin olur, hiç merak etme."

Gülümsedi ve açık alanı sessizce geçtik. Göletin kıyısına birkaç metre kala Jacques benden ayrıldı, eğri büğrü bir dizi ağacın arkasına saklandı. Bir elimi Çarpıcı'nın üstüne koyup suyun kenarına yürüdüm, bir taş alıp fırlattım. Hiçbir şey olmadı. Tekrar

dylann

yaptım. Yine bir şey olmadı.

Hiçbir şey olmayacağına kanaat getirmiştim. Cadılar ırmaklarda, göletlerde yaşar ve buruş buruş ihtiyar kadınlara benzerler. Sihirli kılıkları bile çekici değildir, ama asıl feci olan, onun altındakidir. İğrenç yeşil renklidirler, kocaman balık gözleri vardır – bembeyaz. Saçları çürümüş yosun tutamlarını andırır, tüm bunlar yetmezmiş gibi ağızlarında iğneden farksız üç sıra kararmış diş bulunur. Çocuk yediklerini de söylemiş miydim? Evet ya. *Çocukları*. Önce yardım isterler, sonra çocukları suyun altına çekip hareketsiz kalana kadar beklerler. Ardından onları tek lokmada yutarlar.

Cadı protokolü son derece basitti. Onları sudayken yakalayamazdınız; çok güçlüydüler. Ancak kandırıp sudan dışarı çıkarırsanız elektrik şoku vermek, ayaklarına takip bileziği takmak ve taşıyıcı çağırmak çocuk oyuncağıydı. Vampirlerin aksine, cadıları kısırlaştırmak mümkün değildi. O yüzden Sibirya'da bir yerlerde, özel bir ünitede tutuluyorlardı. UPTA "İnsani Tecrit" diyordu oraya; gerçi cadıların insanla ya da insanlıkla bir alakası olmadığını düşünürseniz biraz tuhaf geliyor.

On dakika boyunca etrafta gezinip göle taş attıktan sonra canım sıkıldı. Belki de bir cadıyı bile kandıramayacak kadar yaşlanmıştım artık. Boşuna zaman harcamamak için göletin etrafına bakındım. Bitkilerin çoğu hâlâ ölüydü; ilkbahar İrlanda'nın bu yöresine uğramamıştı henüz. Ancak ağaçlar ilk başta farkına varmadığım kadar gürdü. Derken sağ tarafımda bir şey çarptı gözüme. Yaklaşık on metre uzaklıkta, oraya ait değilmiş gibi duran, üzeri yeşil ve gri benekli, tuhaf ve küçük bir tümsek vardı. Çarpıcı'yı çıkarıp ihtiyatlı bir biçimde yaklaştım. Yaklaştıkça, küf kokusu burnumun direğini sızlattı. Cadılar böyle kokardı. Nefesimi tutup diğer tarafına dolandım. Gördüklerime inanamıyordum.

Ölmüştü.

Ben bile bir cadının nasıl öldürülebileceğini bilmiyordum. Bunlar, tıpkı denizkızları gibi sonsuza dek yaşayan varlıklardı. Ama buradaki kesinlikle ölüydü. Kılığının altında, süt beyazı gözleri fal taşı gibi açılmış, korkunç suratı kasılıp kalmıştı. Nasıl olmuştu bu?

İpucu bulmak umuduyla etrafı kolaçan ettim, fakat hiçbir şey göremedim. Gözlerimi kısıp tekrar cadıya baktım. Sihirli kılığının hemen altında, üstündeki paçavralarla örtülü göğsünde bir şey vardı. Bir sopa bulup onunla kumaşı araladım. Belli belirsiz bir el iziydi bu, altın rengiydi ve gözlerimin önünde soluyordu, derken tümüyle kayboldu.

Sonra bir şeyin daha farkına vardım: Serin havada, cadının bedeninden buğu yayılıyordu. Demek ki vücudu hâlâ sıcaktı. Yani öldürülmesinin üzerinden çok geçmiş olamazdı. "Hay bip," diye fısıldadım. Doğruldum, Çarpıcı'yı önümde tutup fırıldak gibi döndüm. Bütün bölge tekinsiz gelmeye başlamıştı, sanki her bir kahverengi çalılığın ya da ağaç korusunun ardında ölüm beni bekliyormuş gibiydi.

"Jacques?" diye seslendim hafifçe, bir yandan da geri geri gidip göletten uzaklaştım. Fehl'in nakil noktasından çok uzak olmaması için dua ederek, iletişim aygıtımın acil durum düğmesine bastım. "Jacques?" Bağırmak istemiyordum. Elbette, o kadar uzun süredir açıkta duruyordum ki, bunu yapan her ne idiyse beni çoktan görmüş olabilirdi. Soldan, uzak bir yerden bir dalın kırıldığını işittim. Takip bileziği çantasını yere bırakıp bıçağımı çektim.

"Jacques? Sen misin, Jacques?" Sesim de ellerim kadar kötü titriyordu. "Jacques?"

Birden havada bir feryat yankılandı, sanki bir ruh, bedeninden koparılıyordu. Jacques'ın ruhu. Jacques'ın bedeninden.

dylann

Bunu yaptığım için kendimden nefret etsem de, dönüp var gücümle ağaca doğru koştum. Eğer bu şey bir cadıyı ve Jacques'i alt edebildiyse, karşısında hiç şansım yoktu. Kendimi daha hızlı koşmaya zorladıkça, soluğum ciğerlerimi dağlıyordu. Ölümden kaçıyor, beni her an yakalamasından korkuyordum.

Ağaç gitgide yaklaştı – ama orada hiçbir şey yoktu. Fehl çağrıya yanıt vermemişti henüz. Koşarken bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Eğer peri hemen gelmezse orada ölecektim. Ağaca vardım, ama hâlâ bir şey yoktu. Öyle kötü titriyordum ki, parçalanıp kalacağımı sandım. Döndüm, sonumla yüzleşmeyi bekledim. Açıklık bomboştu. Daha da yüksek sesle ağladım. Fehl'in gelmesini mi bekleyeyim, yoksa onu adıyla mı çağırayım diye düşündüm. Tam yüksek sesle bağıracaktım ki, arkamda bir ışık patlaması oldu ve Fehl'in uzattığı eline yapışıverdim. "Hemen gidiyoruz!" diye bağırdım.

Korunun kenarında, bir an için, insan biçiminde bir ateş gördüm, ardından kapı kapandı.

BENCİLİN YAPTIĞINA BENCİLLİK DENİR

Ben divanda uyandığımda, Raquel mutfağımın yakınında bir iskemleye oturmuş, alçak sesle iletişim aygıtıyla konuşuyordu. Tüm gece başımda beklemişti. Yalnız kalmak istemiyordum.

Boştaki eliyle alnını ovuştururken kaşları çatılmıştı. Doğruldum. Bana baktı, gergin bir şekilde güldü, sonra birkaç dakika daha konuşmaya devam etti. Görüşmeyi bitirdiğinde, titremelerini önlemek için ellerimin üstüne oturdum. "Onu bulabilmişler mi?"

Başını iki yana salladı ve yepyeni bir biçimde iç çekti. Bu seferki daha önce duyduklarımdan daha gergin ve stresliydi, hatta ne zaman büyük bir skandala imza atsam yaptığı o *Evie, Evie, Evie* iç çekişinden bile beterdi. O iç çekişi, örneğin on dört yaşımda onun iletişim aygıtını yürütüp kendiminkini müzik çalacak biçimde programlamaya çalıştığımda işitmiştim. Tüm sistemi çökertmiş, herkesi birkaç saatliğine odalarına kilitlemiştim. Kolay da affettirememiştim kendimi. Bir ay boyunca Tecrit bölümünün temizliği yapmıştım.

Keşke bu sefer de o kadar kolay olsaydı.

dylanr

Sormak istemiyordum, bilmek de istemiyordum ama buna mecburdum. "Jacques'a ne oldu?"

Hüzünle iki yana salladı başını. "Öldü."

Başımı eğdim, gözlerimde yaşlar birikti. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştım, kılımı bile kıpırdatmamıştım. Raquel yanıma oturup kolunu omzuma attı. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ona yardım etmeye kalkışsan, şimdi ikiniz de ölmüş olurdunuz. Hem biliyorum ki Jacques kendisini feda ederek kaçmanı sağladığı için mutludur."

Aslını isterseniz, bence Jacques asıl şu an yaşasaydı mutlu olurdu. Yine de silahlıydı ve insanüstü kurtadam kuvvetine sahipti. Buna rağmen bu kadar kolay devre dışı bırakılabildiyse, gerçekten de yapabileceğim hiçbir şey yok demekti.

Ama kendime böyle telkinde bulunmak, onun haykırışını silemiyordu zihnimden.

"Bütün bölüm yöneticileriyle bir toplantıya gitmem gerekiyor. Bunu kimin yaptığını bulup durdurmalıyız."

Varsayımım aklıma geldi, yerimden fırladım. "Reth!"

"Ne olmuş Reth'e?"

"Katil Reth! Bence tüm bunları o yapıyor!"

"Nereden biliyorsun?"

"El izi! Cadının göğsünde altın rengi, parlayan bir el izi vardı! Tıpkı..." Sözün gerisini getirmedim. Raquel'e içimdeki parlaklıktan söz etmemiştim, etmeyecektim de. "Bende de el izi bırakmıştı, bence suçlu o."

Raquel başını iki yana salladı. "Reth'i bir kaşık suda boğacak kadar öfkeli olduğunu biliyorum, buna hakkın da var ama o yapmadı."

"Sen nereden biliyorsun peki? Periler hakkında hiçbir şey bildiğin yok!"

Bana duygusuzca baktı. "Perilerle senden çok daha uzun zamandır çalışıyorum. Reth'in de yapmadığını biliyorum çünkü sen görevdeyken o bir disiplin duruşmasındaydı."

"Neredeydi dedin?"

"Davranışları incelendi. Konseyde yedi kişiydik; hepsi de duruşma süresince onun orada olduğunu doğrulayacaktır."

Disiplin duruşması mı? Kimi kandırıyorlardı böyle? Perilerin umurunda bile değildi kurallarımız. Lend'e dediğim gibi, burada olmalarının tek sebebi vardı, o da daha en başında kendilerine verilen isimli komut, yani "UPTA'ya itaat et" idi. "Ne olacak peki, ona ceza mı verecekler?"

"Davranışları uygunsuz bulundu ve sert bir dille uyarıldı." Raquel'in konuşma tarzından anlaşılıyordu ki, o bile bunun kulağa ne kadar uyduruk geldiğinin farkındaydı.

"Ya, uyarı aldı demek. Bu ona gününü gösterir gerçekten! Ah, kendimi öyle güvende hissediyorum ki!"

"Artık onu kafana takmana gerek yok. Sana dokunmaması için isimli bir komut verdim ona. Bir daha dokunamaz. O yüzden, seni bu kadar üzmesine de izin verme."

Bileğime baktım. Elbisemin kolu büyük kısmını örtse de, açıktaki azıcık tenimden hâlâ o hareket eden parıltıyı görebiliyordum. Tabii ya, kafaya takacak bir şey değildi. "Ben yine de onun bunlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum – o olmasa da başka bir perinin. UPTA'nın bilmediği bir perinin."

"Toplantıda bu varsayımını dile getiririm, ama perilerden şüphelenmemiz için hiçbir gerekçe yok. İkimiz de biliyoruz ki, periler motivasyon olmadan hiçbir şey yapmazlar."

"Evet. İkimiz de *bilmeliyiz ki*, perilerin motivasyonunu anlamıyoruz."

Raquel *seninle konuşacaklarım burada bitmiştir* dercesine iç çekti, doğruldu. "Lish ilk fırsatta onu görmeni istedi. Günün geri kalanını onunla geçirirsen kendimi daha iyi hissedeceğim.

dylann

Yalnız kalmanı istemiyorum. Ve lütfen, bu sefer iletişim aygıtını yanına al."

Sanki beş yaşındaymışım gibi kafamı okşadı, sonra çıktı. Donuyordum, o yüzden aşırı uzun ve aşırı sıcak bir duş aldım. Aşağı bakmamaya çalıştıysam da kendime engel olamadım. Göğsümdeki bir noktada, altın rengi o sıvı ateş hâlâ yanıyordu.

Duştan çıkınca aynada dikkatle kendime baktım, fakat o tuhaf sıvı alevleri aynada değil, ancak kendime doğrudan baktığımda görebiliyordum. Sanki yüzüm daha farklı görünecekmiş gibi geliyordu, ama yine bizim eski Evie'ydi işte, şirin ama nefes kesici değil, düğme burunlu, güzel ağızlı. Gözlerim ise açık mı açık bir gri rengindeydi.

Derken korkunç bir şey kafama dank etti. Eğer kendimdeki paranormalliği sadece doğrudan baktığımda görebiliyorsam, o zaman yüzümün bir şeyler gizleyip gizlemediğini bilmiyorum demekti bu. Kendi gözlerime ayna kullanmaksızın bakmam olanaksızdı. Pekâlâ, tüm hayatım boyunca ışık saçmış da olabilirdim. Belki gözlerimdeki acayiplik buydu, o yüzden Lend taklit edemiyordu. Yüzüm bir anda, altındakini gizleyen bir maske gibi görünmeye başlamıştı.

Yüzümden düşen bin parça, kurulandım ve en bol, en yumuşak kazağımı giydim. Rengi çok güzel bir toz mavisiydi ve kollarım içinde kayboluyordu. Bu da iyiydi çünkü bileğimi görmek zorunda kalmıyordum. Saçımı ördüm, iletişim aygıtımı aldım. Merkezi İşlem'e gittiğimde benimle konuşmak için sabırsızlanan Lish kendini neredeyse cama vurdu.

"İyi misin, Evie? Seni öyle merak ettim ki."

Yarım ağızla gülümsedim. "Evet, şu son haftalar berbattı."

"Otur lütfen. Bu aralar bana pek uğramadın. Özledim seni."

Tekerlekli büro koltuklarından birini çektim, bağdaş kurup oturdum.

Lish bana önce Reth'le, sonra cadıyla ilgili her şeyi bir bir anlattırdı. Onun yanındayken, en iyi arkadaşımı aslında ne kadar özlemiş olduğumu fark ettim. Raquel'in üstüme düşmesi, her biri bir öncekinden daha tehlikeli, elime yüzüme bulaşmış görevler ve Lend derken fırsat bulamamıştım. Çok zeki bir yüzergezer ölümsüz olan Lish, gözlerini kısarak manalı manalı gülümsedi.

"Peki şu Lend, hani seni Reth'ten kurtaran, çok... yakışıklı mı?"

Güldüm. "Mükemmel Landon taklidi yapıyor."

"*Easton Heights* dizisindeki Landon mu? O zaman ona kesin abayı yakmışsındır."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kendi yüzü daha da hoş. Üstelik hem komik hem de kibar. Raquel'e sakın söyleme ama ondan hoşlanıyorum galiba..."

Lish tebessümünü koruyarak başıyla onayladı. "Peki o da Landon gibi laf dinlemez bir hormon yumağı mı?"

Sorusunun absürtlüğüne güldüm. "Hımm, bence hayır. Öyle olmadığı için de mutluyum."

"Evet ya. Çok fazla bir..." Lish duraksadı, şeffaf gözkapaklarından birini abartılı biçimde kırptı, "...yük, değil mi?"

"Beni bilirsin, hafif yolculuk etmeyi severim."

Lish gülünce ağzından baloncuklar çıktı. "Mecazlar konusunda ne kadar yol aldığımı gördün mü?"

"İşin üstadı olmuşsun sen yahu!" Onunla mecazlar ve klişe laflar konusunda alıştırma yapar dururduk. Aramızdaki farklara rağmen benimle ilişki kurabilmesi çok önemliydi.

"Geldik en önemli soruya. O senden hoşlanıyor mu?"

"Hımm. Muhtemelen hayır. Onu ikide bir elektrikle kızartan kızım ben, unuttun mu? Üstelik burada kısılıp kalmasının nedeni de benim. Böyle tutulmamalı. Onu hapsetmeleri çok saçma."

"Başka ne yapabilirler ki?"

dylann

"Bilmiyorum, ona kulak verebilirler, yardım edebilirler! Her nereden geliyorsa, olup bitenleri onlar da biliyor. UPTA kendini paketleme, etiketleme, takip ve tüm o diğer saçmalıklara bu kadar kaptırmasaydı, ona kendilerine denk ya da müttefik biri olarak yaklaşabilirlerdi. Lend'le işbirliği yapıp başka paranormaller ölmeden bir çözüm bulabilirlerdi!"

Lish benimle gurur duyuyormuş gibiydi. Belki de onu hep UPTA taraftarı sanmakla yanılmıştım.

"Bu konuyu Raquel'e açtın mı?"

"Aslını istersen, hayır." Fazlaca endişeliydim çünkü. UPTA'daki yerimin hep sağlam olduğunu sanmıştım, ama artık bir Yedinci Sınıf olduğumu bildiğim için, yaptığım her şeyden şüphe duyulacağını düşünüyordum. Paranormallere eşit davranılmazdı burada, onlar daima, daima *öteki*ydiler. Lend'in özgür kalması için ısrar etmek de şüpheleri üzerime çekmekten başka işe yaramazdı.

Ama sonra, orada oturmuş Lend'in benden bir arkadaştan daha fazla bir biçimde (bir arkadaş olarak hoşlanıyor muydu bakalım) hoşlanıp hoşlanmadığına, UPTA'daki normal insanların karşısındaki durumuma, kendime kafayı taktığımı fark ettim. Hep kendimle uğraşıyordum. Canımı kurtarmak için koşup kaçarak Jacques'ı yalnız bırakırken yaptığım gibi. Paranormaller ölüyordu. Cadıların ya da vampirlerin öldürüldüğünü unutuvermek kolaydı ama Jacques hiç hak etmemişti. Buna bir son vermek gerekiyordu.

"Gidip bunu Raquel'le konuşacağım. Her ne yapıyorlarsa işe yaramıyor."

Lish gözleriyle gülümsedi. "Aferin sana."

Ben de ona gülümsedim, Lish'in belki de uzun zamandır bu şeylerin farkına varmam için uğraşıyor olabileceğini düşündüm. Onunla asla bir sorunum olmamıştı. Hatta diğer paranormallerin de bazılarını, özellikle de kurtadamları seviyordum bile. Ne de olsa böyle olmak onların suçu değildi.

Elbette, iyice düşününce, bunların hiçbiri zaten paranormallerin suçu değildi. Ne yani, cadılar bir sabah uyandıklarında, hey, bundan sonra çocuk yesek eğlenceli olmaz mı diye mi düşündüler? Onlar da tıpkı akbaba gibiler. Tamam, mide bulandırıcı ve korkunç olabilirler ama doğaları bu işte.

Peki, bu her şeyi yenilir yutulur kılar mıydı? Yani bataklıklarda, göletlerde atıştırmalık lezzetli bir şey bulurum diye dolaşmalarına göz mü yummalıydı? Tüm bunları düşündükçe başıma ağrılar giriyordu. Biraz ara vermem lazımdı.

"Peki, şey, gidip biraz Lend'i görsem alınmazsın, değil mi?"

"Biip hayır. Git o acayip erkek arkadaşını gör."

Gülümsedim, güle güle demek için yüzümü akvaryumunun camına yapıştırdım, sonra Lend'in hücresine gittim.

Hâlâ o standart kara saçlı kara gözlü yakışıklının kılığındaydı ve ona verdiğim deftere resim çiziyordu. Başını kaldırınca, ferahladığı yüzünden okundu. "Dönmüşsün."

Gülümsemeye çalışarak başımla onayladım. Sonra, beni yerin dibine sokacak biçimde, bir anda gözlerimden yaşlar boşandı. Hemen ayağa fırlayıp bana sarıldı. "Ne var? Bir şey mi oldu?"

"Oradaydı. Önce cadıyı öldürdü, sonra da Jacques'ı. Ben sadece kaçtım."

Beni bırakmadı. "Onu gördün mü?"

"Gördüm sayılır." Gördüklerimi tarif ettim. "Ah! Bir de el izi bıraktı, cadının tam göğsünde. Gözlerimin önünde solup kaybolan, ışık saçan, altın rengi bir el izi."

"Bedeninde mi?"

"Sanırım sihirli kılığının altındaydı. Benden başka hiç kimsenin görebileceğini sanmıyorum. Tıpkı benim tenimin altındaki gibi. Ama Reth'in kendini temize çıkaran bir bahanesi var."

dylann

Düşünceli bir edayla kaşlarını çattı. "Sen iyi misin peki?"

"Bilmiyorum. İyiydim; hayatımda bu kadar korktuğumu anımsamıyorum. Gerçekten öleceğimi sandım. Sonra Jacques... Onun öldüğünü duydum." Tekrar ağlamaya başladım. Lend beni yatağa götürüp oturttu, kolunu omzuma attı. "Çok üzgünüm," dedim gözlerimi silerek.

"Üzülme. Sen kurtuldun ya, o yeter. Üstelik bir şey gören ilk kişi de sensin. Bunun çok faydası olacak."

"Ya da burada kilitli olmasaydın çok faydası olacaktı. Raquel'le konuşup, bir suçluymuşsun gibi hapsetmek yerine seninle işbirliği yapmamız gerektiğini anlatmaya çalışacağım. Bu şey durdurulmalı."

Başıyla onayladı, sanırım benimle gurur duymuştu. Öne eğildi, hafifçe başımdan öptü. Aynı anda nasıl hem bu kadar korkunç ve bu kadar harika hissedebiliyordum kendimi?

BANA SAKIN ÖYLE DEME

Sözümün ardında durmaya kararlıydım, o yüzden iletişim aygıtımı çıkardığım gibi, Raquel'e ne zaman konuşabileceğimizi soran bir mesaj attım. Birkaç dakika sonra aygıt bipledi. "Tüh. Üç-dört günlüğüne burada olmayacakmış." Lend'e döndüm. "Ama döner dönmez onunla konuşacağım. UPTA bu işi yanlış yapıyor. Korkmaya, emirler yağdırmaya kendini öyle kaptırmış ki, faydası dokunabilecek paranormallerin farkında bile değil. Yani senin gibilerin. Onu, seni takip bileziği olmadan bırakmaya ikna edeceğim."

"Umarım yapabilirsin."

"Ben de umarım." Göğüs geçirdim. Her şey öyle ciddi bir hal almış, öyle arapsaçına dönmüştü ki. "Kendinle ilgili bir şeyler anlat bana, eğlenceli, sıradan bir şeyler olsun." Geri gelip duvara yaslandım. O da aynısını yaptı, yanımda durdu.

"Ne bilmek istersin?

"Dışarıdaki yaşamın nasıl? Şey, bana sırlarını anlatmak zorunda değilsin," diye de ekleyiverdim. "Mesela, okuyor musun?"

"Lise son sınıftayım. Üniversite kabul mektupları daha yeni

dylann

geldi." Gülümsedi. "Elbette kaçırdığım dersleri nasıl telafi edeceğimi kara kara düşünüyorum."

"Üniversiteye mi gideceksin? Bu harika bir şey! Peki, yani normal lisede misin? Vay canına. Nasıl bir şey? Okul balosuna gittin mi? Partilere katılır mısın? Kilitli dolaplarınız var mı?"

Güldü. "Dolap mı?"

"Çok havalı görünüyorlar."

"Tabii ya. Dolaplar gibisi yoktur. Lise aslında sıkıcı bir yer. Tıpkı Merkez'de yaşamak gibi. Herkes, herkes hakkında her şeyi bildiğini zanneder ama aslında yüzeyde görünenden çok daha fazlası vardır. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Dürttü beni. "Baloya gelince, hayır, biriyle çıkmıyorum zaten."

"Ama neden? Şu haline bir bak, feci yakışıklısın!" Yüzüm kızardı. "Yani, istediğin herkes gibi görünebilirsin. Eminim kızlar sana bayılıyordur."

"Evet, bu yüzümü hep beğenmişlerdir."

"Kimin yüzü bu aslında?"

Gizemli bir biçimde güldü. "Benim sayılır, ama başkalarının yanında tuhaf geliyor. Sanki onları kandırıyormuşum, rol yapıyormuşum gibi. Onlar da aslında bu rolümden hoşlanıyorlar. Beni gerçekten tanımıyorlar."

"Anlıyorum." Kimseyle çıkmadığına çok ama çok sevindiğimi eklemedim. Bütün hafta boyunca aldığım en güzel haberdi bu. Lend, izlediğim dizilerdeki gibi biri olsa kameranın önündeki ve arkasındaki bütün kızlarla flört ederdi. Gerçek hayatın televizyon dizilerindeki gibi olmamasına ilk defa seviniyordum.

Sonra, öğrenmek istediğim bir başka şey geldi aklıma. "Ailen var mı?" Sesim titremişti. Hayatımda beni eksikliğiyle en çok pişmanlığa ve hüzne boğan şey, okul, balo, birileriyle çıkmak, lise ve hatta dolaplar değil de aileydi. Raquel'le Lish haricinde kimim kimsem yoktu. Hiç de olmamıştı.

"Bu, sana anlatamayacağım şeyler kategorisine giriyor." Yüzüm asıldı, bunun üzerine "Şimdilik," diye ekledi. "Peki ya sen? Buraya nasıl geldin?"

"Beni buldular sayılır." Ona mezarlıktaki vampir öyküsünü anlattım.

"Yani hiç ailen olmadı, öyle mi?"

"Hayır, sadece evlatlık sistemi. Kimi aileler iyiydi ama bu, mutlu ya da düzenli bir çocukluk geçirmenin pek iyi bir yolu değil."

"Üzüldüm."

"Evet, ben de." Bu konuyu düşünmekten hoşlanmıyordum. Annem babam her kimse, beni istemediklerini bilmek canımı acıtıyordu. Beni evlatlık verseler anlayabilirdim, ancak öylece terk etmişlerdi. Ne onları anımsayabiliyordum, ne de bakımevlerinin ve elden ele dolaştırıldığım ailelerin öncesini. "Ama sorun etmiyorum. Raquel aslında çok iyidir, benimle öyle ilgileniyor ki annem desem insanları kandırabilirim. İlk paketleme-etiketleme görevime, sırf rahat olayım diye benimle geldi ve buradaki yaşantımı olduğunca normal hale getirmeye çalışıyor. Lish de harika bir dost, ama aklına gelebilecek en kötü saklambaç oyuncusu."

Tabii ki Lish'le tanışmamıştı, o yüzden sonraki birkaç saat ondan ve diğer şeylerden bahsettik. Ona, sıradan bir gününü kılı kırk yararcasına ayrıntılı anlattırdım. Hangi üniversiteye gitmek istediğini, orada ne okuyacağını sordum. Sanat bölümünde okuması gerektiğini düşünüyordum, ama o güldü, daha pratik bir şeyler istediğini söyledi. Sonra bana Merkez'de yaşayıp büyümenin nasıl bir şey olduğunu sordu. Karşılıklı öyküler anlattık, kafamın böyle dağılmasına sevinmiştim.

Sonunda doğru dürüst cümle kuramaz hale geldim. "Artık yatsam iyi olur. Ama yarın gelirim, yine takılırız, tamam mı?"

dylann

Güldü. "Tamam. Ha, sen gitmeden." Çizim defterini açıp içinden bir sayfa çıkardı. Şiiri benim için yazmıştı. "Ola ki aklına bir şey getirir diye."

"Sağ ol, kimseye göstermem."

"Biliyorum." Sonra bir kâğıt daha çıkardı, otuz iki dişini göstererek sırıttı. Bu, zebra desenli elbisem ve pembe botlarımla çizilmiş bir resmimdi.

Vay canına, bu çocuktan deli gibi hoşlanıyordum. Üniteme döndüğümde çizime baktım. Gerçekten çok iyi çizmişti, o yüzden, beni düşünmekle epey zaman harcamış olduğunu umuyordum. Çünkü ben onu düşünmekle bir hayli zaman harcıyordum. Yatağıma uzandım, resmi de yanıma koydum.

Şiiri birkaç defa daha okudum ama parlak bir fikir gelmedi aklıma. Çok muğlak ve acayipti. Oradakilere uyacak bir sürü açıklamam vardı ama hiçbiri kusursuz değildi. Üstelik, benimle ilgili olduğu korkusu içime saplanıp duruyordu, bu yüzden de yoğunlaşmakta güçlük çekiyordum. Şiiri resmin altına yerleştirdim, ışığı söndürdüm, uykuya daldım.

Karanlık odada gözlerimi açtım. Yanımda soluk bir aydınlık vardı ve birisi yumuşak bir sesle, akılda kalıcı bir melodi mırıldanıyordu. İçimi acıtıyordu. Panikle uzandım, ışığı açayım derken az daha lambayı devirecektim. Reth yatağımın ucunda oturuyordu.

"Merhaba," dedi, hoş bir sesle ve gülümsemeyle.

"Bana dokunamazsın sen!" Doğruldum, örtüleri üstüme çektim.

"Evet, orası doğru. O komutu geçersiz kılmana ihtiyacım var."

"Pardon?"

Sanki kalın kafalı bir çocuğa bir şey açıklarmış gibi, sabırla baktı bana. "O komutu çiğnemene ihtiyacım var."

"Hadi ya, neden böyle bir şey yapayım ki?" Ona ters ters baktım. Aklını peynir ekmekle yemişti.

"Çünkü işim yarım kaldı."

"Yo, hayır. Bence işini bitirdin." Bileğimi uzattım. Hâlâ elinin kırmızı izi duruyordu ve en azından benim gözümle, lambanın ışığıyla yarışacak kadar parlıyordu. Sonra, hazır elimi kaldırmışken, ona bir fiske vurdum.

"Daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Orası kolay." Diğer elimi kaldırdım, onunla da bir tane vurdum.

Altın gözleri loş odada hafif hafif parlıyordu. "İşe yaramadı. Hâlâ soğuksun."

"Ben böyle iyiyim, teşekkür ederim."

"'Dişinin gözleri eriyen karlardan bir nehir, bilmediği şeyler yüzünden buz gibidir.'"

Şiire hızla bir baktım, bir yere gitmemişti; hâlâ resmin altında gizliydi. "Evet, bunu biliyorum. Sonu bir sürü ölümle bitiyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, seninki öyle bitmiyor. Bu onunki. Seninkinin sonu farklı. Eğer içini doldurmama izin verirsen her şeyi anlayacaksın."

"Ne diyorsun sen yahu?" diye bağırdım. Gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı artık. Uygunsuz bir şeyler söyleyecekse bile hiç değilse bunu açık seçik yapabilirdi. Hem gizemli hem uygunsuz olunca sinirleniyordum.

"Bitirmemiz lazım. Sana şimdi açıklayamam. Saray yasakları, falan filan. Sadece bitirmeme izin ver, o zaman anlayacaksın."

"Bana ne yaptığını söyle ya da çık dışarı." Yanıtlar ondaydı ama bana hiçbirini vermeyeceğini biliyordum. Bu gece peri saçmalıklarına kafa yoramayacak denli yorgundum.

"Yerinde olmayı isteyen niceleri var. Eğer bitirmezsem, sağ çıkamayabilirsin. Yaşamanı istiyorum." İçtenlikle gülümsedi.

dylann

"Kimdir bu 'dişi?' Peri dostlarından biri mi?"

"Daha neler, hayır."

Daha az açıklayıcı *olabilir* miydi? "Bunun altında sen mi varsın? Paranormalleri sen mi öldürüyorsun?"

Başını yana eğdi. "Neden böyle bir şey yapayım?"

"Orasını sen söyle."

"O yaratıkları öldürmem için hiçbir sebep yok."

Derin bir nefes aldım, tekrar sordum. "Ne yaptın bana?" Yanıtını beklerken vücudumdaki her bir sinir ip gibi gerildi.

"İçini doldurarak seni yaratacağım. Daha önce kibar olmaya çalıştım ama hiç devamını getirmedin. Sonra daha fazlasını kabul etmedin, o yüzden bana başka çare bırakmadın. Eğer uslu olur ve bunu istediğini reddetmezsen canın yanmaz. Artık bitirebilir miyiz?"

"Beni neyle dolduracaksın?!"

"Lütfen şu emri kaldır, Evelyn."

"Kaldırmayacağım! Bir daha asla dokunamayacaksın bana!"

O kocaman, yaşlanmak nedir bilmeyen gözlerini kıstı, sonra yine gülümsedi. Bir nebze gaddarlık okunuyordu yüzünden. "Sana tekrar dokunayım diye yalvardığını duymak çok hoşuma gidecek."

"Çık odamdan."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse, beni tekrar çağırana dek güle güle, aşkım." Işık söndü ve küfrü bastım, karanlıkta onunla yalnız kalmak istemiyordum. Ben anahtarı bulup da ışığı açtığımda gitmişti.

PARLAK KALPLER

"Sence ne demeye çalışıyordu?" diye sordu Lend, kaşlarını çatıp. Bugün beni tıknaz, sivilceli sarışın bir oğlan kılığında şaşırtmıştı. Güldürmüştü beni, genelde yakışıklı kılıkta gezerdi. Yine de alttan onu görebiliyordum, o yüzden dıştan nasıl göründüğü aslında umurumda değildi.

"Bilmiyorum, her zamanki Reth işte. Neyi kastettiğini kim bilir?" Reth'in şiir ve benimle işini bitirmek konusunda söylediklerini daha yeni anlatmıştım.

"Ondan nefret etsem de, muhtemelen bizde olmayan bilgilere sahip. Şiir hakkında tam olarak ne demişti?"

"Şiirin sonunun bana değil, ona ait olduğunu söyledi. O dediği her kimse. Ama bu da bir şeydir, değil mi? Yani 'ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm' saçan kişi olmak istemem."

Lend gülümsedi. "Evet, herhalde istemezsin. Parlak, topuklu sandaletlerle gezen ölüm. En azından hoş bir görüntü."

Omzuna bir tane patlattım. "Hadi oradan, çok korkuncum ben. Seni öldüreceğimi sanmıştın, hatırlıyor musun?"

"Hatırlamaz olur muyum. Amma da stresli gündü."

dylann

"Orası öyle. Merak ediyorum da, acaba işler hep bu kadar tuhaftı da ben mi bilmiyordum, yoksa her şey kötüye mi gidiyor?"

"Kötüleşiyor."

"Peki, o zaman kehanet şiirlerini, takipçi sapık perileri bir kenara bırakırsak, sana bir sorum olacak."

"Nedir o?"

"Ehliyetin var mı?"

Güldü. "Önemli mi bu?"

"Hem de nasıl! Ehliyet almak için cinayet bile işleyebilirim! Hey, belki şiirin anlatmak istediği şey budur! Belki de araba sürmeme izin vermedikleri için keçileri kaçırıp önüme gelene saldırmaya başlayacağım..."

"Olabilir, orasını bilemeyiz. Evet, ehliyetim var."

İç çekip duvara yaslandım. "Vay be. Amma havalı."

"Aynı dolaplar gibi. Hatta bazen ehliyetimi dolabıma koyuyorum, öyle havalı oluyor ki, havasından patlayacak diye korkuyorum."

Omzuna bir yumruk attım. Yine. Bunu alışkanlık haline getiriyordum. "Kes sesini. Sen de tüm ömrünü burada geçir, ondan sonra bana neyin havalı olduğunu söylersin." Bana tuhaf bir bakış attı; konuştuğum süre boyunca dikkatle izlemişti beni.

"Bu surat umurunda değil, değil mi?"

"Hangi surat?" diye sordum.

Farkına varmadığım diş tellerini göstererek gülümsedi. "Bu."

Güldüm. "Niye umurumda olsun ki? Bir sürü farklı kılıkta geziyorsun."

"Evet, ama bu seferki pek yakışıklı değil."

"Aslını istersen değil, ama zaten o sen değil ki." Yine o acayip bakış vardı yüzünde. Gülümsedim. "Beni rahatsız eden tek bir yönü var, o da sesinin her seferinde değişmesi. Keşke sesinin aslında nasıl olduğunu duyabilseydim. Ha, bir de kız kılığına

girmen biraz ürpertici, ama epeydir yapmadın bunu."

Başını iki yana salladı. "Acayipsin sen."

"Diyene bak, şekilden şekle giren görünmez oğlan."

Biraz güldü, sonra o da benim gibi sırtını duvara verdi. "Hiç yol kat edemedik."

"Biliyorum. Özür dilerim." Beynimi zorlamış, ama Reth'in gelişigüzel söylediklerinden, aptal şiirden ve gördüklerimden bir şeyler çıkarmayı başaramamıştım. Daha da sıkıcı olan, benim şiirimin –tabii öyle bir şey varsa– sonunu merak edip durmamdı. Perilerden hiç hazzetmediğimi söylemiş miydim?

"Evie?" Sesi tereddütlüydü. "Acaba birine benim için bir e-posta gönderebilir misin? Eğer bu bilgiyi dışarı iletebilirsem belki benim... grubum yardımcı olabilir."

Birden umutsuzluğa kapıldım. Yoksa Lend beni kullanıyor muydu? Sonra tüm o benmerkezci olmama meselesi aklıma geldi. Beni kullanıyorsa bile, ne vardı bunda? Öyle yapması gerekiyordu. UPTA bu konuda kılını kıpırdatmadığı gibi, onun da elini kolunu bağlamıştı. Yine de *benden* hoşlandığını, beni etkilemeye çalışmadığını umuyordum.

"Bilmiyorum. Bir bilgisayarım var ama internette tek yaptığım alışveriş. Ayrıca biliyorum ki UPTA tıkladığım her şeyi kontrol ediyor, çünkü verdiğim siparişlerin %90'ının iptal ediyorlar. Yeni bir e-posta adresi almayı ya da seninkini kullanmayı falan deneyebilirim ama eminim ki anında farkına varırlar. Gerçi mesaj o arada gitmiş olur belki." Sinirli bir biçimde dudağımı ısırdım.

"Peki ya mesajı yakalarlarsa?"

Gülümsedim, vurdumduymaz bir hava takındım. "Hımm, beni ihanet suçuyla sonsuza dek hapse atarlar. Muhtemelen. Ama emin değilim, becerilerim hoşlarına gidiyor. Hem sanırım Raquel de beni savunur. Bir ihtimal, yakayı sıyırabilirim." Daha

dylarn

önce hiç disiplin duruşmasına çıkmamıştım; bu fikir ödümü koparıyordu.

Lend iki yana salladı başını. "Hayır, özür dilerim. Bu riski göze aldığına değmez."

"Eğer elimizdeki bilgiler, senin grubunun bu şeyin ne olduğunu anlamasına ve durdurmasına katkı sağlayacaksa, bence değer." Aman Tanrım. Cesaret dedikleri bu değil mi?

"İkimizin de hapiste olması bizim için iyi olmaz. Katili bulup durdurmak dışında bir hedefim daha var."

Kaşlarımı çattım. Onu ne kadar sevsem de, eğer istediği şey UPTA'yı çökertmek ise hayır demeye mecburdum. Hiçbir şekilde kusursuz bir teşkilat sayılmazdı ama bir sürü de iyilik yapıyordu. Örneğin ben, ortalıkta serbestçe dolaşan vampirler, cadılar ve sürünen, kan emen, et yiyen efsanevi varlıklar olmaksızın, dünyanın daha güvenli bir yer olacağına inanıyordum. "Neymiş bu hedefin?"

"Seni buradan çıkarmak."

"Yani, benim *seni* çıkarmamı istemiyor musun?"

Elimi tuttu, evet, yine elimi. Bu hoşuma gidiyordu. Hem de çok. "Hayır, seni buradan çıkarmak istiyorum. Hayatın bundan ibaret olmamalı. Çok daha fazlasını hak ediyorsun. Örneğin bir dolabı."

"Peki ya ehliyet?"

"Kendimizi o kadar kaptırmayalım."

Güldüm. Dışarı çıkıp gerçek bir yaşam sürmeyi (o da neyse tabii; hâlâ hatırlıyormuş gibi yapmayacağım) istesem de, bunun olabileceğine hiç ihtimal vermiyordum. Paranormal olarak sınıflandırıldıysam, UPTA'nın sorumluluk alanındayım demekti. Yani, iki hafta önceden haber verip işten çıkmak diye bir şey yoktu.

İletişim aygıtım bipledi. Boştaki elimle çıkarıp açtım. Lend'in elini, o bırakmadığı sürece bırakmayacaktım. Teni,

dokunduğum en yumuşak şeydi. Sıcaktı, ama aynı zamanda kusursuz bir pürüzsüzlükte ve yumuşaklıktaydı. Söylemem bile gereksiz, bende oluşturduğu o mutlu gıdıklanmalarda paranormal bir şey yoktu.

Ekrana baktım. Lish'ti. "Ne var ne yok?"

"Merkezi İşlem'e gel. Başımız dertte. Raquel geliyor, yöneticiler de onunla birlikti. Lend'le baş başa yakalanmasan iyi edersin."

"Hemen çıkıyorum. Sağ ol, Lish." İletişim aygıtını tekrar kemerime taktım. Lish her zaman arkamı kollardı. "Neler dönüyor bilmiyorum ama Raquel ve bir grup büyükbaş Merkez'e geliyormuş, o yüzden burada olmamam gerekiyor."

Bırakmadan önce elimi hızla sıkıverdi (bunun üzerine kalbim göğsümde sevinçle dans etti). "Sonra görüşürüz o zaman."

Merkezi İşlem'e koştum. Lish basbayağı paniklemişti. "Neler oluyor?" Yüz ifadesinden büyük bir şeyler döndüğünü anladım, bu korkuttu beni.

"İngiltere'deki Birmingham İzleme ve Yerleştirme Merkezi bugün vuruldu."

"Dur bir saniye, vuruldu mu? Ne anlama geliyor bu?"

"Tek bir paranormal bile sağ kalmamış." Robot bir sesten duyulan bu cümle öyle korkunç, öyle ürperticiydi ki, ne yapacağımı bilemedim.

"Yapan... yine aynı şey mi?"

"Evet. Sadece ölmüşler, ne bir silahtan ne de onları öldürebilecek başka şeylerden iz var."

"Bir şey gören olmuş mu?"

"Hayır. Orası küçük bir tesis. İnsanlardan hiçbiri bir şey görmemiş."

Hiç değilse bu da bir şeydi. Belli ki bu şey insanların peşinde değildi. Önce yüreğime su serpildi, derken pek de insan

dylann

sayılmayacağımı anımsadım. Hiç rahatlatıcı değildi. "Başka bir şey var mı?"

"Şu anda başka bir bilgiye sahip değilim. Büyük olasılıkla merkezi kilitleyeceğiz."

"O ne demek?"

Yanıt vermesi için bir dakika geçmesi gerekti. Gözlerinin, yönettiği çeşitli ekranlar arasında mekik dokumasını seyrettim. Yemin ederim, yirmi kişinin işini yapıyordu Lish. "Kilitleme prosedürü, sahadaki ve uydu binalardaki tüm çalışanlarımızın Merkez'e getirilmesini gerektirir. Herkes güvende olunca bina kilitlenir. Ne giriş yapılabilir ne de çıkış."

"Vay be." Büyük bir işti bu. "Bunun olmasına ne kadar var peki?"

"İki saat içinde herkes burada olmalı." UPTA'nın hakkını yememek lazımdı. Devlet tipi bir ajans için epey verimli çalışıyordu.

"Peki, ne kadar sürecek bu kilit hali?"

"Riskin geçtiğinden emin olunana kadar."

"Yani, uzunca bir süre."

"Önceden kestirmek mümkün değil. Bilgiler geliyor, onlarla ilgilenmeliyim." Başını çevirdi, dikkatini bir sürü ekrandan birine verdi. Keşke Lish camın arkasına tıkılıp kalmış olmasaydı. En iyi arkadaşımdı, ama bazen öyle erişilmez görünüyordu ki.

Boş duvarda parlak bir kapının hatları belirince yana döndüm. Raquel bir periyle yürüyüp çıktı. Yöneticilerin ne zaman geleceğini merak ediyordum. Daha önce, UPTA resmen kurulma aşamasındayken, içlerinden birkaçını görmüştüm. Pek hatırlamıyordum gerçi, sadece bol bol başımı okşamışlardı. Nefret ediyordum bundan.

Raquel, birkaç günde belki on yaş yaşlanmış gibiydi. Lish'e başıyla selam vermeden, bir merhaba ya da bugün sular nasıl

demeye bile zahmet etmeden, "Kilitleme prosedürü başlatılsın," dedi.

"Kilitleme prosedürü başlatıldı." Lish ellerini ok gibi hareket ettirdi; hızlı ve isabetliydi.

"Diğer perileri de çağır," dedi Raquel, kendisini oraya getiren periye. Sinirlenmiş görünen peri bir kapı daha açıp içinde gözden kayboldu.

Raquel nihayet beni fark etmişti. "Ah, Evie. Buradasın demek. Güzel. Konuşmamız gerekiyor."

"Evet, gerekiyor." Kafamda evirip çevirdiğim, Lend'i koruma amaçlı bir söyleve girişecektim ki, duvar boyunca parlak bir çizgi oluştu ve koca duvar karanlığa açıldı. Periler dışarı çıktılar. Hayatımda hiç bu kadar çok peri görmemiştim. UPTA'nın elinde bu kadar peri olduğunu da bilmiyordum. Sayıları en azından yüz olmalıydı.

Bu, dayanılmaz bir şeydi. Tek bir peri bile insanın dikkatini dağıtacak kadar güzeldir. Bu kadarını bir arada görmek, insanın gözleri üzerinde bir gelgit dalgası etkisi yaratıyordu, büyüleyici ve karşı konulmazdı. Raquel'in onlara ne dediğine dikkatimi veremiyordum bir türlü. Perilerin algılarımı ambale etmesi bir yana, bir şeyin daha farkına vardım, daha önce hiç fark etmediğim bir şeyin.

Perilerin kıyafetleri bizimkileri andırır, ama daima daha eski, daha seçkin ve daha basit görünürler. Erkek perilerin birçoğunun gömleklerinin önü açıktır ve çıplak göğüsleri görünür. (Buna ne dersiniz? Ne göbek delikleri vardır ne de göğüs uçları.) Perilerde daima belli belirsiz bir ışıltı vardır, ama şimdi bir de parlak nokta varmış gibi görünüyordu; kalplerinin olduğunu tahmin ettiğim yerdeydi. Çok belirgin değildi ama orada ekstra bir şeyler olduğu kesindi. Bunun, artık benim kalbimin de parlamasıyla bir ilişkisi olmasın diye dua ediyordum.

dylann

Sonra yüzlerine baktım. Birçoğu sadece bezgin ve sinirli görünüyordu. Tipik peri hali. Ama bazıları vardı ki –ve bunlar bir araya toplanmışlardı– bunların gözlerinde sinsi bir parıltı seçiliyordu; sanki tüm bu olanlarda komik bir şey varmış gibi. Bu bakış canımı sıkıyordu; bir periyi eğlendiren bir şey, iyi olamazdı. Sonra Reth'le göz göze geldim. O grubun içinde değildi ama içlerinde en çok gülümseyen de oydu.

Odadan çıkıp gitmek istiyordum. Onca perinin karşısında neredeyse elim ayağım titriyordu. Raquel emir vermeyi bitirene ve periler kendilerine atanan grupları getirmek için oradan ayrılana kadar, Reth'in gözlerini dikip bakışını görmezlikten gelmek için elimden geleni yaptım. "Raquel, konuşmamız lazım," dedim.

Döndü bana, yüzünde gergin bir bakış vardı. "Evet. Bana Lend hakkında ne biliyorsan anlatmanı istiyorum şimdi."

"Neden?"

"Çünkü yöneticiler geliyor ve o da olup bitenle aramızdaki az sayıda bağlantıdan biri."

"Bu çok saçma! Seni duyan da onun bu olanlarla ilgisi var sanacak. O bir bağlantı değil, o bir bilgi kaynağı."

"Korkarım olaya farklı noktalardan bakıyoruz. Sana ne anlattı?"

Kollarımı kavuşturdum, ters ters baktım. "Bana bir şeyler anlattığını da nereden çıkardın? Hem diyelim ki anlattı; bunu niye sana söyleyeyim ki?"

Sesi duygusuz ve biraz da tehlikeliydi. "Söyleyeceksin çünkü işin bu."

"İşim mi? Ben daha on altı yaşındayım. Bu işi de ben istemedim! Hepsi bir yana, neden ben takip bileziği olmadan koşup oynayabiliyorum da onu hücresinin dışına bırakmıyorsun? Belki ondan bu kadar korkmasan, gitmesine izin versen, onunla ve

grubuyla omuz omuza verip her şeyi çözme şansımız olabilir!"

"Sen de biliyorsun ki bunu yapamayız. Bir paranormali etiketlemeden salıvermek kurallara aykırıdır."

"Öyleyse ben neyim, ha? Orada karşıma dikilip de bana Lend'in bilinmeyen bir paranormal olduğu için otomatikman düşman sayıldığını söyleyemezsin, çünkü ben kahrolasıca bir Yedinci Sınıf paranormalim!"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Lütfen bunu yapma. Şimdi olmaz. Yöneticiler seni bir paranormal değil de sıra dışı şeyler yapabilen, normal bir kız gibi görsün diye yıllarca uğraşıp didindim. Lend'e yardım edemeyiz, canım. Şimdi olmaz."

Öfke dolu gözyaşları, gözlerimi yakıyordu. "Bana canım falan deme. Ben kızın değilim senin, *işçinim*."

Lafıma içerleyince kara gözleri büyüdü, sonra yüzü hızla sertleşti. "Lend konusunda bize yardımcı olmayacaksan o zaman odana hapsedileceksin."

Kaba bir kahkaha attım. "Harika, demek şimdi de oda hapsine çarptırıyorsun beni." Raquel'i annem yerine koyarak ve öyle de olmasını dileyerek ne kadar aptallık ettiğime inanamıyordum. Ne olursa olsun, daima bir profesyoneldi o. Ailemden biri değildi.

İçinde bulunduğumuz oda, periler paranormalleri getirip bıraktıkça dolmuş, gürültülü bir yere dönüşmüştü. Kurtadam güvenlik görevlileri kalabalığın etrafında dönüp duruyor, trafiği Lish'in tankının önünde düzgün bir sıraya sokmaya çalışıyorlardı.

Raquel iç çekti. "Odana gitsen iyi edersin bence. Yöneticilerin karşısına çıkacak durumda değilsin ve buraya gelmeleri an meselesi."

Ters bir yanıt vermeye hazırlanıyordum ki, bağrış çağrış yüzünden dikkatimiz dağıldı.

dylann

"Hayatta olmaz!" diye haykırıyordu bir vampir, kolunu bir muhafızın elinden çekip kurtararak. "Burada, buna katlanamam! Takip bileziği zaten yeterince kötü, üstüne bir de labirentinizdeki sıçan olmayacağım!" Şaşırarak farkına vardım ki, Steve'di bu. Mezarlıktaki o geceden bu yana koca bir ömür geçmişti sanki.

"Bir sorun mu var?" diye müdahale etti Raquel. "Eğer sabırlı olursanız herkes işlemden geçecek ve yerleştirilecek."

Steve ona baktı, gözlerinde çaresiz, manyakça bir parıltı vardı. "Ölmeyi yeğlerim," diye fısıldadı. Daha kimse dur bile diyemeden fırladı, Raquel'in gırtlağına doğru atıldı.

Steve, Raquel'in boynunu ısırınca çığlığı bastım. Başka hiç kimse kıpırdamıyordu. "Bir şeyler yapın!" diye bağırdım, şok cihazıma uzanarak. Ama gerek kalmamıştı. Bileğindeki takip aygıtı harekete geçince vampir irkilerek onun boynundan uzaklaştı. Yüzündeki bir huzur ifadesi miydi? Sihirli kılığı solup kayboldu ve birkaç saniye içinde doğal olmayan yaşamı sona ermiş, geride ufalanıp dökülen bir ceset kalmıştı.

Hepimiz şoke olmuş, ölü hortlak Steve'e bakıyorduk. Raquel akan kanı durdurmak için elini boynuna götürdü. Korkmuş ve rengi solmuş görünüyordu.

"Raquel!" Fırlayıp kollarından tuttum. Ya Steve onu öldürdüyse? Ya o kırıcı laflar ona söylediğim son sözlerse? "İyi misin? Düşündüm de... O kadar korkmuştum ki..."

Bir ışık daha parladı ve yöneticilerden beşi içeri girdiler. Raquel doğruldu, ellerimi itti. Gelen insanlara dönerken yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. Kollarımı iki yanıma bıraktım, beni böyle reddetmesi içimi paramparça etmişti. O, yöneticileri karşılamak üzere yürüdü, beni paranormallerle kuşatılmış bir halde bıraktı.

Sanırım yerimi biliyordum.

AH, BİP

İki gün sonra çıldıracak gibiydim. Merkez ağzına kadar dolup taşmıştı, herkesin sinirleri gergindi. Ayın zamanlaması da ayarlasanız bu kadar kötü olamazdı. UPTA kolluk kuvvetlerinin büyük kısmı kurtadamlardan oluştuğu için, dolunaylarda hep minimum kapasiteyle çalışırdık. Yarın gece, UPTA'nın bütün üyeleri Merkez'de kilitliyken güvenlik elemanlarımızın büyük kısmı bilinçsiz olacaktı. Bu üyelere, gece vakti karanlık bir ara sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz şeyler de dahildi (tabii benim yerimdeyseniz ve mesleğiniz buysa iş değişir, ama ben bile genelde onlarla karşılaşmak istemezdim).

Korkmuş ve asabi bir halde, füme rengi elbisemi ve pembe botlarımı giydim. İşler çığırından çıktığından beri Lend'i görememiştim ve bugün gidişatı değiştirmeye kararlıydım. Yanıma biraz kurabiye alıp yola düştüm. Genelde Merkez'de istediğim her yere girip çıkar, hepi topu bir-iki kişiyle karşılaşırdım, o da belki. Bugün nereye gitsem kafeslerde türlü varlıklar taşıyan kurtadamlarla, telaş içinde koşuşturan sekreterlerle ve vampirlerle yüz yüze geliyordum. Steve olayından beridir onlarla karşı-

dylann

laşmamak için yolumu değiştiriyordum. Her şeyden önce, benden zaten hoşlanmıyorlardı ve herkes çok gergindi. Kanımın bir başkasının intiharına yol açmasını istemiyordum.

Lish'i ziyaret etmeyi denedim ama Merkezi İşlem bölümü kelimenin tam anlamıyla hayvanat bahçesinden farksızdı. İçeri bakınca aslında ne kadar az paranormalle karşılaşmış olduğumu anlayıverdim. İçerdeki şeylerin çoğunun ne olduğundan bile bihaberdim. Aralarından geçmeye çalışmaktan caydım, doğruca Tecrit bölümüne gittim. Burası daha sessiz olmakla birlikte, hücrelerin çoğu doluydu. Kendimi tutamadım, içlerinde ne var diye açık kapılardan içeri baktım. Gördüğüm tüm paranormaller tam bir moral çöküntüsü içinde, huzursuzca yataklarında oturuyorlardı.

Lend'in odasına vardığımda koridor boşalmıştı, eğilip kendimi hızla içeri attım.

"Neler oluyor?" diye fırladı yerinden.

"Yer yerinden oynuyor, komple kilitleme. O yaratık Birmingham'daki Merkez'in icabına bakmış. Her şeyin. Herkesi buraya çağırdılar. Ne olduğu anlaşılana kadar hiç kimse giremeyecek ya da çıkamayacak."

"Eh, bu hiç değilse UPTA'nın haberdar olduğu paranormalleri korur. O da bir şeydir."

"Herhalde."

"Dün gece misafirlerim vardı," dedi. Yine o yakışıklı zenci oğlanın kılığına girmiş olduğunu fark ettim. Onun asıl görünüşüne o denli odaklanmıştım ki, dış görünüşünün farkında bile olmuyordum.

"Ah, yöneticiler mi?"

"Hı hı. Ben devasa ve gizli bir uluslararası örgütün başında olsam, kendime yöneticiden daha iyi bir isim seçerdim."

Güldüm. "Haklısın. İyi misin peki?"

"Tabii ki. Bana bir sürü soru sordular, hiçbirini yanıtlamadım. Çok verimliydi."

Hüzünle başımı aşağı yukarı salladım. "Raquel'le biz... kavga ettik... senin yüzünden. O günden beri ne benimle görüşüyor ne de yöneticilerle konuşmama izin veriyor." Getirdiğim kurabiyeleri çıkarttım. "Hoşuna gider diye düşündüm. Hiç değilse bu kadarını yapayım."

"Sağ ol." Kurabiyeleri alıp yatağın üstüne koydu. Orada ne yapacağımızı bilemeden öylece durduk.

"Ben artık kalkayım. Şu aralar başımızı derde sokmak istemiyorum."

Hevesi kursağında kalmışa benziyordu. "Doğru," dedi.

İçimden geldi, uzanıp onu yanağından öptüm. Geri çekildiğimde bana gülümsüyordu. "Yakında görüşürüz," deyip aynı şekilde gülerek karşılık verdim. Dışarı çıktığımda kıpkırmızı olmuştum, ayaklarım yere basmıyordu.

Ertesi sabah nihayet Lish'i görebildim. Merkezi İşlem'deki herkes diken üzerindeydi, onlar girip çıktıkça koridorlarda dedikodu çarkları dönüyordu. Lish ise işbaşındaydı, bir ekrandan diğerine koşuyor, önünde dizili insanlara ve paranormallere emir yağdırıyordu.

"Hey, n'aber?" Önündeki sıraya aldırış etmeden cama yaslandım.

"İşim başımdan aşkın. Bu gece tüm kurtadamlar izinde olacağından yeniden görev dağılımı yapıyorum. Üstüne bir de herkese kalıcı yer bulma sorunu var."

"Neden kurtadamları yatırmak için spor salonunu kullanmıyorsun? Hiç değilse bu gecelik biraz yer açılır." Spor salonu, daha enerjik (yani kuduz) paranormalleri koşup atlasınlar diye saldıkları devasa bir odaydı.

dylann

Lish başını kaldırıp bana baktı, gözleriyle güldü. "Harika fikir doğrusu. Çok sağ ol." Tekrar ekranlarına döndü.

Kuyruğun başında tanımadığım bir vampir vardı. Sihirli kılığı ise koyu renk saçlı, kristal mavisi gözlü, insanın ağzının suyunu akıtacak denli yakışıklı bir delikanlıydı. Bana en güzel "gel buraya" gülücüğünü yolladı. "Selam," dedi.

Zihin kontrolü numarasını üzerimde denemeye başlamıştı bile. Vampirlerin hafif zihin kontrol güçleri vardır. Sizi etkileyebilir, eğer içinizde meyil varsa belli bir yöne itebilirler. Bu yüzden, biraz korktuysanız ödünüzü patlatabilirler. Eğer azıcık hoşlandıysanız, sizi şehvetten çılgına çevirebilirler. Ne yazık ki bu vampire baktığımda, kılığının altındaki cesedi görebiliyordum. Evet, bebek, çok ateşli.

Makaraları koyuverdim. "Hiç şansın yok," dedim.

İçerledi, yüzünü astı. "Ne diyorsun sen yahu?"

"Ben nabzı atan oğlanları yeğlerim. Lish, bir şey gerekirse haber ver. Sonra görüşürüz." Lish başını kaldırıp el salladı. Özlemiştim onu. Bu hayhuy sona erince onunla yine vakit geçirmek çok iyi olacaktı.

İletişim aygıtım bipleyip de Raquel'den bir çağrı gelince şaşırdım. Önce görmezden gelmeyi düşündüm, ama yapacak daha iyi bir işim olmadığından ofisine gittim. Çalışma masasından başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. Gözlerinin etrafında mor halkalar vardı ve saçı, topuzundan kurtulup sarkmıştı. Bu bir ilkti. "Geldiğin için sağ ol, Evelyn."

Omuz silktim. Başka şansım olmadığına ilişkin bir yorum yapacaktım ki, boynundaki sargıyı görüp fikrimi değiştirdim. Çok şükür, tek ısırık onu dönüştürmeye yeterli değildi.

"Son günlerde her şeyin çok stresli olduğunu, senin de çok çalıştığını biliyorum. Tüm bunlar bittiğinde seni tatile çıkaracağım."

Beni ters köşeye yatırmıştı bu. "Dur bir dakika, gerçek tatil mi? Yani geceleri başka bir yerde kalacağız, gündüzleri de gezip, uyuyup, takılacak mıyız?"

Gülümsedi. "Evet, gerçek bir tatil. Hem de nerede istersen orada."

Ah, olasılıkları bir düşününce... Elimde olmadan yüzüm güldü. Aramız hiç iyi değildi, ama bu yaptığı da büyük bir şeydi. Daha tek gün izin aldığına bile tanık olmamıştım. "Bana uyar," dedim ama sesim epey hevesli çıktı. İkimiz, muhteşem, sıcak bir yerde. Neredeyse aile gibi.

"Güzel. Şimdi, yapmam gereken bir sürü evrak işi ve birkaç görüşme var."

"Ha, tabii. Elbette." Başka ne ummuştum bilmiyorum ama oradan hayal kırıklığı içinde ayrıldım. Önemli hiçbir şey konuşmamış, değinilmesi gereken hiçbir şeye değinmemiştik. Merkez'e yardımda bulunmak istiyordum. O ise, en son çıkışımdan sonra, beni yöneticilerin gözünden uzak tutmaya gayret ediyordu. Lend konusunun bir daha açılmasını istemediğinden de emindim.

Bir başıma, gizlice Lend'i görmeye gideyim dedim. Ama koridor, sakinleştirici verilmeden önce her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol eden kurtadamlarla hıncahınç doluydu. Daha sonra gelebileceğimi düşündüm, beklemek de içimdeki hüsranın üstüne tuz biber ekmişti.

Şansım var ki o gece televizyonda *Easton Heights* oynuyordu. Gerçi eski bir bölümün tekrarıydı, ama siyah bir tayt ile atlet giydim (ünitenin sıcaklığını 32 dereceye getirdim, tropik bir tatili beklemeye ne lüzum vardı ki?) sonra divana kıvrıldım, anca ısınmıştım. Dizi başladığında video ekranından gelen vızıltıyla irkildim. Lish'ti.

"Bir şey mi var?" diye sordum paniklememeye çalışarak. Kesin bir şeyler yolunda değildi.

dylann

"Bu gece *Easton Heights* oynuyor, değil mi?" diye sordu monoton ses.

"Evet, vaktin yoktur diye düşünmüştüm."

"Tüm kurtadamlar uyutuldu, Merkez'in geri kalanı da nihayet güvenli ve her şey yerli yerinde. Landon bu hafta kimin dudağına yapışacak, görmek için sabırsızlanıyorum."

Güldüm. "Ben de," dedim. Video ekranını televizyona doğru çevirdim. Aynı odada zaman geçirmek kadar iyi değildiyse bile ona yakındı. Lend'in divanda yanımda oturup elimi tuttuğunu hayal ettim. El ele tutuştuğumuz zamanları düşünüp duruyor, bunların *gerçekten* el ele tutuşma sayılıp sayılamayacağına karar vermeye çalışıyordum. Öyle de olmalarını istiyordum ama hepsi de rahatlatma amaçlı şeylerdi. Hiçbiri senden hoşlanıyorum ve burada oturup elini tutmak istiyorum, çünkü sana dokunmak beni mutlu ediyor türü el ele tutuşma değildi.

Dizinin yarısındayken Lish konuştu. "Bu bip de ne?"

"Ne oldu?" diye sordum ekranını kendime çevirerek.

"Radarda ansızın beş yeni takip bileziği belirdi. Olacak şey değil."

"Dur bir saniye, beş yeni etiket mi?"

Kaşlarını çatarak başıyla onayladı. Sonra video ekranını kapatmadan Raquel'i aradı. "Raquel, beş yeni takip bileziği var."

"Ne?" diye sordu Raquel.

"Beş yeni takip bileziği az önce etkinleştirildi."

"Nasıl? Kim?"

"Bilmiyorum. Etkinleştirme tamamlanmadığından veri yok. Hepsi de aynı bölgede, Paris'in bir banliyösünde. Araştırmak için birini yollayayım mı?"

"Hayır, riski göze alamayız. Ama dur, evet, bir peri gönder. Sadece başını bir uzatıp neler olduğuna baksın, sonra hemen geri dönsün."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, eğer zamanında dönememiş bir görevliyse buraya getirin."

"Peki, nöbetçi periyi çağırayım."

Lish başını kaldırdı, hâlâ video ekranında olduğumu gördü. "Kusura bakma, Evie. Kapatmam lazım."

"Tabii, sorun değil." Bağlantıyı kestim, kulak misafiri olduğum şeyleri düşünürken diziyi üstünkörü izledim. Çok tuhaftı bu. Yani, şu anda kim paketle-etiketle görevinde olabilirdi ki? Herkes geri çağrılmıştı. Belki de, her nasılsa birisi bunun farkına varamamıştı ve bizi haberdar etmek için bu yöntemi kullanıyordu. Birisinin nasıl olup da kilitleme işlemini kaçırabileceğini anlamıyordum. Dediğim gibi, UPTA çok verimli çalışırdı.

Derken bir şey geliverdi aklıma. Cadı görevine çıktığımda, takip bileziği dolu çantamı düşürmüştüm.

İçinde beş takip bileziği vardı.

dylann

YOLUNDA DEĞİL

Lish'le video ekranından tekrar bağlantı kurmaya çalıştım ama hat meşguldü. Botlarımdan birini giyerken iletişim aygıtımdan Raquel'in numarasını çevirdim. Küfrü bastım, o da meşguldü. Botun diğer tekini de giydim, sonra Çarpıcı'yı ve bıçağımı aldım. İçimdeki önsezinin yanılmasını, bunun sadece garip bir rastlantıdan ibaret olmasını umarak koridorda bir koşu kopardım. Daha hiçbir alarm çalmamıştı, bu da her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu kuşkusuz. Her şey yolunda olmalıydı.

Merkezi İşlem'in köşesini dönerken kaydım, sırtüstü uçup omzumu sertçe duvara vurdum. Yerleri su basmıştı ve taytım sırılsıklam olmuştu. Nefes alamıyordum. Hiçbir şey yolunda değildi. Zar zor kalkıp son birkaç metreyi koştum, tekrar düşme tehlikesi atlattım ve avcumu bastırıp kapıları açtım.

"Hayır," diye fısıldadım, öyle bir şok geçiriyordum ki, etrafımdaki her şey yavaşlamış, kaybolmuş, durmuştu. İlerlemem gerektiğini biliyordum ama bedenim artık yanıt vermiyordu. Yapabildiğim tek şey öylece durup Lish'in akvaryumuna açılmış kenarları çentikli deliğe bakmaktı. Tankın dibinde yaklaşık otuz santim yüksekliğinde su kalmıştı ve Lish deliğin yakınında yatıyordu.

Ölmüş olamazdı. Ölemezdi o. Lish ölümsüzdü. Dostumdu o benim; en iyi arkadaşımdı. Lish'in olmadığı bir gerçeklik düşünemiyordum. Belki de sadece yaralanmıştı, ona hemen su bulmam lazımdı.

Koştum. "Lish! Her şey yolunda. Bak, buradayım. Yardıma geldim!" Eğilip delikten girdim, suları sıçrata sıçrata yanına gittim. Gözleri, o güzel mi güzel gözleri kocamandı, şeffaf göz kapakları ise yarı yarıya kapalıydı. Kıpırdamıyordu. Göğsünde ise yavaşça solmaya yüz tutan, altın alevlerden bir el izi vardı. "Lish?" Yanı başına diz çöktüm, onu kucağıma aldım. Ölmemişti. Olamazdı bu. Elini okşadım, parmaklarının arasındaki perde hiç farkına varmadığım derecede ince ve narindi. Yanardöner pulları ışıldıyordu.

Hareket etmiyordu, etmeyecekti, edemezdi de. Lish, benim Lish'im sonsuza dek gitmişti. Elimden hiçbir şey gelmezdi ve hepsi benim suçumdu. Bıraktığım takip bilezikleri yem olarak kullanılmıştı. O şeyin buraya girmesinin sorumlusu bendim. Eğilip onu başından öptüm. "Çok üzgünüm," dedim, sesim çatlayarak hıçkırığa dönüştü.

Tir tir titriyordum, her yerim sırılsıklamdı. Hiç kıpırdamak istemiyordum, çünkü onu bırakmazsam, gitmesine izin vermezsem ölmüş sayılmazdı. Hareket ettiğim sırada bir çığlık atıverdim. Sivri ve sert bir şey taytımı yırtıp uyluğuma saplandı. Su kızıllaşmaya başladı ve bu beni kendime getirmeye yetti. Lish'i bir daha öptüm, usulca geri yatırdım. Sonra ayağa kalktım, yüzümü buruşturup uyluğuma saplanmış camı çekip çıkardım.

O buradaydı. Tanktan koşarak çıktım, duvardaki acil durum düğmesine gittim. Dirseğimle camı kırıp düğmeye bastım. Tavandaki ışıklar parladı, parlak ışıklar yanıp sönmeye başladı ve

dylann

güçlü bir siren feryat etti.

Raquel... Raquel'in bundan haberdar olması lazımdı. İletişim aygıtımı çıkartıp numarasını ararken bir yandan da ofisine koşuyordum. "Ne var?" diye sordu. "Lish'le bağlantı kurmaya çalışıyorum, alarmın ne olduğunu bilmiyoruz."

"Lish öldü," dedim hıçkıra hıçkıra ağlayarak, bir yandan da koşuyordum. "O burada. O şey burada."

Hattan sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca ses gelmedi. "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," diye fısıldadı Raquel. Sonra paniklemiş ve telaşlı bir sesle, "Benimle Nakil bölümünde buluş," dedi. "Personele mesaj göndereceğim. O şey insanlara zarar vermiyor, kaçmayı başarabiliriz."

Yönümü değiştirip Nakil bölümüne koşmaya başladım.

Sonra durdum. "Peki ya paranormaller?" Ya Lend?

"Buna zaman yok. Nakil'e git."

Duraksadım. Bedenimdeki her şey kaçmam, çıkıp gitmem için haykırıyordu bana. Ölüm koridorlarda kol geziyordu ve kaçmam lazımdı. "Hayır," diye fısıldadım, iletişim aygıtımı kapatarak. Geldiğim yoldan geri koştum, Lend'in hücresine yöneldim. Tuzağa düşmüştü. Lish gibi o da savunmasızdı.

Ah, Lish.

Hiç kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Tam spor salonunun önünden geçiyordum ki yine yerime mıhlanmış gibi kalakaldım. İçeride yüzden fazla kurtadam vardı, uyuyorlardı. Charlotte oradaydı, yaşasaydı Jacques da orada olacaktı. Midemdekileri çıkarmak istiyordum. Onları uyandıramaz, kaçıp gitmelerini söyleyemez, onları taşıyamazdım. Ne yapabilirdim peki? İşte o anda ampul yandı.

"Denfehlath!" diye bağırdım. Birkaç saniye sonra duvarda bir kapı açıldı ve dişi peri, yakut rengi gözleri heyecanla parlayarak çıktı.

"Paranormalleri kurtar, kurtadamlardan başlayarak," diye emrettim.

Gülümsemesi donup kaldı. "Ne?" diye tısladı.

"Hemen işe koyul. Nakletmen gereken bir sürü uyuyan gövde var!"

Beni öldürecekmiş gibi baktı, öfkesinden titriyordu, ama spor salonuna girdi. Emrime itaatsizlik edemezdi. Salonun kapıları arkasından kapanınca avcumu kapıya bastırdım ve on beş saniye öylece tuttum. Elimi bastığım bölüm kırmızıya döndü ve bir kombinasyon tuşlayarak kilitledim.

Yandaki bir koridordan bir çift vampir gelip beni gördü. "Neler oluyor?" diye sordu Vlad. Yanında daha önce bana asılan vampir vardı.

"Kaçmanız lazım! O burada!"

Koridorun diğer ucuna ışık doldu; bir figür köşeyi döndü. İnsan biçimindeydi ama yaşayan, altın rengi bir alevden oluşmuştu tümüyle. Öyle parlak yanıyordu ki bu görüntü retinama dağlanmıştı. Bize doğru yürüyordu, sanki teni güneştendi.

"Kaçın!" diye bağırdım vampirlere. Hiç tepki vermediler. Nasıl olur da ışığın farkına varmazlardı?

Yaratık tam onlara ulaştığı sırada dönüp baktılar. İkisi de korkmuş görünmüyordu. "Kaçın!" diye bağırdım yine. Yaratık başını yana eğdi, iki elini de kaldırıp her birini bir vampirin göğsüne dayarken bana döndü. Korku dolu bakışlarım arasında vampirler birden kaskatı kesildiler, kısacık bir an için şiddetle parıldadılar, sonra sanki birisi içlerindeki şey her neyse onu kapatmış gibi söndüler ve hareketsiz bir biçimde yere düştüler. Onlardan geriye cesetten başka bir şey kalmamıştı.

Kıpırdayamıyordum. Yaratık bana döndü. Benden beş metre uzaktaydı. Gözlerim sulandı. Çok parlaktı, aşırı parlak.

Bana doğru süzüldü. Bir feryat, hiç şüphesiz son feryadım

dylann

gelip boğazıma takıldı. Benden birkaç adım ötede durduğunda yüz hatlarını seçemiyordum, saçtığı ısı ve ışık yüzünden birbirine girmişti her şey.

"Botlarını sevdim," dedi bir kadın sesi neşeyle.

Döndüm, elimden geldiğince hızlı koştum, yaşamımın emilip kurutulmasını bekliyordum. Dönüp baktım. Peşimden yürüyordu. Hiç değilse spor salonuna girmemişti. Bir koridora saptım, doğruca bir kapıya koştum, avcumu bastırıp açtım ve diğer uçtaki kapıdan çıktım. Lend'in hücresine neredeyse varmıştım. Eğer Lend'i çıkartabilirsem onu Nakil'e götürebilirdim, oradan gidebilirdim. Periler, Nakil kısmındaydı. Önceden belirlenmiş kurtarma planı buydu.

Az daha kapısının önünden geçip gidiyordum. Fren yapıp odasına daldım. Ayaktaydı, tedirgin görünüyordu.

"O burada," diye soludum. "Burada, binada. Gitmeliyiz."

"Gidemem ki!" ayak bileğini işaret etti. "Bensiz git, hadi!"

Bacağının yanında diz çöktüm, takip bileziğini tuttum. Bu bir UPTA üyesi olarak yaptığım son şeydi. Yapmak üzere olduğum şey, müebbet hapis cezasına çarptırılmamı gerektiriyordu. Başparmağımı bileğindeki takip cihazının ortasına bastırdım, bir yandan da adı aklıma gelen tüm ilahlara, bilekliği Lend'e takan ben olduğum için şükrettim. Bunun anlamı, bilekliği çıkarabilecek oluşumdu ama bu hareketim bilgisayar sisteminde kaydedilecek ve beni bir hain olarak işaretleyecekti.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Kıpırdama." Dikkatimi verip tümüyle kıpırtısız durdum. Yirmi saniye sonra yeşil bir ışık yandı. Eğildim, üstüne hafifçe üfledim, kırmızıya döndü. Sensörler çekilirken küçük bir tıslama duyuldu. Uzanıp bilekliği çıkardım.

"Hadi gel!" Elini tuttum, bilekliği cebime tıktım. "Nakil bölümüne gitmeliyiz. Koridora sapıp döndük, tam karşımızda bize

doğru yürüyordu. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım.

"Ne oldu?" diye sordu Lend bakıp. "Hım, bu çok garip."

"Koş!" diye bağırdım elinden tutup yanan kadının tersi tarafa, Nakil bölümünden de uzağa koşarak. Kafa patlatıyor, gidebileceğimiz alternatif bir rota bulmaya çalışıyordum.

"Kimdi o?"

"Kim miydi? Neden söz ediyorsun sen? Oydu işte, o yaratık, yaşam emici!"

"Ne?"

"Tüm o *ateş* kısmını kaçırdın mı yoksa?" diye soludum nefes nefese, bir köşeyi daha dönüp. Lend düpedüz şoktaydı.

Doğru düzgün düşünemiyordum. Çıkmaz yola sapmıştık.

"Evie, o yanmıyordu."

"Öyle parlak ki gözlerimi kavuruyor!" Yumruğumu duvara indirdim. "Gel. Bu taraftan." Bağlantılı salona koşup oradan başka bir koridora geçtik. Merkez'in her yeri birbirine benziyordu. Akıllıca bir kat planıydı. Kaybolmak, tuzağa düşmek için bir harika. Normalde buranın her karışını bilirdim ama o aceleyle aklım başımdan gitmişti. Bir koridoru daha geçip durduk. Yerde dört ceset vardı.

"Bu taraftan," diye fısıldadım, gözlerimi cesetlerden ayırmadan kapıyı açarken. Bir sonraki koridor boştu ve yine bir çıkmaz yolla karşılaşmıştık. Dehşet içinde, nerede olduğumuzu bilmediğimin farkına vardım. "Belki de bu odalar bir yere bağlanıyordur." Çaresizce kapıları açtım, bir çıkış yolu aradım. Bunların hepsi de depoydu. Hiçbir şey yoktu. Ağlamamaya çabalayarak, "Geri, geri," dedim. Kapıyı açtım, odayı koşarak geçtik, koridora çıktık. Oradaydı çoktan.

"Demek buradasın," dedi. Sesindeki neşeyi duydum, acayip derecede normal ve tatlı sesinde.

Haykırdım, Lend'i tekrar odaya çektim ve kapının kilitlen-

dylann

mesi için bekledim. Geri koştuk, küçük holden geçtik, o kapıyı da arkamızdan kilitledim.

"Bu onu durdurmaz!" Muhtemelen kapıyı eritip içinden geçebilirdi. Saldırıya ya da yangına karşı koysun diye yapılmamıştı bu kapılar.

"Evie, bunun o olduğundan emin misin?" diye sordu Lend, nefes nefese ve kafası karışmış bir halde.

"Evet! Neyin var senin?"

Bir saniye sessiz kaldı. "Tamamen normal görünüyor. Sıradan biri gibi. Sana..." Duraksadı. "Sana benziyor."

İSİMLERİN GÜCÜ

"Ne demek sana benziyor?" diye sordum. "Bu cayır cayır yanıyor yahu!"

"Ben göremiyorum! Sihirli kılığının altında falan olmalı, hiçbir şey görmedim."

"Neye benzediğini göster bana o zaman!"

Lend'in yüzü titreşti, boyu birkaç santim kısaldı. Gördüğüm şeyi aklım almıyordu. Kısa, açık sarı saçları, güzel bir yüzü vardı ve vücudu benimkini andırıyordu, belki birkaç yaş daha büyüktü. Gözleri de öyle soluk bir griydi ki, Lend bir türlü rengini tuttura-mıyordu. Yumuşak bir tavırla ve kızın sesiyle, "Aynı gözler," dedi.

"Bu –anlamıyorum– nedir o? Neden derisinin altında alevler var? Parlak ve ışık saçıyor, tıpkı..." Eğilip kolumu sıyırdım. "Bunun gibi." Tenimin altındaki alevlere baktım. "Bunu milyonla çarp."

"Sıvı alevlerdir kederini gizleyen.'" dedi ateş kız kılığındaki Lend.

"Eh, o 'ölüm, ölüm, ölüm' kısmını iyi beceriyor. Bundan bir kurtuluş yolu olmalı." İletişim aygıtımı çıkardım. Eğer Raquel'e

dylann

ulaşabilirsem yardım gönderebilirdi. İletişim aygıtının ışığı donuk bir biçimde yandı, sonra ekranda Raquel'e ulaşılamadığı mesajı belirdi.

"Fehl'i çağıramam. Onu kurtadamları kurtarmaya gönderdim, hepsi uyuyorlar. Hepsini nakletmeye zamanı olmamıştır." Kendi hayatımı kurtarmak için onca hayatı tehlikeye atamazdım. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu; yüzleşmek istemediğimden başımı iki yana salladım.

"Çok heyecanlı, değil mi?" dedi Reth, arkamızdan. Fırıldak gibi dönüverdim. İti an, çomağı hazırla. Duvara rahatça yaslanmış, gülümsüyordu bana. "Kavuşmalara bayılırım." Lend'e bakıp el salladı, sonra kaşları çatıldı. "Bu o değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Zaten tanıştık. Tatlı kız. Çok da ince."

"Sen... onu içeri sen aldın!"

"Bana gidip ne olduğuna bir bakmamı söylediler. Yanında kimseyi getirme demediler. O da olanca tatlılığıyla rica etti."

Sinirden başımı iki yana salladım, duyduklarıma inanamıyordum. İşte, perilere boyun eğdirebildiğini sanmanın sonu buydu. En büyük bedeli ödeyen de biricik dostum olmuştu. "Bu yüzden seni öldüreceğim," dedim, öfkeli gözyaşları gözümü yakıyordu.

Göğüs geçirdi. "Hadi canım, hiç melodramın sırası değil. O şu kapıları geçince, yeterince dram olacak zaten."

Kaygıyla arkaya baktım. Ölümsüz varlıkların yaşamını bir anda emivermesinin dışında ne gibi güçleri olduğunu bilmiyordum, ama öğrenmek de istemiyordum. "Kapılara tekrar bir bakayım," dedim Lend'e. Başıyla onayladı, titreşerek eski haline döndü.

"Seni hatırlıyorum," dedi Reth. "Eğer Evelyn ölecek olursa bunun tek sorumlusu, aramıza girdiğin için sensin."

"Kes sesini!" Koridorda koşup tüm kapıları açtım, bir çıkış yolu aradım. "Yeter o aptal bilmecelerin."

"Bilmece değil. Ama seni doldurmayı bitiremedim ve korkarım yeni dostumuz biraz fevri. Neler yapacağını hayatta bilemeyiz ve senden çok ama çok daha güçlü. Yazık. Senden çok hoşlanıyorum, aşkım. İkimiz için büyük hayallerim vardı."

Bıçağımı çekip dosdoğru karşısına dikildim, sivri ucu gırtlağına uzattım. "Kapa çeneni şimdi. Lend'i ve beni buradan götüreceksin."

"Hayatta en büyük isteğim bu. Maalesef sana dokunamam ve bana dokunmadığınız sürece bir peri kapısından geçemezsiniz. Görüyorsunuz ya, UPTA'dan çok bağlayıcı bir emir aldım ve çiğnemem mümkün değil."

Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. Bir başka yol olmalıydı. Adını tekrar kullanamazdım. Çok tehlikeliydi.

"Evie!" diye seslendi Lend, panikten dolayı yüksek bir sesle. Dönüp baktığımda kapının orta kısmının ısınıp kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Buraya geliyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ölecektik. Dönüp Reth'e baktım.

Tek kaşını kaldırmış, altın gözlerinde bir ışıltıyla beni izliyordu. "Korkarım pek zamanınız kalmadı, aşkım."

"Tamam! Tamam! Lend, onun elini tut." Lend koşup Reth'in elini tuttu ama bundan hoşnut olmadığı her halinden belliydi.

Reth'in yüzünde zafer kazanmış bir komutan ifadesi vardı. Söyledikleri aklımdaydı, dokunması için yalvarmamdan zevk duyacaktı. Doğru da çıkmıştı. Kapıya baktığımda kadının eriyip çarpılan metali iten elinin şeklini gördüm. Kapı bükülerek açılıyordu.

"UPTA'nın komutunu iptal et," diye fısıldadı Reth, bariz bir sabırsızlıkla.

dylann

Gözlerimi kapadım, korkumu ve mide bulantımı dizginledim. "Lorethan, UPTA'nın söylediğine kulak asma. Gel. Dokun bana." Sözler boğazımda düğümlenmişti neredeyse. "Bizi buradan çıkar. Lend'in evine götür," diye de hemen ekledim, çünkü kendimi bir kez daha Reth'in diyarında bulmak istemiyordum. Kahkaha attı, sesi gümüş gibi çınladı. Uzandı, elini bileğime – daha önce ateşle doldurduğu bileğime– sardı ve ikimizi de karanlığın içine çekti. Bir kadının bağırarak bir şeyler söylediğini duydum, ardından Peri Patikaları'nın muazzam sessizliğinden başka hiçbir şey yoktu.

Yanma hissi anında başladı. Kolumdan yukarı yükseliyordu ve önümü görmeden, tökezleyerek yürürken inliyor, acıyla haykırmamaya çalışıyordum. Elimden geldiğince mücadele ediyordum ama içimdeki ateş, daha fazlasının gelmesi umuduyla coşmuştu. "Dur," diye fısıldadım. "Lütfen dur."

"Evelyn," diye yanıt verdi. Sesi, ıstırabım karşısında bir okşama gibiydi.

Gözkapaklarımın arasından belli belirsiz ışık görünce gözümü açtım ve üçümüz birden karanlıktan çıkıp alacakaranlığın loş ışıklarıyla yıkanan bir ormana adımımızı attık. "Bırak gideyim." Gözyaşlarına boğulup dizlerimin üstüne çöktüm, Reth'in eli hâlâ bileğimdeydi ve alevler kavurucu bir acıyla kolumda ileri geri oynaşıyordu.

"Bırak gitsin!" diye bağırdı Lend ve o saldırınca Reth'in bir yana devrildiğini hissettim.

"Her şeye burnunu sokuyorsun, değil mi?" Bileğimi bıraktı. Yere kapaklandım, bıçağımı düşürdüm ve acı azalmaya başladı, sıcaklık bir kez daha bileğimde ve kalbimde toplandı. İçimde daha fazla ateş vardı artık. Ellerimin, dizlerimin üzerinde doğruldum. Cılız ışıkta Reth öyle parlaktı ki.

Eğildi, yüzümü o narin ellerinin arasına aldı. Bu sefer yanma değil de, hasret olduğum o sıcaklık hissi vardı. Hâlâ yanıp tutuşuyordum bunun için. "Bitirmeme izin verirsen sana her şeyi anlatabilirim. Hiç soru yok. Arayış yok. O zaman, artık benimle olabilirsin."

İçimdeki alevler beni çekip Reth'e yaklaştırıyordu. Kalbi gömleğinin altında parlıyor, benimkine yanıt veriyordu. Öyle kolay, öyle güvenli olacaktı ki. Rahata erecektim. Reth'in kehribar gözlerine baktım, evet yanıtı vermek için ağzımı açtım.

Lend öksürdü, bakışlarımı Reth'inkilerden koparıp aldım. Birkaç metre ötede yerden kalkıyordu. Reth onu uzağa savurmuş olmalıydı. Reth'in ellerinden ve insanı baştan çıkaran sıcaklığından kurtulduğum gibi, "İyi misin?" diye sordum Lend'e.

Reth iç çekti. "Evelyn, işleri zorlaştırıyorsun."

Ona sırtımı dönüp Lend'in yanına yürüdüm. "İyi misin?" Başıyla onayladı. "İyi," dedim. Reth konusunda *hemen* bir şeyler yapmam lazımdı. Arkama döndüm ama yanı başımdaydı. "Lor..."

Daha adını telaffuz etmeyi bitiremeden Lend'in arkasına geçti, gümüş bıçağımı onun boğazına dayadı. "Bence ağzından çıkanlara çok dikkat etmelisin," dedi yüzünde oyuncu bir gülümsemeyle. "Emir almaktan bıktım artık. Ama senden ricam, benden son bir şey istemen. Ah, hayır, tek bir sözcük daha söyleme." Ağzımı açınca başını iki yana salladı. Lend'in gözleri korkudan kocaman açılmıştı. "Bir hata yaparsan, korkarım bir dostunun daha ölümüne yol açacaksın. Sana, bana söylemen gerekenleri harfi harfine söyleyeceğim. Sonra tekrarlayabilirsin."

Lend'in başını hafifçe iki yana sallamasına aldırmadan, Reth'e boyun eğdim. Lend'i kaybedemezdim. Bu gece, bir de Lish'in üstüne olmazdı.

"Güzel. Bana, adımı değiştirmemi emretmeni istiyorum."

"Ben – ben bunu yapabilir miyim ki?"

dylann

"İsimli bir komutu reddetmem olanaksız. O yüzden, bir zahmet adımı değiştirmemi buyur."

Resmen avcuna düşmüştüm ve ona, istediği şeyi gümüş tabakta sunuyordum. Acaba bunların ne kadarının olacağını önceden biliyordu? Her zamanki gibi biz karanlıkta sendelerken periler tepemize çöreklenmiş, bizim iş işten geçmeden farkına varamadığımız desenleri ve patikaları görüyorlardı. "Lorethan," diye zorladım kendimi. "İsmini değiştir." Bir fısıltıydı dudaklarımdan çıkan, ama yeterliydi.

Yüzünde büyük bir mutluluk ifadesiyle güldü. O anda gerçekten çok güzel görünüyordu ve neden perileri eskiden melekler sandığımı anladım. Bu kadar kusursuz bir şey elbette bu dünyaya ait olamazdı. Lend'i döndürerek kendinden uzaklaştırdı, aramızdaki mesafeyi bir adımda kapadı. Kollarını belime doladı, öne eğildi; neredeyse kulağıma değecekti dudağı. "Sağ ol. İsimlerde o kadar büyük bir güç var ki... Bir gün ben de sana kendi ismini söyleyeceğim. Korkarım şimdi ilgilenmem gereken başka işler var. Ziyaret edilecek bir sürü insan, ödenecek bir sürü vefa borcu. Tekrar görüşünceye dek kendine iyi bak, aşkım." Bir adım geriledi. Etrafındaki hava ışıl ışıl oldu ve içinde kaybolup gitti.

Onun yokluğunda akşam bir anda soğuk, ağaçlık alan bir anda boş ve karanlık gelivermişti. "Ne yaptım ben?" diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm.

HAPİS

Zihnim bu gerçeği kavramayı reddediyordu. Reth'i salıvermiştim. Bunun olası sonuçları akıl almazdı. Ama şu anda hiçbiri aklıma gelmiyordu. Zaten hiçbir şey de düşünemiyordum. Lend yerden kalktı.

Koşa koşa yanına gittim. "İyi misin? Çok üzgünüm. Her şeyi mahvettim. Hem de hepsini." Tekrar ağlamaya başladım.

Lend beni kucakladı. "Öyle bir şey yapmadın. Sen olmasan ölecektim."

Başımı omzuna yasladım. Çok sıcaktı, sağlıklı, insanı rahatlatan bir sıcaklıktı bu; Reth'inki gibi değildi. Birinin kollarında olmaya ihtiyacım vardı. Kaçmıştık ve güvendeydik, bu gerçekle bir anda yüzleştim. Lish için duyduğum üzüntü ile kaçıp Lend'i de kurtarmış olmanın iç rahatlığı, dayanılmayacak kadar fazlaydı.

Birkaç dakika sonra Lend geri çekildi. "Titriyorsun. Burası buz gibi." Etrafına bakındı. "Galiba nerede olduğumuzu biliyorum. Reth'e benim evimi söylemekle iyi ettin." Reth konusunda şimdiye kadar hiç iyi bir karar verdiğimi sanmıyordum ama hiç değilse artık bir şansımız vardı. Lend elimi tuttu. "Buradan."

dylann

Bir adım ve küçük bir de çığlık attım. Bacağımı unutmuştum. Lish'in akvaryumundaki camın baldırımda açtığı kesik, adrenalinin etkisi geçince acımaya başlamıştı. Elimi bacağıma attım, sonra kaldırdım, kararan ışığa tuttum.

"Nedir o elindeki? Bir yerin mi kanıyor?"

"Bacağım kesilmişti, Lish'e şey olduğunda..." Gözyaşlarıma söz geçirmeye çalışarak sustum.

"Yürüyebilir misin? Pek uzak değil."

"Galiba."

Lend elimi bıraktı, kolunu belime doladı. Ağaçların arasından yürüdük. Gündüzün son demleri de kayboldu, yerine dolunayın solgun ışığını bıraktı. Birkaç dakika sonra, bacağımın acısı, sızısı devam ederken, ağaçların arasında ışıklar gördüm.

"İşte burası!" Kaygılı ve coşkulu geliyordu sesi. Lend'in nasıl bir yerde yaşadığını merak ediyordum. Ben hep Merkez gibi, paranormallerle dolu bir yer hayal etmiştim. İyice yaklaştığımızda afallayıp kaldım. Etrafını çepeçevre saran bir verandası olan, iki katlı, güzel, beyaz renkli normal bir evdi. Sekiz yıldır gerçek bir eve adımımı basmamıştım. Lend kapıyı araladı. "Baba? Baba!"

"Lend?" Ön kapının karşısındaki merdivenden bir adam paldır küldür indi. Yaşlıca bir adam için yakışıklıydı, kırklı yaşlarının sonundaydı, saçı ve gözleri siyahtı. Lend belli ki favori yüzü için ondan ilham almıştı. "Neredeydin bunca zamandır?"

"Ben... Orası uzun hikâye. Arkadaşım yaralandı. Bacağına bir bakabilir misin?"

Lend'in babası –bir babası vardı ve bu içimi neredeyse hüzünlü bir hisle doldurmuştu– orada olduğumun farkına o an vardı. "Tabii ki, ama o sırada bana her şeyi anlatacaksın. Başın çok büyük belada." Bu sözüne rağmen babası, Lend'i bir güzel kucakladı, ayaklarını yerden kesti. Lend elimi bırakmak zorunda kalmıştı ve onların hasret gidermesini izlerken biraz rahatsızlık duymuştum. "Sakın bir daha böyle korkutma beni."

Lend güldü, nefesini verdi. "Öyle bir planım yok. Bacağı?"

Babası bana döndü. "Neren acıyor?"

Bunlar kaldıramayacağım kadar fazlaydı, aşırı garipti. Lend'in böyle bir yerde olması, bu karşılama, sıcacık bir yuva, Lend'in tümüyle sıradan bir insan olan babası. Ne sihirli kılık vardı bu sevecen yüzün altında ne de başka bir şey. Sanki başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordum kendimi; buraya ait olmadığımı ve burada yaşayan Lend'in asla benim olamayacağını biliyordum.

"O kadar mı kötü?" diye sordu yüz ifademe bakıp, giderek kaygılanıyordu.

Hemen iki yana salladım başımı. "Hayır, şey, sağ bacağım."

"Bu gece başımıza gelmedik kalmadı," dedi Lend nazik bir şekilde.

Babası bacağımın yanında ahşap zemine çömeldi. Taytımı yukarı sıyırdı, kesiği biraz daha gerdi. "Tamam, çok kötü değil. Yukarı gidip çantamı getireyim. Yaranın temizlenmesi gerekiyor, sonra sana birkaç dikiş atacağım. Önemli bir şey yok." Avuturcasına gülümsedi bana. Sonra Lend'e ters bir bakış daha fırlattı. "Arkadaşına kuru bir şeyler getir, her şeyi anlatmaya da hazırlan."

Lend, "Sakın korkma, milyonlarca dikiş atmıştır," dedi ve babasının peşinden üst kata çıktı. Evin girişinde öylece durdum, Lend geri dönene kadar kendimi eve izinsiz girmiş biri gibi hissettim. Elime birtakım giysiler tutuşturdu. "Bunlar benim, o yüzden sana biraz bol gelebilir ama idare eder."

Kıyafetlere bakarken kaşlarımı çattım. "İyi de, senin niye elbisen var ki?" Çünkü istediği kıyafete zaten bürünebiliyordu.

"Genelde giyinik dolaşırım, ister inan ister inanma. Çoğu

dylann

zaman biçim değiştirmeme gerek yok. Neredeyse her zaman bu suratı kullanıyorum."

Kulağa mantıklı geliyordu. Zaten sihirli kıyafetleri kusursuz görünüyordu, fakat acayip bir dokusu vardı. O yüzden halkın içinde ele normal gelen bir şeyler giymek daha iyiydi. Beni küçük bir banyoya götürdü, kapıyı arkamdan kilitledim.

Botlarımı çıkardım, –bu aptal pembe botlar bundan sonra bana hep o korkunç, yanan kızı anımsatacaktı– ardından da atletimi. Bakmak istemiyordum ama bileğim tıpkı bir işaret feneri gibi yanıyordu, hatta parıltısı bu iyi aydınlatılmış odada bile fark ediliyordu. Hiç olmadığı kadar parlaktı. Göğsüme bakmadım, bakmak zorunda kalmayayım diye Lend'in yumuşacık tişörtünü hemen üstüme geçiriverdim. Sonra taytımı çıkardım, bacağımın yanından damlayan kanı elimden geldiğince sildim.

Lend'in şortunu giyerken kan bulaştırmamaya özen gösterdim. Birden dehşetle fark ettim ki, o gün bacaklarımı tıraş etmemiştim. Bacaklarım, peynir beyazı ve çöp gibi oldukları yetmezmiş gibi, bir de tüylüydü.

Lend'in bacaklarım hakkında ne düşüneceğine bu kadar kafayı takmam, akla gelebilecek en aptalca şeydi. En iyi dostumu az önce kaybetmiştim, hayatımın psikotik bir yanan kız tarafından emilmesine ramak kala kaçmıştım, ihanet etmiş ve hoşlandığım oğlanın kaçık bir peri tarafından az daha öldürülmesiyle karşı karşıya kalmıştım. Bütün bunların yanında tüylü bacakların ne önemi vardı? Gülmeye, sonra da ağlamaya başladım. İkisini aynı anda yapınca, başımı ağrıtan bir hıçkırık karmaşası çıktı ortaya.

Lend kapıyı tıklattı. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıp susmaya çalıştım. Kapıyı açtım, kesiğin üstüne değmesin diye şortun paçasını havada tutuyordum. "Evet," dedim. Burnumu çekiyordum, ama hıçkırıklarımı dizginlemiştim.

"Dikişi burada atacak." Kolunu omzuma attı, beni sıcak bir sarı renge boyalı, güzel aydınlatılmış bir mutfağa götürdü. İskemleye oturdum, babası çömeldi, sıcak bir bezle bacağımı sildi.

"Bu arada, adım David."

"Ben de Evie," diye karşılık verdim. Kanı sildikten sonra yaranın üstüne bir şey sürdü, canım yandı. Hızla nefesimi içime çektim.

"Kusura bakma. Yaran enfeksiyon kapsın istemeyiz. Şimdi çok hafif, iğne batması gibi bir şeyler hissedeceksin. Dikilecek alanı uyuşturuyorum." İrkilmemeye çalıştım, kıpırdamadan durmaya ve titrememeye konsantre oldum. "Nerelerdeydin?" diye sordu, ben de niye sorduğunu merak edip başımı kaldırdım.

Lend yanıtladı. "Çok uzun hikâye."

"Anlat." Babası hâlâ bacağımla uğraşıyordu ama yüzü asıktı.

Lend iç çekti. "UPTA'nın merkezine sızdım."

David dikişin ortasında durdu, dehşete düşmüştü. "Ne yaptım dedin sen?"

Benim de kafam karışmıştı. Lend'in konuştuklarından, onun birileri tarafından gönderildiği anlamını çıkarmıştım hep.

"Yapmak zorundaydım!"

"Ben..." David derin derin nefes aldı, gözlerini yumdu, sonra başını iki yana salladı. "O zaman işim bitene kadar bekle." Dikişe döndü, işini bitirdi, sonra sargı beziyle üstünü örttü. Ayağa kalktı, malzemelerini kaldırdı, sonra kollarını göğsünde kavuşturup Lend'e buz gibi baktı. "Şimdi, hikâyene ta en başından başla, hayatının sonuna kadar ev hapsine mahkûm olacağın bugüne kadar getir."

Lend boynunu büktü. "Toplantınızda yanıtın UPTA'da, Merkez'de olduğunu söylediğini duydum. Başka hiç kimsenin yapamayacağını da biliyordum. Ben yapabilirim diye düşündüm. O yüzden bir mezarlığa gidip bir zombi bedenine büründüm,

dylann

ayaklarımı sürüyerek gezindim. Birkaç gece sürdü, sonu nihayet UPTA ajanı bir kadın geldi. Ben de, pes, ona vurdum." Bunu itiraf ederken utanmış gibiydi. "Sonra da taşıyıcı çağırdım. Gelen periyle birlikte yürüdüm. Merkez'e geldiğimde müdürle karşılaştım."

"Raquel'le mi?" diye sordu David. Şaşırıp adamın yüzüne baktım. Nereden tanıyordu onu?

Lend başıyla evetledi. "İletişim aygıtını alıp onun kolluğa girdim, sonra ofisini buldum. Bilgi edinmeye çalışıyordum ki... Yakalandım."

David'in gözleri koca koca açıldı, sonra Lend'in çıplak ayak bileğine baktı. "Nasıl çıkabildin peki?"

Lend bana doğru gülümsedi. "Beni Evie kurtardı. Tabii, beni yakalayan da oydu. Beni –gerçek beni– sürekli görebiliyor."

Babası bana baktı, hayreti ve korkusu gözlerinden okunuyordu. "Sen UPTA'dan mısın?"

Başımı hayır anlamında salladım. Hiçbir şey değildim artık. Koca dünyada ait olduğum hiçbir şey yoktu. Tavsam yıkılmış, en iyi dostum ölmüştü ve yaptıklarımdan sonra artık Raquel'in yanına da gidemezdim. Ağlamamak için kendimi zor tutarak dudağımı ısırdım. "Artık değilim. Bu gecenin ardından geriye UPTA diye bir şey kaldığını da sanmıyorum."

"Eh, söyleyeceklerim iki eski UPTA çalışanı arasında kalsın, bunun kötü bir şey olduğunu da düşünmüyorum hani."

İLK DEFA YATIYA KALIŞIM

Lend'lerin ocucuk mutfağında otururken babasının az önce söylediği şeye inanamıyordum. "Siz, orada mı çalıştınız?" UPTA'da çalışmak ömür boyu sürem bir şeydi.

"Aslında AFTA'dandım. UPTA kurulmadan on yıl kadar önce ayrıldım. UPTA'nın kurulacağı günü göreceğime inanmıyordum. Hiçbir ülke paranormal konularda bir diğeriyle çalışmaya can atmıyordu. Ne oldu da böyle değiştiler bilmiyorum."

Ayağını ne yapacağını bilemez bir biçimde, öne arkaya salladım.

"Değişimin sebebi karşında," dedi Lend, sırıtarak.

David kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bir saniye, Lend, daha anlatacaklarını bitirmedin. Sakın unuttum sanma."

Lend iç çekti. "Aslını istersen benden çok Evie'nin hikâyesi bu, çünkü benim tek yaptığım bembeyaz, boş bir hücrede oturmaktı. Onlara hiçbir şey söylemedim, onlar da gitmeme izin vermediler. Sonra etiketledikleri paranormaller öldürülmeye başladı, nihayet bu yaratık ortaya geldi. Evie onunla karşılaştı ve..."

"Onu gördün mü?" diye sordu David bana.

dylann

ayaklarımı sürüyerek gezindim. Birkaç gece sürdü, ama nihayet UPTA ajanı bir kadın geldi. Ben de, şey, ona vurdum." Bunu itiraf ederken utanmış gibiydi. "Sonra da taşıyıcı çağırdım. Gelen periyle birlikte yürüdüm. Merkez'e geldiğimde müdürle karşılaştım."

"Raquel'le mi?" diye sordu David. Şaşırıp adamın yüzüne baktım. Nereden tanıyordu onu?

Lend başıyla evetledi. "İletişim aygıtını alıp onun kılığına girdim, sonra ofisini buldum. Bilgi edinmeye çalışıyordum ki... Yakalandım."

David'in gözleri koca koca açıldı, sonra Lend'in çıplak ayak bileğine baktı. "Nasıl çıkabildin peki?"

Lend bana doğru gülümsedi. "Beni Evie kurtardı. Tabii, beni yakalayan da oydu. Beni –gerçek beni– sürekli görebiliyor."

Babası bana baktı, hayreti ve korkusu gözlerinden okunuyordu. "Sen UPTA'dan mısın?"

Başımı hayır anlamında salladım. Hiçbir şey değildim artık. Koca dünyada ait olduğum hiçbir şey yoktu. Yuvam yıkılmış, en iyi dostum ölmüştü ve yaptıklarımdan sonra artık Raquel'in yanına da gidemezdim. Ağlamamak için kendimi zor tutarak dudağımı ısırdım. "Artık değilim. Bu gecenin ardından geriye UPTA diye bir şey kaldığını da sanmıyorum."

"Eh, söyleyeceklerim iki eski UPTA çalışanı arasında kalsın, bunun kötü bir şey olduğunu da düşünmüyorum hani."

İLK DEFA YATIYA KALIŞIM

Lend'lerin sıcacık mutfağında otururken babasının az önce söylediği şeye inanamıyordum. "Siz, orada mı çalıştınız?" UPTA'da çalışmak ömür boyu süren bir şeydi.

"Aslında APTA'dandım. UPTA kurulmadan on yıl kadar önce ayrıldım. UPTA'nın kurulacağı günü göreceğime inanmıyordum. Hiçbir ülke paranormal konularda bir diğeriyle çalışmaya can atmıyordu. Ne oldu da böyle değiştiler bilmiyorum."

Ayağımı ne yapacağını bilemez bir biçimde, öne arkaya salladım.

"Değişimin sebebi karşında," dedi Lend, sırıtarak.

David kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bir saniye, Lend, daha anlatacaklarını bitirmedin. Sakın unuttum sanma."

Lend iç çekti. "Aslını istersen benden çok Evie'nin hikâyesi bu, çünkü benim tek yaptığım bembeyaz, boş bir hücrede oturmaktı. Onlara hiçbir şey söylemedim, onlar da gitmeme izin vermediler. Sonra etiketledikleri paranormaller öldürülmeye başladı, nihayet bu yaratık oraya geldi. Evie onunla karşılaştı ve..."

"Onu gördün mü?" diye sordu David bana.

dylann

"İkimiz de gördük," dedim. O görüntüyü aklımdan çıkarıp atmaya çalışıyordum fakat gözlerimi kapadığımda, sanki gözkapaklarıma kazınmış gibi karşıma çıkıyordu. "O kızı ilk defa, bir cadıyı ve Jacques'i –bir kurtadamdı– öldürdüğü zaman gördüm. Ama yakından bakamamıştım."

"Kadın mı dedin? Nedir o?"

Lend omuz silkti. "Bana sorarsan tamamen sıradan bir kız işte. Ama Evie sihirli kılıkların arkasını görebiliyor."

David'in ne zaman daha fazla şaşıramayacağını düşünsem, daha beteri oluyordu. "Sihirli kılıkların arkasını görebiliyor musun?"

Başımla evetledim. "Çok kılıksız bir hayat." En favori esprim bu gece kalbimi dağlıyordu. Lish bu espriye bayılırdı hep.

Bezgin bir biçimde kendini bir iskemleye bıraktı. "Şaşılacak şey. Olabilecekleri bir düşün... Daha önce hiç bunu yapabilen birini duymamıştım... Bu harika. UPTA'yı kurabilecekleri ortak bir zemin bulmalarına hiç şaşırmadım doğrusu. Peki, nedir bu yaratık?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç onun gibi bir şey görmedim." Bileğim parlayarak bakıyordu bana. Tam olarak doğru değildi söylediğim. Aptal Reth, Aptal. "O tıpkı – tıpkı yaşayan, sıvı bir ateş gibi. Öyle parlak ki, gözümü alıyor."

"Bu yeni bir bilgi. Sihirli kılığı ne peki?"

Lend özür dilercesine bana baktı. Sonra dalgalanarak Ateş Kız'a dönüştü. David hafif bir küfür sallayıp bir bana, bir de kız kılığındaki Lend'e baktı.

"Gözlerini tutturamıyorum," dedi Lend. Ağzından Ateş Kız'ın sesini duymak ürperticiydi."Evie'nin gözlerini de tutturamıyorum."

Kötü bir şey yapmadığım halde kendimi suçlu ve kirli hissediyordum. David şüpheyle bana baktı. "Sonra da onu eve mi getirdin?"

Lend normal haline döndü. "Yapma baba, bu konuyu açma bile. Hayatımı kurtardı benim. O şey beni öldürecekti. Evie beni kurtarmakla da kalmadı, oradaki bütün kurtadamları kurtardı. Onun ne olduğunu biz ne kadar biliyorsak o da o kadarını biliyor."

David başını iki yana salladı, endişelenmişti. "Eh, en azından artık aradığımız şeyin neye benzediğini biliyoruz. En azından elimizde eşkali var. Ama onun *ne* olduğunu bilmiyorum."

Benden mi söz ediyordu, Ateş Kız'dan mı, bilmiyordum. "Ben yapmadım – Bana inanmalısınız. Onun ne olduğunu bilmiyorum ama onun gibi değilim. Korkunç bir şey o, en iyi arkadaşımı öldürdü." Sesim çatladı. Lish'i benden ve bu dünyadan koparıp almıştı. Onu tekrar düşünmek istemiyordum ve Lend'in babasının onunla işbirliği içinde olduğumu sanmasına dayanamıyordum.

"O şey bu gece Merkez'e zorla girdi." Lend kolunu omzuma attı. Bu küçücük jeste ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya sözcükler yetmezdi. Ne olursa olsun, o inanıyordu bana.

Başımı kaldırdığımda babasının da inandığını gördüm. Adamın gözleri tekrar sevecen ve kibardı. "Her şeyi önceden planlamış olmalı, çünkü tüm paranormaller içeride toplanmıştı ve kurtadamlar da uyuyorlardı. Kolay hedeflerdi yani. Kendimizi dışarı dar attık. Gördüklerimizi anneme anlatmam lazım."

Bir kez daha şaşırmıştım. Neden onun anne babası yokmuş gibi düşündüğümü bilmiyorum. Belki de evlat edinilmişti; Lend gibi varlıklar kendi kendine *olmazdı*. Üstelik babasının APTA'dan ayrılışı tam da Lend'in doğduğu zamanlara denk geliyordu. Bu konuda daha fazlasını duymak istiyordum kesinlikle.

"Onu bu gece ziyaret edemeyiz, hava çok soğuk," diye yanıtladı Lend'in babası, daha da kafa karıştıran bir şeydi bu.

"Evie? İyi misin sen?"

dylann

Titriyordum. "Üşüyorum," dedim, dişlerimin birbirine vurmasına engel olarak. Daha çok, olan bitenin altında ezilmiş ve yorgunluktan tükenmiştim.

David ayağa kalktı. "Sana bacağın için bir şeyler vereceğim. Anestezinin etkisi geçince canın acıyacaktır. Sorun olmazsa ağrı kesiciyle birlikte seni gece uyutacak bir şeyler de verebilirim. İster misin?"

"Evet. Teşekkürler." Bu gece kendi kendime uyumak istemiyordum. Bağımı koparmak, gerçekliği ardımda bırakmak istiyordum.

Bir dolaba baktı, elinde bir çift hap ve bir bardak suyla geri geldi. Hemen yuttum. Etkisini ne kadar çabuk gösterse bile yetmezdi.

"Onu nerede yatıracağız?" diye sordu David. "Misafir odaları bu gece kapalı."

"Ah, tamam. Benim odamda uyusun. Ben de kanepede yatarım."

"Sorun değil. Kanepe bana uyar." Zaten hayatlarına burnumu yeteri kadar sokmuş gibi hissediyordum.

"Lend'in hayatını kurtarıp onu Merkez'den kaçırmak sana bir yatak kazandırır sanırım," dedi David gülerek.

"Benimle yukarı gel de üstüne bir şeyler vereyim, üşüme."

"Sağ ol."

"İşin bitince aşağı in, delikanlı. Seninle konuşacaklarımız daha bitmedi."

Lend öfleyip püflememek için kendini zor tuttu, başını aşağı yukarı salladı. Telefon çalınca David açtı. "Eve döndü." Rahatlamış gibiydi. "Her şey yolunda. Yeni istihbarat da var."

Telefondaki Lend'in annesi mi diye merak ederek kalktım, Lend'in peşinden merdiveni çıktım. Birkaç kapının önünden geçtik. Hepsine de koca koca kilitler takılıydı – hem de dışarı-

dan. Onun odası da böyle küçük bir emniyet önlemiyle donatılmıştır diye endişe ederken durduk, kilitsiz bir kapıyı açınca yüreğime su serpildi.

"Pardon," dedi yerden bir şeyleri daha ben görmeden kaldırıp. "Kusura bakma, odama daha önce hiç kız girmedi de." Tatlı tatlı gülümseyip elindekileri bir çekmecenin gözüne tıktı.

Ben de elimden gelen en güzel gülücükle karşılık verdim. "Ben de daha önce hiç bir oğlanın odasına girmedim, o yüzden eşitiz." Burası bir harikaydı. Soluk mavi duvarlar baştan aşağı eskizlerle ve müzik grubu posterleriyle kaplıydı. Orada öylece durmak, kendisini odası aracılığıyla nasıl ifade ettiğini görmek istiyordum. O zaman düşünmem de gerekmeyecekti, yalnız olmam da.

"Hah, bir eşofman üstü buldum işte." Karman çorman dolaptan kapüşonlu, koyu yeşil bir eşofman üstü çıkardı. Giydim. Bileğimin yine örtülmesi iyi olmuştu. Üstelik üstümdekine Lend'in kokusu sinmişti. Bir şelalede ya da çağlayanda duymayı bekleyeceğiniz türden ferah, serin bir kokuydu. Kollarımı kendime doladım, tekrar ısınmaya çalıştım.

Odaya yakışmayan tek bir şey vardı, o da yatak. Dört direkli bir karyolaydı. Başucu ve ayak kısmı işlemeli, kıvrık metaldendi. İçindeki yalın, yumuşacık görünümlü yatak örtüleriyle uyumsuz görünüyordu. Elimi direklerden birine götürdüm. "Demir." Yüreğime su serpildi, gülümsedim. Belli ki Lend'in babası periler konusunda bilgiliydi. Kendimi biraz daha güvende hissettim, hiç değilse Reth karşısında. Ama demir beni karabasanlardan koruyamazdı.

"Bir şey gerekirse alt kattayım, tamam mı?"

Dönüp gülümsedim. "Teşekkürler."

Orada bir süre ne yapacağını bilemezmiş gibi dikildi, sonra eğilip bana kısacık bir süreliğine sarıldı. "Asıl *ben* teşekkür ede-

dylann

rim," dedi, sonra çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Nefesimi tuttum. Yalnız kalmak istemiyordum. Seslenmek, ondan ben uykuya dalana kadar burada kalmasını rica etmek istiyordum, ama buna içim elvermiyordu. Zaten koca geceyi önünde hüngür hüngür ağlayarak geçirmiştim.

Işığı söndürdüm ama karanlık olur olmaz gördüğüm noktalar bana Ateş Kız'ı çağrıştırdı. Işığı tekrar yaktım. Bu gece karanlıkta yatmayacaktım. Yatağa girdim, ısınmak için örtülerin altında dertop oldum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım zihnim kayıyor, hatırlamak istemediğim o şeylere gidiyordu. Bu sıcacık evde, bir ailenin yanında yapayalnızdım. UPTA'daki yuvama dönemez, Raquel'e benim için ne denli önemli olduğunu söyleyemezdim. *Tanrım, lütfen,* diye yakardım sessizliğe, *lütfen Raquel iyi olsun.*

Ama benim zavallı tatlı Lish'im sonsuza dek gitmişti. Onun yerinde Ateş Kız'ın, Merkez'in sıkıcı koridorlarında kol gezen ölümün o korkutucu güzelliği vardı. Zihnimde, bir odadan diğerine süzülüyor, şen şakrak bir biçimde, bulduğu herkesin ve her şeyin yaşamını emiyordu.

Oradan hiç çıkmamasını umuyordum.

KIZ KIZA MUHABBET

Merkez'in koridorlarında yürüdüm, aydınlık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. İçerisi boştu. Cesetler bulmayı beklemiştim ama Merkez pırıl pırıldı, terk edilmişti. Ünitemin önünde durdum, sonra kapı açılmadan içinden geçip girdim. Çok acayipti bu.

O içerideydi, mor divanıma oturmuştu. "Demek geldin." Bana tatlı tatlı gülümsedi. Gözlerimiz kesinlikle aynıydı ama dudakları benimkinden azıcık daha kalındı ve boyu da birkaç santim uzun görünüyordu.

"Neden artık yanmıyorsun?" diye sordum. "Hey, o üstündeki benim!" Zebra baskılı elbisemi giymişti.

"Öff, yapma," dedi. Gözlerini devirdi.

"Ateş nerede?" Bileğime baktım – benimki de kaybolmuştu.

"Tam burada." Odanın köşesini işaret etti. Sıvı alevler nabız gibi atıyor, dalgalanıyordu. Küre biçimindeydi ve kenarları sürekli değişiyordu. Elimi onlara doğru uzattım. Güzel olduklarının farkına ilk defa vardım. İstiyordum onları.

"Henüz alamazsın," dedi. "Otursana."

dylann

Divanın diğer ucuna oturup gözlerimi kıstım. Ondan korkmam gerektiğini biliyor ama korkmuyordum. "Nedir bu böyle?"

"Bir rüya, aptal şey."

"Ya." Kaşlarımı çattım. Garipti. "Beni öldürecek misin?"

"Daha önce yapabilirdim bunu, kazayla. Bazen kendimi kaptırıveriyorum da." Haylaz bir gülümseme belirdi dudaklarında. "O coşkuyla kendine hâkim olmak güç. Ama artık kim olduğunu bildiğime göre böyle bir şeyi hayatta yapmam."

"*Kimsin* sen?"

"Pardon, kusura bakma. Ben Vivian."

"En iyi arkadaşımı öldürdün. Kâbuslar göreceğimi sanmıştım."

Omuz silkti. "Buraya kadar gelip de seni korkutmam yakışık almazdı. Tek istediğim konuşmak. Bir süredir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Dur bir saniye, sen gerçekten burada mısın? Neredeyim ben?" Lend'in babası ağrıkesici diye ne yutturmuştu bana?

"Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Artık seninle bir ruhu paylaşıyoruz, o yüzden uğrayıp kendimi doğru dürüst bir tanıtayım istemiştim."

"Ruh paylaşıyoruz da ne demek?" Onu ters ters süzdüm. "Seninle bir şey paylaşmak istemiyorum. Benim kendi ruhum var!"

"Gerçekten, neden biraz sakinleşmiyorsun? Çok gerginsin. Seninle *bir* ruh paylaşıyoruz dedim, senin *ruhunu* paylaşıyoruz demedim. Beni buraya getirdiğinde Reth'ten biraz ödünç aldım. Elinde tonlarcası vardı. Kaldı ki bu ilginç, çünkü normalde onları sadece göğüsten çekebilirsin. Onu da emebiliyor muyum diye bir denemek istedim. Daha önce hiç bir perinin hayatını emmemiştim ama ben yeteri kadar emmeden kaçıp kurtuldu. Ne güzel bir yolculuktu ama."

"Dur bir saniye, sana da mı verdi o ateşten? Nefret ediyorum bundan. Feci yakıyor!"

"Bu işi yanlış yapıyorsun herhalde. Yaşadığım en güzel duygu."

Başımı iki yana salladım. Konudan uzaklaşıyorduk. "Nesin sen?"

"Cık cık, ne kadar da kabasın. Aynı şeyiz biz."

"Aynı *değiliz*!" Sinirime dokunuyordu. Rüyamda bile bana adamakıllı yanıt vermiyordu.

"Salaklık etme, Evie. Bu kadar ödlek olduğunu bilsem hayatta gelmezdim. Herhalde yanıt falan istediğin yok senin."

Hüzünlü ya da daha öfkeli olmam gerektiğini biliyordum ama sanki sinirleri alınmış gibiydim. Köşede yanan ateş ikide bir dikkatimi dağıtıyordu. Alevleri seyretmek, onlara dokunmak istiyordum. Gözlerimi Vivian'ın üstünde tutmak için tek yapabileceğim buydu. "Senden hiçbir şey istemiyorum. En iyi dostumu öldürdün, hatırlamıyor musun?"

"Pek hatırlamıyorum doğrusu. Kimdi o?"

"Denizkızı."

"Ha." Şaşırmış gibiydi. "Arkadaşın mıydı?"

"Evet." Gözlerim köşeye kaydı. Aslında aleve benzemiyorlardı, bunların altın rengi daha baskındı ve dalgalanıyordu. Tıpkı bir zamanlar satın aldığım o muhteşem ojenin rengindeydi. Ama onun cayır cayır olanı gibi. Hiçbir anlamı yoktu bunun. Başımı iki yana salladım, kafamı boşaltmaya çalıştım.

Vivian omuz silkti. "Kusura bakma. Ona iyilik yapıyordum."

"İyilik mi?" Artık gözlerimi köşeden alamıyordum; istemiyordum bunu.

"Ona dinlenme fırsatı sundum. Biraz huzur. Sence binlerce yılın omuzlarına binen yükü ağır değil midir? Hem o şeylerin zaten burada olmaması gerekiyordu. Ben sadece gitmelerine izin veriyorum. Tabiri caizse, onları özgür bırakıyorum."

"Ya," dedim dikkatim dağılmış bir biçimde.

"Bizden beklenen de bu, bilirsin," diye teşvik etti beni.

dylann

"Öyle mi?"

"Birlikte yapsak çok daha eğlenceli olurdu. Bir kız kardeş eğlencesi gibi."

Ayağa kalktım. Ateşe dokunmak zorundaydım, nasıl bir his uyandırdığını öğrenmeliydim.

"Onları henüz alamazsın." Kızmış gibiydi. "Hem bunlar benim. Çok geçmeden senin de olacak. Ondan sonra ne üşüyeceksin ne de yalnız kalacaksın. Üşümekten, yalnızlıktan bıkmadın mı?"

Elimi uzatsam dokunabilirdim artık. "Nedir o?" Elimi kaldırdım, yanacağımı bildiğim halde, umursamadan içine soktum.

Ateş dağıldı, etrafımda döndü ve yanımdan geçip gitti. Vivian'a döndüm. Yine o pırıl pırıl parlayan, yanan figüre dönüşmüştü. "Dedim sana. Boşsun. Dolmana yardım edeceğim." Gözümde yaşlarla başımı aşağı yukarı salladım. İstiyordum bunu. Bundan böyle boş olmak istemiyordum. Vivian ışık ve ısı saçarak bana yaklaştı, sonra başını yana eğdi. "Gitmen gerekiyor. Yakında tekrar konuşacağız." Alevlerin altında gülümsediğini hissedebiliyordum. Sonra her şey gene karardı ve soğudu.

KÖTÜ BİR ŞAKA GİBİ

"Vivian?" Gözlerimi panik içinde açıp tavana baktım. Nereye kaybolmuştu?

"Evie, uyan hadi." Lend'in sesi beni yerimden sıçrattı.

"Ne işin var senin burada?"

Gülümsedi. "Burası benim odam."

Doğrulup sağa sola bakındım. Bir önceki günün tüm parçaları gelip yerine oturdu, keşke oturmasalardı diye geçirdim içimden. Lish'i tekrar kaybetmek gibiydi bu.

"Kusura bakma," dedi Lend, "ama seni aşağıdan çağırıyorlar."

Gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalıştım. "Kim çağırıyor?"

Huzursuzca omuz silkti. "Babamın birlikte çalıştığı birileri işte. Üzgünüm, uykunu al diye seni daha önce uyandırmadım."

"Ha, tamam o zaman. Önce tuvalete gidebilir miyim?"

"Tabii. Hemen şurada." Peşinden koridora çıktım, banyoyu işaret etti. "Hey, Vivian da kim?"

Rüya tekrar gözümde canlanınca midem ağzıma geldi. "Bilmiyorum," diye geveledim, kendimi banyoya attım. Aptal bir rüyayı Lend'den gizledim diye niye pişmanlık hissediyordum ki?

dylann

Başımı iki yana salladım, anlamsız bir kâbus diye geçiştirmeye çalıştım. Hem zaten Vivian'ın söylediklerinin birçoğunu halihazırda Reth'ten işitmiştim. Belki de beynim söylenen her şeyi işlemeye çabalıyordu. İçimdeki o huzursuzluğa kulak asmadan ağzımı biraz diş macunuyla çalkaladım.

Çıktığımda Lend kapıda bekliyordu. Onu izleyip merdivenden indim. Daha önce kilitli olan kapılar şimdi açıktı. Neyle karşılaşacağımı merak ederek Lend'in peşinden mutfağa girdim ve birden yerime çakılıp kaldım.

Lend'in babası, iki kurtadam, bir de vampir. Kötü bir fıkra ortamı gibiydi. Bir doktor, iki kurtadam ve bir vampir bara giderler. "Ne içersiniz?" diye sorar barmen. "Onu düşünüyoruz," der vampir, gözünü doktordan ayırmadan.

Tamam tamam, fıkra konusunda iyi değilim.

Kurtadamların sarı gözleri ve vampirin büzüşmüş ceset suratı beni temkinli bir biçimde süzüyordu. Otomatikman elim Çarpıcı'ya gitti, sonra birden farkına vardım ki şok tabancam üzerimde değildi ve nerede olduğunu da bilmiyordum. Bu da tüylerimi diken diken etmişti. Pantolonlarının paçası ayak bileklerini örtüyordu fakat hiçbirinin takip bileziği olmadığından emindim.

Vampirin sihirli kılığı, yirmili yaşlarının başında gotik görünümlü, güzel bir kadındı. Siyah saçında bir tutam kızıl vardı, ağır bir makyaj yapmış, kapkara ve daracık bir kıyafet giymişti. El ele tutuşan iki kurtadam ise otuzlu yaşlarında bir çiftti. Erkek olanı uzun boyluydu ve kafasını kazıtmıştı. Kadının ise kumral, kıvırcık saçları vardı ve çok kısa kesilmişti. Yüzünde tanıdık gelen bir şey vardı ama bir türlü çıkartamıyordum ne olduğunu.

Elbette, kilitli kapıların ne olduğunu anlamıştım artık. Vay canına, dolunayda koca bir geceyi kısırlaştırılmamış iki kurtadamla aynı çatı altında geçirmiştim. Bir de vampir vardı, gerçi

sevgili Çarpıcı'm olmadan bile bir vampirin hakkından gelebileceğimden gayet emindim.

"Lend, seni küçük canavar," dedi vampir ona azarlarcasına bakıp. "Sakın bir daha böyle bir numaraya kalkışma."

Lend başını önüne eğdi. "Özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Buraya ne zaman geldin?"

"Daha yeni." Bana döndü. "Demek öyle." Sesinden cadılık akıyordu. Hoşlanmamıştım ondan. "UPTA, ha?"

"Öyle." Kaşlarımı kaldırdım (Lend'in yaptığı gibi, sadece tek kaşımı kaldırabilmeyi istedim), "Kan emici, ha?"

"Evet. Luke ile Stacey de öyle." Başıyla kurtadamları işaret etti.

"Tabii, tabii. Ben de dün geceyi kurt olarak geçirdiklerini anlamayacak kadar enayiyim."

Paranormallerin üçü de şaşırmış görünüyordu. "İyi o zaman," diye parladı. "David'in ne olduğunu hâlâ çözemedin mi?"

Ona dik dik baktım. "Beni bunun için mi uyandırdınız? Çünkü içinizden birisi dün gece ona bir şey yapmadıysa, insandı." Emin olmak için şöyle bir baktım. Evet, sadece insan.

David genzini temizledi. "Şunlar hakkında konuşmak istiyorduk." Kenara çekilip masayı işaret etti. Çarpıcı –yaşasın, Çarpıcı!– iletişim aygıtım ve Lend'in takip bileziği orada duruyordu. David üzgün görünüyordu. "Evime UPTA teknolojisi getirmişsin. Seni izlemişler midir?"

"Hayır!" İşin doğrusu, geçen gecenin koşuşturması içinde aklımdan çıkıp gitmişti. Sorun edilecek bir şey yoktu ama endişelenmekte haklıydı. "İnanın bana, şimdiye kadar çoktan gelmiş olurlardı. Takip bileziği devre dışı bırakıldı ve iletişim aygıtımda GPS falan yok. Eskiden vardı ama ne zaman Peri Patikaları'na girsem sıfırlanıp sapıtıyordu, o yüzden iptal ettiler. Zaten nerede olduğumu hep biliyorlardı çünkü oradan bir periyle çıkmaktan

dylann

başka çarem yoktu. İletişim aygıtının konumunu, üstündeki acil durum düğmesine basmadığınız sürece tespit edemezler, gerçekten."

Vampir yine söze karıştı. "Elbette, ama istesen onları arayabilirsin, değil mi?"

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Tabii ya, çünkü hayatımın geri kalanını kilit altında geçirmeye meraklıyım. Kulağa çok hoş geliyor. Aslını istersen kendimi hemen ihbar edeceğim!"

"Sanki seni geri almak için öldürmeyi göze almazlarmış gibi," diye alay etti.

Sertçe soludum, ona bağırmamak için kendimi zor tuttum. Vampirler diğer paranormallerden daha çok sinirime dokunuyorlardı, çünkü dış görünüşleriyle gerçek suratları arasındaki uçurum çok derindi. "Bana bak ceset kız, ne yaptığımı biliyor musun? Tüzüğün birinci maddesini çiğnedim. O *ünlü* maddeyi. Hani bir paranormali yetkin olmadan salıverirsen ölümlü hayatının geri kalanı boyunca hapis cezasına çarptırılırsın diyeni. Geri dönmek istesem bile, ki istemiyorum, geride dönülecek bir şey kaldıysa, ki muhtemelen kalmadı, bunu yapmazdım. O yüzden, istersen ısır beni."

Bu sözüme de bir şey diyecekmiş gibi oldu ama David araya girdi. "Bu kadarı yeter. Hepimiz aynı taraftanız, Arianna. Lend bana tüm olanları anlattı, sanırım Evie haklı. Onun izini sürebilseler çoktan gelmiş olurlardı. İletişim aygıtını aldı. "Bütün gece bipleyip durdu. Elbiselerinle birlikte banyoda bulduk."

Yüreğim ağzıma geldi. Raquel! Meraktan ölmüş olmalıydı. Onu arayabilsem, iyi olduğumu söyleyebilsem... O zaman tam olarak nerede bulunduğumu öğrenirlerdi ve yaşamımın geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirirdim. "Muhtemelen hâlâ yaşayıp yaşamadığımı öğrenmeye çalışıyorlar," dedim mutsuzca, sonra durakladım. Onlara perilerle çalışmamamız gerektiğini,

Lend'e güvenip bu işi beraberce çözebileceğimizi kaç kez söylemiştim? Elbette sınıflandırılmış olmam bile UPTA'nın bana ne gözle baktığının kanıtıydı. Raquel hakkında hislerim ne olursa olsun, sonuçta o *UPTA* demekti. Başımı iki yana salladım. "Bırakın, öldü zannetsinler."

Kadın kurtadam konuştu, sesi kibardı, korkusu gözlerine yansımıştı. "Onu gördün mü gerçekten?"

Ateş Kız'dan söz ettiğini kavramam biraz zaman aldı. Vivian. Gözlerimi kapatıp başımla doğruladım. Aptalca bir rüyaydı altı üstü; onun gerçek adını bilmiyordum. Bu konuda daha fazla konuşmak da istemiyordum, daha fazla düşünmek de.

"Bacağın nasıl?" diye sordu Lend'in babası.

"Şey, iyi. Hafiften sancıyor ama önemli bir şey yok."

"Güzel. Biraz gezmeye çıkacağız."

"Peki." Kafam karışmıştı, Arianna'ya baktım. Vampirler günışığından uzak dururlardı. Öyle yanıp kül olduklarından falan da değil, doğrudan günışığında asıl yüzleri belli olduğu için. Aslında azıcık görünürdü ama yine de sakınırlardı ışığa çıkmaktan.

"Uzun bir şeyler giysen iyi edersin," dedi Lend. "Bugün hava biraz soğuk."

Üst kata çıkarken peşinden gittim. Kaşlarını çatıp elbiselerini karıştırdı. "Benden zayıfsın."

Güldüm. "Hımm, evet, öyle olduğuma seviniyorum."

Bana bakıp sırıttı. Biraz sonra flanel kumaştan eskimiş, yıpranmış bir pijama altı çıkardı. "Bunlar birkaç yıllık, herhalde üzerinden düşmezler." Pijamayı elime tutuşturup bekledi. Kaşlarımı kaldırdım, yüzü al al oldu. "Şey, pardon. Çıkayım da üstünü değiştir," dedi.

Kapı kapanınca üstümden Lend'in şortunu çıkarttım, kırmızı mavi pijamayı giydim. Paçaları birkaç santim uzun gelmişti ama üzerimden düşmüyordu. Üstümdeki aşırı bol, kapüşonlu

dylann

yeşil eşofman üstüyle bir araya gelmesi pek de alımlı görünmediğim anlamına geliyordu. İç çektim. Bir duş alsam, biraz da makyaj yapsam kendime gelirdim. Kaşlarım da saçım gibi sarıydı, o yüzden maskara sürmeyince beş yaşındaki kızlara benziyordum.

Kapıyı açtım, Lend gülümsedi. "Bende durduğundan daha çok yakışmış."

"Öyle mi? Senin üstünde korkunç duruyorlar demek ki." Gülümsemesine karşılık verdim.

Bana botlarımı uzatıp palyaçodan farksız görünümümü tamamladı. Nispet yaparcasına, vücuduna sıkıca oturan (inanın hemen fark ettim) termal bir tişört ve kot pantolon giymişti. Yüzüne baktım, gözlerini –gerçek gözlerini– seviyordum. En çabuk fark edilen yanıydı.

"İyi misin?" diye sordu ve o yumuşak, hüzünlü bakışı beni tekrar gerçeklerle yüzleştirdi.

"Aslında değilim. Ama insanların önünde kendimi kaybetmemeye çalışıyorum." Ağlamamak için zorluyordum kendimi. *The Notebook* filmini izlerken bebek gibi ağlayabilirdim, bazen de uykuya dalarken ağladığım olurdu... tamam, bazen değil de sık sık... ama bunlar hep tek başımayken olan şeylerdi. Bunu başkalarının önünde yapmaktan hoşlanmıyordum.

"Bir şey gerekirse haber ver."

Gülümsedim, beni üzen şeyleri düşünmemek için harekete geçmek istiyordum. Lend'in sahasında olmak bir garip geliyordu, ikimiz de Merkez'deyken kendime güvenim daha fazlaydı halbuki. Tıpkı şu an olduğu gibi; elini tutmak istiyordum ama babası ve aşağıdaki o aptal vampir varken bunu yapabilecek kadar cesur değildim.

David ile Arianna'yla aşağıda buluştuk ve etrafı gündüz gözüyle görebildim. Evden ağaçların arasına doğru taş döşeli dar-

acık bir yol uzanıyordu ama biz sağa döndük ve yaklaşık yirmi dakika boyunca, varla yok arası bir patikada yürüdük. Ağaçlar çiçeğe durmuştu, hava berraktı ve belli belirsiz bir sıcaklığın emareleri hissediliyordu. Bahar yoldaydı. Dalların arasından süzülen güneşe yoğunlaşmaya çalıştım.

"Neredeyiz biz?" diye fısıldadım Lend'e.

"Virginia."

İlerdeki ağaçların arasında, sağımızdan akan geniş bir ırmağın beslediği küçük bir göl gördüm. Son ağaçları da geride bırakıp suyun kıyısına geldik. Göl oval biçimliydi, bir hayli geniş sayılırdı, soluk maviydi; bulutsuz göğü yansıtıyordu. Kenarları kristal gibi kırağı tutmuştu.

"Ah, bu güzel işte," dedi Lend. "Bugün dışarı çıkabilir."

Belki de bir cadı dostları olabileceğini düşününce yüzüm asıldı. Ama Lend'in yüzündeki mutlu ve heyecanlı bakış, korkunç bir sonla karşılaşmayacağım konusunda güvence veriyordu bana. "Kim?" diye sordum.

Gülümsedi. "Annem."

dylann

AİLEDEN GELME

"Annen mi?" diye sordum. Tekrar göle baktım, ev vesaire görmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Lend bir taş aldı, bileğinin ustalıklı bir hareketiyle suyun yüzeyinde sektirdi. Hep yapmak istediğim bir şeyde daha becerisini ortaya koyuyordu. Diğerleri hevesle suya bakıyorlardı, o yüzden ben de onlar gibi yaptım.

Gölcüğün ortası hareketlendi, sanki suyun akışında ani bir değişim olmuştu. Bize doğru döndü, su yükselmeye ve kendi kendine hareketlenip küçük bir dalga oluşturmaya başladı. Kabul etmeliyim ki tedirgin olmuştum. Paranormallerle deneyimlerim genelde beni öldürebilecek şeyleri kapsıyordu. Dalga bize yaklaşır, giderek hızlanıp göldeki su seviyesinin üstünde yükselirken, geri kaçmamak için elimden geleni yaptım.

Kıyıya birkaç metre kala sular yukarı doğru püskürdü. Dondurucu soğuklukta küçük damlacıklar başıma yağdı. Su alçaldığında orada bir kadın duruyordu. Tabii ki durmak sözcüğü de göreceli, çünkü hâlâ suyun üstündeydi ve sudan oluşmuştu. Işık dalgalanan bedeninden yansıyordu; kesinlikle büyüleyiciydi. Vücudunun üst kısmı, akıllara kazınacak denli güzel yüzünden, şelale gibi çağlayan saçlarına kadar iyice şekillenmişti. İnce kollarını bize doğru açtı. Belden aşağısına sular damlıyor, gölle birleştiği yerde bir tür elbise meydana getiriyordu.

"Merhaba, anne," diye el salladı Lend neşeyle.

Kadın güldü. Aklım başımdan gidecek gibi oldu. Hayatta duyduğum en güzel konuşma sesinin ve gülüşün Reth'e ait olduğunu düşünmüşümdür hep, ama bu kadının sesi onu gölgede bırakırdı. Sıcak bir günde akarsu kenarına uzanmış, suyun parmaklarınızın üstünden akmasına izin vermiş ve o serin, temizleyici his haricinde tüm dünyayı bir kenara bırakmışsınız gibi hissettiriyordu kendinizi. Berrak müzik notalarıyla çağıldıyordu.

"Merhaba tatlım," dedi. Lend'e bakarken yüz hatları dalgalanarak bir tebessüme dönüştü. Kadının arka tarafını görebiliyordum ama suların belirlediği ve ışığı yansıtan yüz ifadesi seçilebiliyordu. Tıpkı Lend'in normal biçimi gibiydi ama ondan çok daha kararsızdı. Kalbi ya da kalbinin olması gereken yer ışık saçıyor gibiydi, sanki içten aydınlanıyordu. Paranormaller için sıradan bir şey olmalıydı bu. Neden daha önce farkına varmamıştım ki?

"Cresseda," dedi Lend'in babası. Ona bakarken aynı anda hem mutlu hem üzgün gibiydi. Ailelerinin geçmişini merak ettim.

"David."

"Eve sağ salim döndü."

Kadın yine güldü. "Döneceğini söylemiştim sana. Yanıtı da buldu." Gözlerini bana dikti. Ne yapacağımı bilemediğimden elimi kaldırıp beceriksizce salladım.

Lend boynunu büktü, başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm. Hiçbir şey bulamadım. Bunları yapanın ne olduğunu gördüm ama hiçbir yanıtım yok."

dylann

Cresseda başını iki yana salladı, su damlacıkları yağmur gibi önüne döküldü. "Yanıt seninle birlikte." Gülümsedi ve gözleri, her ne kadar soyut olsa da adeta beni delip geçti. "Ne kadar da güzel bir denge. Lend dünyaya göstermek istediği şeyi gösteriyor ve sen dünyanın sana göstermek istediğinin arkasını görüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye lafa karıştı Arianna.

Cresseda sanki biçimini kaybetmek üzereymiş gibi dalgalandı. "Lend, bulması gereken şeyi buldu."

David kaşlarını çattı. "Demek istediğin – onu sen mi gönderdin yoksa?" Lend'e döndü. "O yüzden mi gittin? Senden bunu o mu istedi?"

Lend başını iki yana salladı. "Hayır, gittim çünkü sizlerin konuşmanıza kulak misafiri olmuştum. Bu istihbaratı bir Banshee'den almadınız mı?"

"Evet ama ben..."

"Her şey olması gerektiği gibi değil. Şimdi artık dönebilirler. Yoksa sonsuza dek kaybolabilirler," dedi Cresseda düşünceli bir tavırla. Pek de yardımı dokunmamıştı hani. Anlamlı bir şeyler söyleme konusunda pek iyi değildi. Elbette, Lend de Merkez'deyken muğlak ve gelişigüzel yanıtlar verme konusundaki becerisini konuşturmuştu. Şimdi bunu nereden öğrendiği anlaşılıyordu. "Değişim yaklaşıyor. 'Dişinin gözleri eriyen karlardan bir nehir.'"

Rahatsız olup omuz silktim. "Şiir benim hakkımda değil."

Başını iki yana salladı. Benimle aynı fikirde olduğunu mu belli ediyordu, yoksa yanıldığımı mı söylüyordu, orası belli değildi. "Sular artık daha bir boş." Sesine hüzün karışmıştı. "Alisha için üzüldüm. Bunu düzeltecek misin?"

"Lish'i nereden biliyorsunuz?" diye sordum sesim boğuklaşarak.

"Suların bir parçasıydı o. Bize geri döndürecek misin onu?"

Başımı iki yana salladım. "Yapamam; o öldü."

"Cresseda," dedi David, nazik ve yön veren bir sesle, sanki onun dikkatini toplamaya çalışıyordu. "Bunları yapan şey hakkında biraz daha bilgi edindik. Bize yardım etmeni umuyoruz."

Geçiştirmek istercesine bir elini salladı. "Bu suların meselesi değil, ateşin ve ruhun meselesi. Yol bana ait değil, o yüzden göremiyorum." Lend'in omuzları çöktü. Herkes hüsrana uğramış gibiydi. "Lend? Omuzlarını dik tut, kambur durma. Güzel oğlum benim."

Neredeyse gülecektim. Her şeye rağmen o da bir anneydi işte. Güldü, ondan yansıyan ışık parlaklaştı, sonra ona şekil veren sular bir anda aktı ve bir gürültüyle tekrar göle döküldü.

"Güle güle, anne," dedi Lend sessizce.

Arianna, tüm tersliği üzerinde, kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu tam bir zaman kaybıydı."

"Bilmem," dedi çok tanıdık bir ses arkamızdan. "Ben çok eğlenceli buldum." Döndüm, bir dehşet hissi midemden öyle bir yayıldı ki, parmaklarım bile tir tir titredi.

Herkes aynı derecede şaşırmıştı, bir tek Lend korkmuşa benziyordu. Viktorya döneminden bir hanım evladı gibi giyinmiş olan Reth, yolun ortasına dikilmiş duruyordu. Hatta elinde bir baston bile vardı. Belli ki özgürlük ona yaramış, o da tarzını değiştirmişti. Böyle nefes kesici güzellikte olmasa gülünç görünebilirdi. Bu değişim onun üzerinde işe yaramış, daha ürkütücü görünmesini sağlamıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi David, duygusuz ve dikkatli bir ses tonuyla.

"Benim olanı almaya geldim." Bana gülümsedi. Buraya kadardı. Yeni adını bilmediğim için elim kolum bağlıydı. Beni alıp götürecekti ve hiç kimsenin elinden bir şey gelmeyecekti.

"Sakın ona dokunayım deme!" Lend önüme geçti, ayağını yere sıkıca basıp kollarını açtı. Bu kadar korkmuş olmasam ho-

dylann

şuma bile gidebilirdi, Lend, bir periye kafa tutabileceğini sanıyordu. Ağlamak istiyordum. Onu bir daha göremeyecektim, bu kalbimi kırıyordu.

Reth kaşlarını çattı. "İyice baş belası oldun."

Elimi Lend'in sırtına koydum. "Lend, yapma!" dedim. Buradan uzaklaşmalıydı. Reth'in neler yapabileceğini, Reth'in neler *yapacağını* o da biliyordu.

David elini cebinden çıkarmadan periye yaklaştı. "Sanırım tanıştırılmadık. Benim adım David. Evie'yle ne alıp veremediğin var?"

Reth ona bakmadı bile. "Gitme zamanı geldi." Elini uzattı. Hiç kimsenin ölmeyeceği bir çözüm bulmaya çalışıyordum.

Arianna geri adım atmadı, perinin önüne, yola tükürdü. "O hiçbir yere gelmiyor seninle."

Reth tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar çekici arkadaşların var böyle, aşkım." Tembelce elini oynatınca Arianna uçup bir ağaca tosladı.

David yumruğunu Reth'e savururken, elinde bir şey parladı. Yaptığının ne işe yarayacağını düşünmüştü acaba? Ama yumruğu hedefini buldu ve Reth insanca olmayan bir çığlık atarak geri yuvarlandı; yüzünü tuttu. David bize dönüp, "Hadi, hemen gidelim," derken ağzım hayretten bir karış açık kalmıştı.

Ama arkasını dönmekte erken davranmıştı. Reth yattığı yerden elini kaldırdı ve bir şeyler fısıldadı.

Bileğim yanarken ve öne doğru sürüklenirken bağırdım. Topuklarımı toprağa gömdüm ama çok kuvvetli çekiliyordum, Lend'i de devirerek öne kapaklandım. Tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Sanki ateşi oradan söküp atabilecekmiş gibi, bileğimi tuttum.

Lend sırtıma atladı, beni belimden kavrayıp iki ayağıyla frenlemeye çalıştı. Yavaşlamıştık. Reth diğer elini de kaldırdı ve

alevler kabardı, artık beni kalbimden de çekiyordu. Acıyla bağırdım. Canım o kadar yanıyordu ki, düşünemiyordum, nefes alamıyordum. Reth'in arkasında bir kapı belirdi. Birkaç metre sonra sonsuza dek onun olacaktım.

"Hayır!" Lend beni daha da sıkı tuttu. David, Reth'e tekrar vurmak için atıldı ve peri tek elini hareket ettirmeye mecbur oldu. Kalbim serbest kalınca rahat bir nefes aldım. Reth, David'i olduğu yerde dondurmuştu.

Bileğimden çekmeyi bırakmadan, tozlanmış üstünü başını silkeledi. "Gerçekten de barbar bir ırk. Şimdi." Lend'e bakıp tek elini kaldırdı.

"Hayır, ona zarar verme, geleceğim. Geleceğim!" diye hıçkıra hıçkıra ağladım. Hiç değilse bu ıstırap sona erecek ve Lend güvende olacaktı.

"Hayır!" Lend asılıp beni geri çekti, Reth karşısında birkaç adım kazandık.

Reth gülümseyerek ağzını açtı. Lend'i öldürecekti.

Köpürmüş, üstü buzlarla dolu su kütlesi yanımızdan hızla geçti, rüzgârından saçım öne savruldu. Su önce kendi içine doğru kıvrıldı, etrafımızı sardı, sonra Reth'e vurdu. Bileğimdeki ateş söndü, görünmez ipler koptu. Lend ile ben burgacın ortasında güvenle oturuyor, Reth'in suların arkasında dalgalanan görüntüsüne bakıyorduk.

"Bak bu olmadı işte," dedi Reth bize değil de bizim ötemizde bir şeye doğru, öfkeyle. "Bunca şeyin arasından bir tek senin anlayış göstermeni beklerdim. Onun bizim için ne anlama geldiğini biliyorsun. *Hepimiz* için."

"Çocuk benim oğlum."

Reth tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum. İyi o zaman. Benim için bir önemi yok. Evelyn'i alıp kendi yoluma gideceğim."

dylann

"O da benim korumam altında."

"O size ait değil. Sular hak iddia edemez."

"Hava da öyle."

"Onu biz yaptık!"

Kanım buz kesmişti. Ne demek istiyordu Reth?

"Yaratmak, sahiplenmeyi haklı çıkarmaz," dedi Cresseda.

Reth, "Ama sen oğlanı sahipleniyorsun," diye alay edip güldü.

"Git." Cresseda'nın sesi çağıltılı ırmaktan kükreyen şelaleye dönüşmüştü, ebedi ve engel tanımazdı.

Reth yeleğine çekidüzen verdi, bastonunu yerden aldı. "Pekâlâ, ama onu aramaya tek gelen ben olmayacağım. Bir daha-ki sefere, aşkım." Bastonunu bana salladı, dönüp kapıdan girdi.

TÜRÜNÜN TEK ÖRNEĞİ

Arianna ölmemişti. Ya da en azından, her zamankinden daha ölü değildi. Bir vampirin hayatından endişe edeceğimi, söyleseler inanmazdım, ama kız gerçekten yürekliydi. David evin arka tarafında onun kaburgalarını sardı, Stacey ile Luke ise olan biteni duyduktan sonra kendilerini evin üst katındaki odalarına kapattılar, benden uzak duruyorlardı. Onları suçlamıyordum. Salgın hastalık gibiydim adeta, nereye gitsem kötülük peşimden geliyordu.

David, Arianna'nın kaburgalarını kontrol etmeyi bitirince, "Reth'in canını nasıl yaktınız?" diye sordum ona. Reth'in yeni bir ismi olduğunun farkındaydım ama ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

David elini cebine atıp bir şey çıkardı. Pirinç muştaya benziyordu ama rengi farklıydı. Demir. İyi fikirdi. "Kendim tasarladım."

Nasıl da havalıydı ama! "Ben de bir tane alabilir miyim?" diye Lend'le aynı anda sorduk.

David güldü. "Elimden geleni yaparım."

"Ya Reth dönerse?" diye sordu Lend.

dylann

"Bu eve gelmemesinin bir nedeni var. Burada pek peri dostu sayılmayız. Yerinde olsam annenin gücünü küçümsemezdim. Artık su cinlerinin Evie'yi koruduğunu bildiğine göre Reth'in bir şeye kalkışacağını sanmıyorum. Onunla ilgilendiğini bile yakında unutur."

Bunun gerçek olmasını umuyordum ama ciddi kuşkularım vardı. Raquel'in sözleri gibi, baştan savma geliyordu bana. Ben, Reth'in dans etmek istediği güzel bir şey değildim sadece, onun bana olan ilgisi çok daha derinlere uzanıyordu. Hepsinin altında sinsice bir gaye vardı. Bununla birlikte, David'in peri tayfasını tanıdığı barizdi ve Cresseda'nın da kol kanat germesiyle belki gerçekten güvende olabilirdim. Tabii buradan gitmem gerekinceye kadar.

"Birkaç küçük ipucu daha vereyim," dedi David, mutfak tezgâhına yürüyüp. Bir somun ekmek aldı, iki dilim kesti, bize verdi. "Cebinizden bir parça bayat ekmeği eksik etmeyin sakın."

"Peki," dedim şüpheyle ekmeğe bakıp kaşlarımı çatarak.

Gülümsedi. "İşe yarıyor. Periler kendilerini dünyamıza bağlayan şeylerden hoşlanmazlar. Ekmek, insanlar için yaşamın temel direğidir, o yüzden dokunmazlar ona. Demir için de aynısı geçerli; demir onları buraya bağlar, güçlü bir biçimde hapsi çağrıştırır. O yüzden de canlarını yakar."

"Harika!" Hiç değilse ekmeği yanımda her yere götürebilirdim. "Şok tabancamı da alabilir miyim?" Çarpıcı, perilere karşı para etmiyordu gerçi ama o olmayınca da kendimi çıplak hissediyordum.

Düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı, sonra başıyla evetledi ve onu bana verdi. Pembe kabzasını okşamamak için kendimi zor tuttum.

Arianna kılık kıyafetini düzeltip gözünü üstüme dikti. "O peri neden sana kancayı takmış? *O kadar* da güzel değilsin."

David yüksek sesle genzini temizledi. "Lend, neden Evie'yi üstüne başına bir şeyler almaya şehre götürmüyorsun?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ümit verici bir sözdü bu. "Yani, burada kalabilir miyim?" Eve döndüğümüzden beri ne zaman beni kapının önüne koyacak diye bekliyordum. Reth belası da eklenince buna yüzde yüz gözüyle bakmaya başlamıştım. Yerinde olsam ben de kendimi istemezdim doğrusu.

"Elbette," deyip gülümsedi bana. "Oğlumu geri getirdin. Kapımız sana daima açık." Tekrar ağlamayacaktım, bir daha yapamazdım bunu. Fakat bu cümle benim için dünyalar demekti. Belki de yalnız değildim aslında.

Lend'in yüzü asılmıştı. "Bu konuyu rahatça konuşabilmek için bizi evden uzaklaştırıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"İyi o zaman." Lend elini uzattı. "Anahtarlar? Bir de kredi kartı?"

David cüzdanından bir kart çıkartıp araba anahtarlarıyla birlikte oğlunun eline tutuşturdu. "Karanlık basmadan dönün. Ev hapsi hâlâ geçerli."

"Hiç eğlenmemeye söz veriyorum," dedi Lend olanca ciddiyetiyle.

"Çabuk git buradan, seni serseri," dedi babası, başını iki yana sallayarak.

Gümüş grisi, sade bir arabaya bindik. Belki de tuhaflık bende ama Lend'i araba kullanırken seyretmek çok seksiydi.

"Eh," dedi, "herhalde soruların vardır?"

"Sadece bir tane: O kredi kartının limiti ne kadar?" Şoke olmuş gibiydi, ta ki ben gülene kadar. "Şaka yaptım. Şansımı zorlamayacağım, merak etme. Bununla birlikte, senin olmayan pantolonlar giymeyi yeğlerim, üstüne alınma. Bu arada, gerçekten birkaç sorum var, hem de gerçek sorular."

dylann

Gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim. En başından mı başlayayım?"

"Başlamak için en iyi yer."

"Babamın APTA'da çalıştığını öğrendin zaten. Yaptıkları şeylerden bazıları onu gerçekten rahatsız ediyormuş. Hapis, kurallar, zorunlu kısırlaştırma, takip..."

"Hey hey, dur bir dakika... Zorunlu kısırlaştırma mı dedin?"

Bana göz ucuyla bir baktı. "Bilmiyor muydun yoksa? Dişi bir kurtadam bir başka kurtadamdan hamile kalırsa diye korkuyorlardı. Tüm bu panik, etik tartışması sürdükçe sürdü, nihayet paranormallerin kendi aralarında üremesini ya da insanlarla birlikte olup melezler dünyaya getirmesini tümden yasakladılar. Ardından, şey, yakalanan tüm kurtadamları bir daha çocuk sahibi olamayacak hale getirdiler."

Yaptığım tüm o kısırlaştırma şakaları... Şaka değildi demek. "Ya," diye fısıldadım, dehşete kapılmıştım. "Bunu hiç bilmiyordum." Tanıdığım tüm kurtadamları aklıma getirdim, özellikle de Charlotte'u. Her zaman o kadar tatlı davranmış, benimle öyle ilgilenmişti ki. Harika bir anne olurdu ondan. Ve kaybettiği onca şeyin üstüne, UPTA onun elinden bu imkânı da almıştı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç şey. Sonra bir anda kafama dank etti – aynısını bana da yaparlar mıydı? Beni de üreme riski olarak görmüşler miydi? Ya şu kullandıkları terim, "paranormal üreme?" Tüm paranormallere hayvan gözüyle bakıyorlardı. UPTA acaba benim haberdar olmadığım neler yapıyordu?

"Her neyse, babam su perilerinin ve cinlerin varlığına ilişkin kanıt aramak için uzatmalı bir görevdeyken annemi bulmuş.

"Annen tam olarak nedir?"

"O, su perisine karşılık düşen bir şey. Bir su ruhu, bir cin. Babamı eğlenceli bulmuş ve onunla konuşabilmek için kendini gösterip durmuş. Babam da ona âşık olmuş." Güldü. "Bu kadarı

onu APTA'dan vazgeçirmeye yetmiş bile. Onun kadar çok sırra vakıf birinin işten ayrılmasına izin vermeyeceklerinden, kendini suda boğularak ölmüş gibi göstermiş. O günlerde bir sürü ajanlarını kaybettikleri için kolayca kanmışlar."

"Yani annen ve baban..." Durdum, lafın ne kadar yakışıksız bir yere gittiğini son anda anlayıvermiştim.

"Annem sudan oluşuyor. Ona dokunmaya çalışırsan elin içinden geçip gider." Bu pek açıklayıcı olmamıştı, ben de başka bir açıklama bulmak istemiyordum. Neyse ki devam etti. "Ama tüm cinlerin seçim hakkı vardır. Annem, yaşadığı onca çağdan sonra yaşamanın, insan olmanın neye benzediğini görmek istediğine karar vermiş. İnsan bedenine bürünmüş ve babamla, karı koca olarak yaşamışlar. Ama sudan ayrılamıyormuş, istemiyormuş bunu. Babama söylememiş ama sadece bir yıl için insan olmayı seçmiş. Bu da beni yapmaya yetmiş." Güldü ve yüzü kızardı. "O yılın sonunda babama bir erkek çocuk bırakıp suya geri dönmüş."

Ona hayretler içinde bakıyordum. İnanılmazdı Lend. Daha ilk görüşümde suyun hayat bulmuş hali olduğunu düşünmüş, tam on ikiden vurmuştum. Acaba Lish ne düşünürdü, çünkü o da bir su paranormaliydi. En yakın arkadaşımın, uğrunda deli olduğum bu çocukla hiç tanışamadığını bilmek beni yaralıyordu. Halbuki tanışsalar birbirlerini severlerdi.

"Yani türünün tek örneğisin, değil mi?"

Omuz silkti. "Galiba öyleyim. Küçükken babamın canına okumuşum. Durmadan biçim değiştiriyormuşum, oyuna çevirmişim. Ben birilerinin bunu öğrenmesinin çok tehlikeli olacağını kavrayacak yaşa gelene kadar okula göndermeyip özel ders vermesi gerekmiş. Üstüne üstlük, annemle sen de tanıştın, dünyanın en yardımcı annesi olduğu söylenemez." Sanki gülmemi bekliyormuş gibi, ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "İşte böyle... Dünyaya böyle gelmişim."

dylann

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Öyle müthişsin ki."

Güldü, rahatladığı her halinden belliydi. Benimse mutluluğuma diyecek yoktu. Biraz Lend bana açıldığı için, biraz da ailesinde bana bir yer olduğu için. Fakat bunların dışında, beş-altı yıldır arabaya ilk binişimdi. Şoför koltuğuna gözümü diktiğimi gizleme ihtiyacı duymuyordum.

"Bak, sana ne diyeceğim," dedi gözümü dikip baktığımın farkına varınca. "Ehliyet alamayacağını sen de biliyorsun, ama senin için daha bile iyi bir şey yapabilirim."

"Neymiş o?"

Gülümsedi. "Yarın benimle okula gelip kanlı canlı bir dolap görmeye ne dersin?"

Çığlığı bastım tabii.

Alışverişimiz bittikten sonra (Lend'in kıyafetlerinden kurtulmaya öyle can atıyordum ki mağazanın tuvaletinde üstümü değiştim) arabaya bindik. Bana birkaç defa alıcı gözle baktığından emindim. En azından, öyle olmasını umuyordum. Tanrı biliyor ya, ben de gizlice bakma konusunda elimden geleni esirgemiyordum. Arabayı bir kenara çekip, "Acıktın mı?" diye sordu.

"Hem de nasıl, midem kazınıyor," dedim, açlığımı o anda fark ederek. Arabanın konsolundaki saate baktım. Üç olmuştu.

"Hadi, o zaman bir şeyler yiyelim."

"Sen cezalı değil miydin?" diye takıldım.

"Babam hava kararmadan dönün demişti. Daha kararmadı."

Birkaç blok daha gidip küçük bir lokantanın önünde durduk. Birkaç gece işi sayılmazsa Doğu Kıyısı'na hiç gitmemiştim, o yüzden etrafa bakınmak hoşuma gidiyordu. Her yanda tomurcuklanmaya yüz tutmuş ağaçlar vardı. Lokantaya adımımızı attığımız anda kalbim duracak sandım.

İçeride paranormal olmayan tek kişi yoktu.

"Şeyy, bu mekânın ağzına kadar kurtadam, vampir ve hayatta bir benzerini görmediğim daha bir sürü şey kaynadığını biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadım. Lend bir kahkaha patlattı, gidip bir masaya yerleştik.

"Tabii biliyorum. Burası babamın."

"Ya."

"Annem suya döndükten sonra babam paranormal bir oğlanla kalakalmıştı. Hükümet ajanslarında işlerin ne kadar berbat yürüdüğünü biliyordu, o yüzden bu konunun üstüne gitmeye karar verdi. Şu anda paranormaller için bir nevi yeraltı şebekesi işletiyor, onları UPTA'dan koruyor, iş buluyor, kötü yanlarına söz geçirmelerine yardım ediyor."

"Peki ya vampirler? Ara sıra birinin kanını emip kurutmalarına göz mü yumuyor yani?"

"Daha bir sürü kan kaynağı var. Hepsi de biliyorlar ki, kuralları çiğneyecek olurlarsa babam onlara bir daha yardım etmez. Hem birçoğu da genç vampirler. İnsan olmanın neye benzediğini hâlâ anımsıyor ve cinayet işleme düşüncesinden hiç mi hiç hoşlanmıyorlar. Üstelik zihin kontrol becerilerinin bize çok faydası dokunuyor."

Kendimi biraz kötü hissettim. Daha önce hiç vampirlere iyi gözle bakmamıştım. "Peki, hiç cadınız var mı?"

Lend güldü. "Herkese kucak açtık dediysek, intihara meyilliyiz demedik."

Rahat bir nefes aldım. "Peki o zaman. Sanırım her şey yolunda." İşin aslı, tüm bunlar beni biraz germişti. Düşünce iyiydi, ama tüm bu yaratıklardan doğal içgüdülerine gem vurmalarını beklemek? Tehlikeli geliyordu kulağa. Bir avuç vampire daha fazla özgürlük tanımak için kaç yaşamı tehlikeye atmak gerekiyordu?

Bir kadın garson siparişimizi almaya gelince düşüncelerim

dylann

yarıda kesildi. Lend'i tanıyordu ve akıllara durgunluk verecek güzellikteydi, sapsarı saçları, masmavi gözleri, tek kelimeyle muhteşem dudakları vardı. Sihirli dış görünümünün altındaki yüzü de aynı derecede güzeldi, ama kahverengi-gri beneklerle kaplıydı. İkimiz de siparişimizi verdik, döndü. Ağzım bir karış açık kaldı. Sihirli kılığının altında, sırtı tıpkı yıllanmış bir ağacın kovuğu gibi oyuktu ve kuyruğu vardı. "Nedir o?" diye fısıldadım.

"Nona mı? Ha, o bir huldra. Ağaç ruhu."

Nona'yı ve içerideki diğer paranormalleri izledikçe fikrim değişti. Canlı ve neşeliydiler, kimseye zararları yoktu. Güzel bir yerdi burası.

Hep UPTA'nın asil bir örgüt olduğunu sanmıştım, insanları koruduğunu. Ama bir yandan, paranormallere yardım ettiğini de düşünüyordum. Zira kurtadamlara ve vampirlere iş veriliyordu, bütün paranormaller koruma altındaydı. Ne var ki bu yeni bilgiler ışığında farklı bir açıdan bakmaya başlamıştım. UPTA mutlak değerler üzerinden hareket ediyordu, oysa giderek farkına varıyordum ki bu dünyada hiçbir şey mutlak değildi.

Lend'in babası da baştan aşağı haklı sayılmazdı, ama muhtemelen eski işverenlerimden daha haklıydı.

Aklıma başka bir şey geldi. "UPTA hakkında bu kadar çok şey bilirken, biz – yani onlar, seni gözaltına aldığında nasıl o kadar sakin davranabildin? Ben olsam aklımı kaçırırdım."

Güldü. "İnan, çok korkmuştum. Hatta ödüm kopuyordu. Her an beni kesip biçecekler zannediyordum. Neyse ki tüm dikkatlerini paranormal ölümlerine vermişlerdi, yoksa başıma neler gelirdi, düşünmek bile istemiyorum."

"Şuna bak, ben de ne yaptığını bilen, süper havalı bir ajan sanmıştım seni. Oysa daha en başından, orada olman bile hataymış."

"Rol yapma konusunda çok deneyimliyim. Aslını istersen, uyanık olduğum her an rol yapıyorum." Hakkı vardı, tüm görünüşü bir rolden ibaretti.

"Olsun, ben yine de pek havalı olduğunu düşünüyorum."

"Çok şükür." Yapmacık bir rahatlamayla başını iki yana salladı. "Tabii senin önünde rol kesmem imkânsız." Bana küçücük, utangaç bir gülücük yolladı. Onu başka hiç kimsenin göremediği biçimde görmem, ona garip geliyordu herhalde. Biraz hoşlanmıştım bundan.

"Benim için rol yapmana gerek yok," dedim, sonra utandım. Vay be, biraz aptalca mıydı bu dediğim? Az sonra ona gözlerini ne denli hülyalı bulduğumu, "dünyanın sonu geldiği için sana ince davranıyorum" tarzı değil de gerçekten elimi tutmasını ne kadar sevdiğimi söyleyecektim. Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı, ikimiz de tabağımıza geri döndük. İyi de olmuştu hani, zira "hey, erkek arkadaşım olur musun?" diye sormanın eşiğinden dönmüştüm.

Biz çıkarken restoranın yarısı dönüp Lend'e neşeyle el salladı, birçoğu da bana merakla baktılar. Kim olduğumu bilmemelerinin iyi olduğunu düşündüm. Hiç kimseye dikkatle bakmamaya ve kendimi, sanki onların ne olduğunu göremiyormuş gibi kandırmaya çalıştım. Ağaç ruhu garsonun yanı sıra, sihirli kılığındaki bacaklarının altında yüzgeçler olan bir kadın, birkaç kurtadam, bir çift vampir vardı ve arkada çalışan iki gnom gördüğümden de adım gibi emindim. Burası tuhaflıkta Merkez'e beş basardı.

Eski yuvamı anımsamak vicdanıma bir kat daha yük bindirdi. Raquel'in iyi olup olmadığını bile bilmiyordum ve benim için gerçekten kaygılandığından şüphem yoktu. Ama öyle çok şeyi bana söylememiş, benden öyle çok şey saklamıştı ki, öfkemin vicdanıma galip gelmesi daha kolaydı. Lish'i ise aklımın köşe-

dylann

sinden bile geçirmemeye çabalıyordum. Hâlâ Merkez'de olsam, yokluğu kalbimde koca bir delikten farksız olurdu. Burada, önceki yaşantımdan o denli uzaktaydım ki, her şey daha kolaydı. Onun hâlâ akvaryumunun içinde olduğuna, ellerini ekranlarda dolaştırdığına ve bilgisayarı konuşurken biplettiğine kendimi inandırabilirdim.

Eve döndüğümüzde Lend iç çekti. "İyisi mi, ben arkadaşlarımı arayıp derslerden ne kadar geride kaldığımı öğreneyim." Cep telefonunu çıkardı.

"Lend?" diye seslendi David.

"Evet," diye yanıt verdi Lend. "Döndük. Yemeğimizi yedik bile."

"Biliyorum, Nona arayıp uğradığınızı söyledi."

Lend'in aradığı kişi yanıt verdi, konuşmaya başladılar. Ne yapacağımı bilemiyordum. İçimden geçen, Lend'in odasına gitmekti. Hep Merkez'in beni klostrofobik yaptığını düşünmüştüm, ama şimdi sorunun tam tersi olduğundan şüpheleniyordum. Bugün açık alanlarda ve dışarıda geçirdiğim saatlerde tedirgin olmuş, kendimi dört duvar arasına atmak istemiştim. Böyle rezalet olur muydu?

Üstelik Lend'in söylediklerini hazmetmekte hâlâ güçlük çekiyordum, özellikle de şu kısırlaştırmalar hakkında dediklerini. "David?" diye sordum, mutfağa girip.

"Evet?" Başını kaldırıp bana baktı.

"Ben... bilmiyordum. UPTA'nın yaptıklarını, yani." Gözümü suçlu suçlu yere diktim, yakalayıp getirdiğim onca kurtadamı düşündüm. Şimdi de bu güvenli, mutlu yuva uğruna onları terk etmiştim. "Elimden gelirse yardım etmek isterim."

"Sana da söyledim, Lend'e de. Bu konuya daha fazla karışmanızı istemiyorum."

"Hayır hayır, o katil meselesi değil. Demek istediğim, diğer konularda. Burada yaptığınız şeylerde." Birden kafamda bir ışık yandı. "Kurtadamlar! UPTA'nın bütün kurtadamları Merkez dışında! Onlara yardım edebiliriz!"

"Neredeler?" diye ayağa fırladı David.

Birden ümitsizliğe kapıldım. "Ah, bilmiyorum ki. Güvende olsunlar diye hepsini bir periye taşıttım. Onları nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim yok. Faydası olur mu bilmiyorum, ama Merkez, Kanada'nın kuzeydoğusunda. Belki sadece binanın dışına çıkarmıştır onları?"

"*Kanada*'da mı?"

"APTA burada olmasını istiyordu ama diğer tüm ülkeler ayak direttiler. En iyi teknoloji sizde olduğu için APTA'dan nefret ediyorlardı hepsi de. UPTA'nın kuruluş şartlarından biri, ana merkezin ABD toprakları dışında yer almasıydı. Kanada'yı bundan dolayı seçtiler, nispeten tarafsız diye." Ah şu politika yok mu.

Kara kara düşündü. "Eğer hâlâ başlarında biri yoksa bir fırsatımız olabilir. Deneyebileceğim birkaç bağlantım var. Oralarda bir yerlerde olmalılar."

"Peki ya takip bilezikleri?"

"Uzun zamandır UPTA'ya karşı mücadele yürütüyoruz, Evie. Bunu içeriden bazı anahtar kişiler olmadan yapamazdım. Bir yolunu bulacağız." Gülümsedi. Kendimi daha iyi hissettim. Hiç değilse Charlotte'a yardım etmek için bir şeyler yapmıştım. Umarım.

Fakat içeriden birilerini tanıdığını söylemesi aklıma Raquel'i getirivermişti. Endişeyle genzimi temizledim. "Şeyy, acaba bazı arkadaşlarımın sağ salim olup olmadığını öğrenebilir misiniz?"

"Kastettiğin Raquel ise, kaynaklarımla bağlantıya geçtim bile. Onun nerede olduğunu bulur bulmaz haber verecekler."

Bir oh çektim. "Teşekkürler!"

dylann

Oturma odasına gidip kanepeye, Lend'in yanına oturdum. Canımın çektiği türden bir *yanına* oturma değildi bu, ama yakındı. Birkaç dakika sonra telefonu kapatıp göğüs geçirdi. "Hapı yuttum. Hepsini telafi etmem asırlar sürecek. Hemen gelirim. Kitapların hangileri burada diye bir bakayım ki hemen işe koyulabileyim." Alışveriş paketlerini alıp üst kata çıktı.

Sürdüğü yaşama gıptayla bakarak, gidişini izledim. Gerçek ev ödevi yapmaya bile razıydım.

"Ah," dedi Arianna kayıtsız bir ses tonuyla. Odaya henüz girmişti ve orada oturduğumu görünce bozulmuş gibiydi. "Televizyon izleyecektim," dedi ve bana "sıkıysa engel ol bakalım" dercesine bir bakış attı.

"Elbette, buyur." Kıpırdamadım, ona "bana büyüklük taslarsan avcunu yalarsın kan emici" diyen bir bakış fırlattım.

Divanın yanındaki koltuğa kuruldu, bir çift uzaktan kumanda çıkardı. Menüde dolaştıktan sonra bir program seçip oynatma düğmesine bastı.

"Yok daha neler!" diye fırladım yerimden. "Bu dizinin hastasıyım ben."

"*Easton Heights*'ı sever misin?"

"Hı hı, en gözde programımdır."

"Bilmez miyim?" Sihirli kılığının gözleri heyecandan çakmak çakmaktı. Hatta onların altındaki ölü gözlerde bile bir hareketlenme seziliyordu. "Şu veledi ararken birkaç bölüm kaçırdım," dedi, odaya giren Lend'e kötü kötü bakıp.

Lend kanepeye oturdu –az öncekinden daha yakın bir biçimde– sonra diziyi fark etti. Derin derin iç çekti. "Harika. Ben de tam azıcık..."

"Şşşşt!" dedik Ariana ile aynı anda.

Kaçırdığı tüm bölümleri izledikten sonra, Arianna ile Cheyenne'in kiminle birlikte olması gerektiği konusunda ateşli bir münakaşaya tutuştuk. Lish kadar eğlenceli değildi gerçi, bununla beraber *Easton Heights*'ı avcunun içi gibi bildiği kesindi. Etiketsiz bir vampirle dizimiz hakkında tartıştığımı bilse Lish ne düşünürdü diye merak ettim. Hiç değilse benim tarafımı tutardı.

"Kızın yeri Landon'un yanı," dedim.

"Hadi canım, sen de! O oğlan asla doğru yolu bulamaz. Kızın yapması gereken, Alex'in onu mutlu edeceğini kabullenmek."

"Deli misin sen! Ya Alex'in sarhoş olup o kulübe gittiği ve öz kuzeni olduğunu öğrenmeden önce Carys'e sarktığı bölüme ne buyrulur? Doğru ya, kararlılık diye buna derim ben."

Lend ayağa kalktı. "Evie, yarın okul için erken kalkacağız."

"Ah, tamam. İyi bir noktaya parmak bastın." Resmen mecalim kalmamıştı. "Bunu yarın konuşuruz," dedim Arianna'ya.

Lend'le birlikte merdivenlerden çıktık. "Odanı geri alabilirsin," dedim.

"Sen hiç dert etme. Artık dolunay geçtiğine göre Stacey ile Luke yine aynı odayı paylaşabilirler. Ben boşta kalan odaya geçerim."

"Oraya ben de geçebilirim."

Gülümseyerek omuz silkti. "Zaten tüm eşyalarını oraya koydum, kafanı yorma. Yarın seni daha kalıcı yerleştiririz."

Bu sözler kulağımı okşamıştı işte. Yatmaya hazırlanırken onunla koridorda tekrar karşılaştım. "Bugün çok güzel bir gün geçirdim. Reth'in saldırısını saymazsak tabii."

"Ben de çok zevk aldım." İkimiz de sesimizi çıkarmadık, sonra öne eğildi, bana tuhaf bir bakış attı. Bir an için beni kucaklayacağını ya da –biip aşkına– belki de öpeceğini sanıp heyecanlandım. Ama gülümsemekle yetindi, "İyi geceler," dedi.

"Şey, eee, sana da," diye yanıt verdim, hüsranımı gizlemeyi bile beceremiştim.

Kaderimde öpülmek yoktu, değil mi?

dylann

CÜMBÜŞ VE LİSE

Ertesi sabah erkenden kalktım. Rüyasız bir uykunun ardından rahatlamıştım ve gerçek bir liseye gideceğim için içim içime sığmıyordu. Hemen bir duş alıp hazırlandım. Saçımı ve makyajımı yapabilmek çok güzeldi, biraz daha normal hissetmemi sağlıyordu. Lend'in benim için seçtiği bir tişörtü giydim (pembe ve parlaktı, daha şirin ne olabilir?) ve çıkmamıza kırk beş dakika kala hazırdım. Lend daha uyanmamıştı bile. Yapacak bir şey olmadığından kahvaltı için aşağı indim.

David, Arianne ve iki kurtadamla birlikte masada oturuyordu. "Şey, selam," dedim kendimi davetsiz misafir gibi hissederek. David bana gülümsedi, hatta Arianne başıyla selam bile verdi. Stacey ile Luke bana bakmıyorlardı bile. Sanırım korkutuyordum onları. Harika.

"Kilerde mısır gevreği var, kendin al," dedi David. Öyle de yaptım. Bir kâse, bir de kaşık buldum, sonra yemek için tezgâha geçtim. Söylediklerine kulak misafiri olmamaya çalıştım ama küçük bir mutfaktı burası. "Keşke onları *nasıl* öldürdüğünü bilseydik."

"Durun bir dakika, ne dediniz?" Dönüp onlara baktım. "Paranormalleri öldüren kızdan mı söz ediyorsunuz? Onu gördüm."

"Gördün mü? Nasıl yapıyor bunu?" Hepsi de heyecanla, pür dikkat bana bakıyorlardı.

"Garip bir şekilde. Elini göğüslerine koyuyor ve anında ölüyorlar. Sonra geriye ateş gibi parlayan bir el izi kalıyor ama sonra kayboluyor. Benden başkasının görebileceğini sanmıyorum."

"Tam olarak nasıl yaptığını gösterebilir misin?" David ayağa kalktı. "Silahı falan olmadığından eminsin, değil mi?"

"Evet, silahsız."

Arianna öne çıktı. "Ona üstümde göster."

Biraz garip bir durumdu. Elimi Arianna'nın göğsüne koymaya hiç meraklı değildim. Yaşayan bir ölü olmasaydı da istemezdim bunu. Bana göre değildi. Yine de, David dikkatlice izliyordu, o yüzden omuz silktim. "Peki, yaklaşıp elini şöyle uzattı ve sonra..."

Dokunduğum anda Arianna'nın gözleri ardına kadar açıldı, kız korkunç bir feryat koparıp kasılmaya başladı.

David geriye sıçradı, ben de bağırarak elimi dehşet içinde geri çektim. Ne yapmıştım ben? Vivian'dan bir farkım yoktu, katilin tekiydim. Şaşalayıp kalmış bir halde öylece izledim, altın el izinin belirmesini ve Arianna'nın yere yığılmasını bekledim. Benliğimin küçük ve korkunç bir parçası ise bunun bana ne hissettireceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Arianna'nın kasılmaları kahkahalara dönüştü. "Feci oyuna getirdim seni!" Gülmekten iki büklüm olmuştu.

Tezgâha yaslanıp derin derin nefes aldım. Ağlamamaya çabalayarak onu omzundan tutup ittim, neredeyse düşüyordu. "Seni aptal velet! Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

David iç çekti. "Tam bir zevksizlik abidesiydi," dedi.

Masada Stacey başını Luke'un kucağına gömmüş ağlıyordu.

dylann

Luke da her an atılıp Arianna'nın gırtlağını parçalayacakmış gibi bakıyordu.

"Biraz neşelenin yahu," dedi hâlâ gülerek. "Harikaydı, siz de biliyorsunuz. Yüzlerinizi bir görmeliydiniz. Gerçekten beni öldürüyor sandınız."

"Eh, şimdi öldürmek istiyorum." Ona ters ters baktım. O aptal rüyayı aklımdan çıkaramıyordum. Ateş Kız'ı Vivian'la özdeşleştirmiştim yine.

"Günaydın." Lend mutfağa girdi, herkesin suratını görünce durdu. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Arianna'nın komedi dehasını," diye fısıldadım, mısır gevreğimin başına tekrar geçerek.

"Evie o yaratığın nasıl öldürdüğünü gösteriyordu bize, Arianna da biraz daha dramatize etmeye karar verdi," diye donuk bir sesle ekledi David.

"Çok iyiydi," dedi Arianna, nihayet kahkahalarını kontrol altına alıp.

"Şiirden mi söz ediyordunuz?" diye sordu Lend. "Ne buldunuz peki?"

David başını iki yana salladı. "Hayır, bizi dinlemekten resmen men edildin. Bu konuyu düşünmekten de. Hatta bu konuyu düşündüğünü düşünmekten de. Anladın mı?"

"Ama ben..."

"Hayır. Ciddiyim. Sen de, Evie de. Bu sizin sorununuz değil artık."

Lend de kendine bir kâse gevrek alıp yanıma oturdu. Dürüst olmak gerekirse öyle uzun bir süredir büyük baskı altındaydım ki, bu yükü yetişkinlere devretmek rahatlatmıştı beni. Artık perilere, yanan deli kızlara kafa yormak istemiyordum. En azından ben David'in kurallarına uyacaktım. On altı yaşında gibi davranma zamanım gelmişti.

Lish'in cansız bedeninin görüntüsünü vicdanım sızlayarak zihnimden uzaklaştırdım. Bu benim mücadelem değildi. Üstüme düşeni yerine getirmiştim zaten.

"Hazır mısın?" diye sordu Lend.

"Olmaz mıyım?" Öyle hazırdım ki. Şimdi dikkati dağıtacak bir şeyler. "Okulda da paranormaller var mı? Vampirler falan?"

Arianna aşağılarcasına güldü. "Bir vampir neden liseye gitsin ki?"

"Eh, lise süper olduğuna göre o zaman seninle daha fazla uğraşmam gerekmiyor."

"Artık çıksanız iyi olur," dedi Lend'in babası, saatine bakıp.

Lend'i arabaya giderken takip ettim, resmen hoplaya sıçraya yürüyordum.

Geniş, tuğla yüzeyli bir binaya yanaşıp kalabalık bir otoparka arabayı bıraktık. Lend sırt çantasını ve kitaplarını toplarken arabadan atlayıp onu sabırsızca bekledim.

"Önce ofise gidelim de seni kaydettirelim." Çift kanatlı cam kapıdan geçtik, bir çift şen şakrak kadın bizi karşıladı. Lend onlara en tatlı gülüşüyle, "Devamsızlık için mazeret dilekçemi getirdim, bir de misafirim var. Babam sizi aradı, değil mi?" dedi.

"Ha, evet," dedi kadınlardan biri; kısacık, kıvır kıvır kızıl saçları olan balıketi bir kadındı bu. "Hasta mıydın tatlım?"

"Evet. Hem de çok fena." Lend ona bir kâğıt uzattı, kadın kâğıdı alıp inceledi, sonra bilgisayara bir şeyler yazdı. Bana da bir ziyaretçi kimliği uzattı, istemeye istemeye tişörtümün yakasına iliştirdim. Çok kötüydü.

"Tamam, bu kadar."

"Teşekkürler." Dönüp okulun ana koridoruna açılan kapıdan geçtiğimiz sırada midemde kelebekler uçuşuyordu.

dylann

Büyüleyiciydi bu. Gerçekten inanılır gibi değildi. Okul sağı solu dökük, kir pas içinde bir yerdi ama çocuklar! Her yer ergen kaynıyordu! İmrenilecek kadar sıradan, her şeyden bihaber gençler! Hiç bu kadar çok genci bir arada görmemiştim. Lend ile kendimizi trafiğin akışına kaptırdık, koridorda yürüdük ve hiç kimsenin bize dikkat etmediğini ve umursamadığını fark ettim. Birbirleriyle itişip kakışıyor, yüksek sesle selamlaşıyor, daha önce hiç duymadığım ama bundan sonra kullanmaya yemin ettiğim argo bir dille birbirlerine hakaret ediyorlardı. Üstelik tam ortalarındaydım.

Normaldim. Burası da cennetti.

Yan koridorlardan birine saptık, Lend durdu, abartılı bir biçimde ellerini kaldırdı. "İşte karşınızda... benim dolabım."

İç bulandırıcı, çamur rengi bir dolaptı bu; boyası köşelerde yer yer döküldüğü için, eskiden açık kahverengi olduğu anlaşılıyordu. Elimi uzattım, soğuk metalin üstüne koydum.

"Hayal ettiğin gibi mi?" diye sordu.

"Tam hayallerimdeki gibi, hatta daha da fazlası," diye fısıldadım, sonra kahkahayı koyuverdim. "Burası inanılmaz bir yer! Senin her gün bunları yaptığına inanasım gelmiyor!"

"İlginç, çünkü çoğu insan –ki bunlara ben de dahilim– bunu yapmak zorunda olmasaydım diye hayıflanır."

"Çünkü normalin ne kadar kıymetli bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Şimdi." İki elimi belime dayayıp çevreyi kolaçan ettim. "*Easton Heights*'ta anlatılanlar doğruysa kızların yumruk yumruğa birbirine girmesi an meselesi, ardından kızlar tuvalette gözyaşlarının sel gibi aktığı, saç saça baş başa bir kavga çıkacak. Gözlerimi dört açmalı mıyım? Daha da önemlisi, kavgaya karışmalı mıyım yoksa köşede durup seyretmeli miyim?"

Lend güldü. "Hımm, şey, bu dediklerin muhtemelen gerçekleşmeyecek. Derslere gireceğiz, öğle yemeği yiyeceğiz, tekrar

derse gireceğiz, ondan sonra da lisenin feci sıkıcı bir yer olduğunu anlayacaksın."

"Hiç de bile," dedim sırıtarak. "Daha şimdiden harikulade."

Hayatımın en güzel günlerinden birinin bitiminde arabada oturmuş, otoparktan çıkmak için önümüzdeki kuyruğun hareket etmesini bekliyorduk. "Ee, okul hoşuna gitti mi bari?" diye sordu Lend.

"Bir bakalım," dedim kaşlarımı düşünceli bir tavırla çatıp. "Tarih dersi sıkıcıydı, ama zaten biliyordum bunu. Kimi dersler ise şaka gibi. Hoş bir sürpriz oldu. Normal insanlar bile acayip olabiliyormuş, bunu da anladım. Hiçbir vahşi yaratığı şok tabancasıyla durdurmam gerekmedi, bu her zaman bir artı sayılır. Evet, bana sorarsan lise gayet güzel bir yer." Öyleydi de. Resim dersine bile girmiştim. Öğretmen çizim için beni koca sınıfın önüne model olarak çıkarmıştı ki bu, vampirlerle dolu bir odada olmaktan bile beterdi. Zira hiç değilse vampirlerin ne düşündüğünü biliyordum.

Otoparktan çıktığımızda köşede, öğrencilere okul balosu için malzeme satın almalarını öğütleyen bir yazı gözüme ilişti. "Daha balonuzu yapmadınız mı?"

"Ah, hayır. Galiba yapmadık." Lend koltuğunda huzursuzca kımıldandı, sonra sustu.

Eyvahlar olsun, herhalde beni davet etmesi için sinyal verdiğimi sanmıştı; bunu yapmak istemediği için de ne yapacağını bilemez haldeydi. Eve kadar yolun yarısını ağzımızı bıçak açmadan gittik. Muhteşem günümüz rezil olmuştu. Harikaydın, Evie.

Nihayet ağzını açıp "Peki," dedi. "Acaba sen... Biliyorum, çok matah bir şey değil ama, baloya gitmek ister misin? Benimle yani?"

"Ciddi misin?"

dylann

Gözlerini yoldan ayırmadan omuz silkti. "Mecbur değilsin tabii. Hani düşündüm de, belki sen..."

"Elbette! Çok isterim! Harika olur! Şey, yani, eğlenceli olur, değil mi?" Öyle bir gülümsüyordum ki, buzdağlarını eritebilirdim. Lend de gülümsedi ve az önce ne kadar gergin olduğunu anlayıverdim. Yol boyunca ağzını açmamasına şaşmamalıydı!

"Güzel. Eğleneceğiz."

Günün geri kalanı göz açıp kapayana kadar geçti. Ne zaman aklıma baloyu getirecek olsam, sanki bunlar gerçek değilmiş gibi bir his çöküyordu üzerime. Gerçek olamayacak denli harikaydı. Yılsonu balosuna –baloma– Lend'le gidiyordum.

KIZLAR, AĞLAYANLAR, KURTLAR

Akşam yemeği biraz tatsızdı. Gerçekten aile arasında bir akşam yemeği yemeyeli yıllar olmuştu. Bazen Merkez'de Raquel ya da Charlotte benimle yerdi; bazen de yemeğimi alır Merkezi İşlem bölümüne giderdim. Fakat Lish benimle aynı masada oturup yiyebilecek durumda değildi.

Yemek masasında ağlamak yok. Lish'i düşünmek de.

Stacey ile Luke masanın karşı köşesine geçmişlerdi ve ne zaman başımı kaldıracak olsam Stacey'nin bana öfkeyle korku arasında gidip gelen bakışlar fırlattığını görüyordum. Ben de onlarla göz göze gelmemeye çalışıyordum, özellikle de UPTA'nın eline düşseler başlarına neler geleceğini öğrendiğim için.

David tüm akşam yemeği boyunca diğer odada telefonla görüştü, ama biz masadan kalkmak üzereyken gelip kendini iskemlesine bıraktı. Yüzünde rahatlamış ama bezgin bir tebessüm vardı. Bana döndü.

"Başardık."

"Neyi?" diye sordum.

"Herkes emniyete kavuşana kadar bir şey söylemek iste-

dylann

medim ama verdiğin Kanada ipucu işe yaradı. KPG'den, yani Kanada Paranormal Gözlem kuruluşundan eski bir dostum var. Uluslararası bir örgütün vatandaşları üstünde hak iddia etmesinden rahatsızlık duydukları için hep UPTA'dan bir nebze bağımsız hareket etmişlerdir. UPTA etkinliklerini yakından takip ediyordu ve verdiğin bilgi sayesinde tüm kurtadamları buldu."

Arkaya yaslandım. "Hepsini mi? Peki, takip bileziklerini çıkartabilmişler mi?"

David sevinçle onayladı. Stacey'nin gözleri büyümüştü. Yüz ifadesine bir anlam veremiyordum.

"Peki, nereye gidecekler?" Eski hayatlarına dönemezlerdi çünkü UPTA'da hepsi kayıt altındaydı. Göz açıp kapayana dek yeniden etiketlenirlerdi.

"İçlerinden bazıları KPG'ye katılıp UPTA'nın burnunun dibinde çalışacak. Bir otobüs dolusu kurtadam ise kasabaya bugün geldi, onlara önce yeni kimlikler çıkaracak, sonra da bir yerlere yerleştireceğiz."

"Buradalar mı?" diye fısıldadı Stacey. "Peki ya..."

Zil çaldı. Stacey kapıya döndü, yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Şaşıran Lend kalkıp kapıyı açtı. Birkaç saniye sonra içeri geldi. Yanında Charlotte vardı.

"Charlotte!" dedim şok içinde. Stacey ayağa kalkıp gözyaşlarına boğuldu, Charlotte'a sarıldı.

"Çok üzgünüm!" diye ağlıyordu, yüzünü Charlotte'un omzuna gömmüştü. "O lafları söylememem gerekiyordu, hiç söylememeliydim. Affet beni."

Eski öğretmenimin de gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Stacey'yi iyice kendine bastırıp saçlarını okşadı. "Geçti hepsi. Gerçekten, hepsi geçti. Ben de özür dilerim."

İşte o zaman jeton düştü. Stacey'nin neden bu kadar aşina geldiğini anlayıvermiştim. Demek Charlotte'un saldırıp yaralamaya çalıştığı, sonra duyduğu pişmanlık yüzünden uğrunda intihara kalkıştığı akrabası oydu.

David ile Arianna ayağa kalktılar; ben de Lend ile arkalarından çıktım, kız kardeşleri biraz yalnız bıraktık. Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu adeta. Hiçbirinin sorumlusu ben değildim, bunu biliyordum. Charlotte'u canavara ben dönüştürmemiştim, kız kardeşini ısırmasının nedeni de ben değildim. Hatta birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları anda onları ayıran da ben değildim. Bununla birlikte, her adımda UPTA'ya yardım etmiştim.

Hepimiz verandada toplanırken "Peki, başka haber var mı?" diye sordu Arianna, bir yandan da sigara yakmaya çalışıyordu.

"Şu şeyleri içmenden hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi David kaşlarını çatıp.

"Evet, beni öldürebilirler diye mi?" Acı acı güldü ama sigarasını söndürdü.

David iç çekti. "Haberler iyi değil. UPTA bir merkezini daha kaybetmiş."

"Hangisi?" diye sordum, korkudan boğazım düğümlenmişti.

"Bükreş."

Bükreş, yani çoğunlukla vampirler. Bir anda rahatladım, sonra rahatladığım için kendime kızdım. Kurbanlardan biri Arianna olsa yine rahatlar mıydım böyle?

"Hiç değilse Bükreş uzakta," diye mırıldandı vampir.

"Saldırılar giderek kötüleşiyor. Elimden geldiğince fazla paranormali uzaklaştırmaya çalışacağım. Hepsinin burada, bir arada olması artık güvenli değil. O yaratığın bu yerleri nasıl bulduğunu bilmiyoruz ama risk alamayız."

"Peki ya burada kalanlar?" diye sordu Lend.

"İdare edeceğiz. Görünen o ki, o şey UPTA'yı hedef alıyor, yani şansımız yaver giderse fark edilmeyiz. O sırada bağlantılarım mümkün olduğu kadar fazla etiketlenmiş paranormali kaçı-

dylann

racak ve bizim aracılığımızla izini kaybettirecek."

"UPTA ne yapıyormuş?" diye sordum. Elbette kendilerini ve paranormalleri korumanın ötesinde bir şeyler yapıyorlardı.

"Anladığım kadarıyla kafası kesilmiş tavuk gibi oradan oraya koşuşturuyorlar," dedi David iç çekerek. "Bazı acil durum planlarını devreye sokmaya, bir şeyleri harekete geçirmeye çalışıyorlar, ama bunca zamandır avcıyken av konumuna düştüler. Nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar."

"Ya biz ne yapabiliriz?" diye sordu Lend.

"İçeri gidip ödevini yapabilirsin."

Lend itiraz edecekmiş gibi duruyordu ama David eliyle onu susturdu. "Bunlar senin derdin değil. Şimdi doğru içeri, ödevinin başına."

Lend'in peşinden gittim, o matematik kitabına ters ters bakarken kanepede yanına oturdum. Lend'in hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ama bu konuda David'le hemfikirdim. Eğer UPTA'nın bile elinden bir şey gelmiyorsa, kimin gelirdi ki? Yapabileceğimiz en iyi şey paranormalleri koruyup saklamaktı.

Mutfaktan gelen mırıltılar beni rahatsız ediyordu. Charlotte'a ne diyeceğimi, ona yapılan şeyi nasıl telafi edebileceğimi bilmiyordum. Başına gelenlerden kısmen sorumluydum.

Bir saat kadar sonra Stacey, Luke ve birkaç valizle birlikte geldi. Stacey evden çıkarken bana hafifçe gülümsedi ama Charlotte durdu. Çaresizce durdum, bakışlarımı yere çevirdim.

"Charlotte, ben bilmiyordum sana yapılan şeyi... Çok üzgünüm."

Bir elini omzuma koydu, başımı kaldırdım. Sıcak mavi gözleri, sarı kurt gözlerinin üstünde parıldıyordu. "Lütfen özür dileme. Artık ikimiz de özgürüz. Tadını çıkar." Eğildi, yanağımı öptü, bana son bir kez gülümsedi ve çıktı. İlk defa, gülümseyişinde hüzünden eser yoktu.

HEY, APTAL

Lend sonunda defteriyle kitabını kapatınca rahat bir nefes aldım. Orada otururken kaybettiğim dostları, kurtadamları ve Ateş Kız'ın tırmanan saldırılarını düşünmek için fazlaca zamanım olmuştu. Bıkmıştım suçluluk duymaktan ve korkmaktan.

"Film falan izlemek ister misin?"

Hevesle olur dedim, sonra kanallarda dolaşıp gösterilen filmler üzerine tartıştık. Nihayet bir romantik komedide karar kıldık, (evet, tartışmadan tam anlamıyla galip çıkmıştım) ben kanepeye güzelce yerleşirken Lend de mısır patlattı. Gelip yanıma oturduğunda birbirimize değiyorduk.

Filmin başlangıç jeneriğinin hemen ardından elimi tutup parmaklarını benimkilere doladı. Midemdeki o zafer kazanmış mutlu kıpırtılardan bu defa gerçekten el ele tutuştuğumuzu anlayabiliyordum. Hayatımda yaşadığım en güzel şeydi bu.

Lend'in teninin ne derece muhteşem olduğundan söz etmiş miydim hiç? İnanılmayacak kadar yumuşak ve pürüzsüz. Eli de öyle sıcaktı ki, harika bir his veriyordu. Reth'in kolumdan yukarı tırmanan tuhaf sıcaklığı gibi değil, gayet normal bir sıcaklıktı.

dylann

İnsanı gıdıklayan, keyifli bir sıcaklık. İnsanı bulutlar arasında uçuran, "beni okul balosuna götüren süper tatlı bir oğlanla el eleyim" dedirten bir sıcaklık.

Başparmağıyla, başparmağımın üstünü okşuyordu. "Böyle iyi mi?" diye fısıldadı. Biraz gergin gibi olması hoşuma gidiyordu.

Ona biraz daha sokuldum, elini sıktım ve başımı omzuna dayadım. "Evet," dedim. Öyle bir gülümsüyordum ki gören suratımı ortadan ikiye ayrılacak sanırdı. Rahatlayarak nefes aldı, başını başıma dayadı.

Film bitmek üzereyken (izlediğim en güzel filmdi, gerçi ne anlattığını bilmiyordum, umurumda da değildi) Lend'in babası odaya girdi. Başımı hemen kaldırdım ama Lend kıpırdamadı. David bir süre bize baktıktan sonra güldü. "Ben yatıyorum. Siz de çok geç saate kalmayın, yarın okul var."

"Peki, baba. İyi geceler."

"İyi geceler," diye ekledim ben de. Her şey yolunda gitmişti. Başımı tekrar Lend'in omzuna koydum. Film hiç bitmesin istiyordum.

Herhalde Lend de benim gibi düşünüyordu ki, filmin bitiş jeneriği akarken "Bir tane daha izlemek ister misin?" diye sordu.

"Evet!" İstemez olur muydum.

Başka bir film seçti, sonra kanepenin yanından bir battaniye alıp bacaklarımızı örttü. Şu son birkaç hafta öyle tuhaf, öyle korkunç geçmişti ki, bu küçücük ve harika normallik, başıma gelen en güzel şeydi.

Filmin yarısına doğru gözlerim kapandı. Tekrar açtığımda odadaki ışık farklıydı. Sebebini bir türlü anlayamamıştım, ta ki ışığın daha parlak, daha sıcak olduğunu ve TV'den gelmediğini fark edene dek. Vivian koltuğa oturmuş, filmi izliyordu. Alevlerden oluşan altın rengi küresi, baştan çıkarıcı şekilde arkasında duruyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladım. Lend'e baktım. Olan bitenden habersiz televizyon izliyordu. Sonra Vivian'a bir daha ters ters baktım. "Burada olmaman gerekiyor!"

Gözlerini devirdi, bir güzel arkaya kaykıldı, ayaklarını sehpaya uzattı. "Sakinleş biraz. Burada değilim."

Kaşlarımı çattım. "Ha, uyuyorum demek."

"Ne?"

"Bu çok aptalca. Sen gerçek değilsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Değil miyim? Vay be. Ben de nihayet birbirimize yakınlaştık sanıyordum."

"Sen sadece olaylardan anlam çıkarmaya çalışan beynimin bir ürünüsün."

"Hadi ya. İyi." Gülümsedi, soluk renkli gözlerinde hınzırca bir pırıltı belirdi. "Peki, ya sana aksini ispatlarsam? UPTA'nın verdiği şu telefona benzeyen zamazingo hâlâ sende mi? Onu bul da, mesajlarına bir bak."

Mideme yumruk yemiştim sanki. Altı üstü saçma bir rüyaydı bu. "Eğer gerçek olsan şimdiye ödüm patlardı."

"Niye?"

"Çünkü sen kaçığın tekisin ve etrafta dolaşıp önüne çıkan insanları öldürüyorsun."

"Ben insanları öldürmem."

"Lish'i, Jacques'ı ve tüm o vampirleri öldürdün ama!"

"Evet, son baktığımda hiçbiri insan değildi."

"Her neyse. Şu salak parlak şeyini de çeker misin şuradan? Gözümü alıyor." İşin doğrusu ona bakmak istiyordum. Şayet Lend'in eli beni divana sımsıkı bağlıyor olmasaydı çoktan yanına gitmiştim.

Güldü. "Amma da acayipsin. Yeterince almadın mı zaten?"

"Hayır! Hiçbir şey istemiyorum." O parlak kütleden ayrılmayan gözlerim muhtemelen aksini söylüyordu.

dylann

"Eh, ama geçen sefere göre daha parlaksın. Bir yolunu buldun sanmıştım."

Aşağı baktım. Tişörtüm gitmişti, sadece sutyen vardı üstümde. Gerçekten de kalbim eskisinden daha parlaktı. "Bu garip işte," dedim, hem tişörtümün kayboluşunu hem de daha parlak alevleri kastederek. Lend'e baktım, yarı çıplak olduğum için panikledim, ama gözleri hâlâ televizyondaydı. Vivian'a sırtımı döndüm. "Ben bir şey yapmadım. Reth'in de ortalıkta olmadığını biliyorum."

Vivian omuz silkti. Gözlerini filmden ayırmadı. "Tek başına sonsuza dek gidemezsin, sen de biliyorsun bunu."

"Ne demek oluyor bu?"

"Demek istediğim şu ki, zaten uzatmaları oynuyorsun. Seni yaptıkları zaman içine sadece birazcık koydular."

"Dur bir saniye, *yaptıkları* zaman mı?" Reth de aynısını söylemişti. "Anne babamız mı yani? Onları tanıyor muydun?"

"Gerçekliğime inanmadığın yetmezmiş gibi, üstüne bir de yanıt mı istiyorsun? Şunu kabullen ki gerçeğim. Peki, bir anne babamız olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

Panik hissine karşı koyarak kaşlarımı çattım. "Aptal olma. Elbette vardı. Yoksa nasıl kardeş olabiliriz?"

"Bizler türümüzün tek örnekleriyiz. Sanırım bu bizi akraba yapar, değil mi?"

"Peki, Bayan Türünün Diğer Örneği, o zaman biz neyiz?"

"Bizler Boş Olanlarız. Sana hiç mi bir şey anlatmadılar?"

"Kimler?" Neredeyse avaz avaz bağırıyordum artık. İnsanı çileden çıkartmakta üstüne yoktu ve arkasındaki alevlerin cazibesi sinirime dokunuyordu. İstiyordum onları.

"Kafanın bu kadar karışık olmasına şaşmamalı. Hayrola, periler seni bebekken falan mı kaybettiler?" Boş boş baktığımı görünce kahkaha attı. "Öyle yapmışlar. Gülmekten öleceğim

şimdi. Ah şu periler. Salak hepsi de. Saray beni, seninle eşi benzeri görülmemiş bir dövüşe kışkırtmaya çalışıyor, seninse hiçbir şeyden haberin yok."

"Hiç peri tanımıyorsun sanıyordum."

"Hayır, sadece hiçbir periden ruh almadığımı söyledim. Onlara dokunmama izin vermiyorlar, *o kadar da* aptal değiller. Her neyse, bak ne diyeceğim. Onları boş ver gitsin. Daima bir şeylere burunlarını sokmaya, olayları o aptal küçük şiirlerine uydurmaya çalışır dururlar. Önemli olan ikimiziz. O yüzden perilere vur tekmeyi, bir aile olalım." Bana gülümsedi, yüzü hem şefkatli hem de hafiften manyakçaydı.

Ne diyordu bu? Periler mi yetiştirmişti onu? Hem neden şu aptal alevleri etrafımda dönüp duruyor, beni kendine çekiyordu ki?

"Bilmiyorum." Gözlerimi kapadım. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Yaptığın şey de hoşuma gitmiyor."

"Büyü artık, Evie. Eğer hayatta kalmak istiyorsan sen de bunu yapmayı keşfetmelisin."

"Yoksa beni öldürecek misin?" Gözlerimi açıp ona buz gibi baktım.

"Hayır, aptal. Kolları sıvamazsan kendi kendini öldüreceksin. Canım sıkıldı. Gidiyorum. Ama iletişim aygıtına bir bak, sonra beni ara. Bir dahaki sefere bilincin yerindeyken muhabbet ederiz. Güle güle." Bana gülümsedi, sonra altın alevleri vücuduna çekti. Kör edici ışığı karşısında ellerimi gözüme siper ettim, gözümden yaşlar geldi. Alevlerin parlaklığı yüzünden miydi, yoksa onların kalmasını, bana gelmesini, beni ısıtmasını istediğim için mi, bilemiyorum.

"Evie?"

"Efendim?" Gözlerimi açtım, aydınlığın gözümü alacağı beklentisiyle, gözümü kıstım. Ama hiçbir şey yoktu, televizyonun parlaklığı bile.

dylann

"Yatsak iyi olur," diye fısıldadı Lend. "Galiba uyuyakaldın."

"Ya, evet." Başımı iki yana salladım, o sinsi rüyayı zihnimden silmeye çalıştım.

"İyi misin sen?"

"Ne? Ha, evet. İyiyim." Elini sıktım, zoraki güldüm. "Gerçekten iyiyim."

Hayatta en büyük isteğim Lend'le üst kata çıkmak, belki de onunla öpüşmekti, ama rüyayı aklımdan çıkaramıyordum. Halimden belli olmasın diye ona çabucak iyi geceler diledim, odama gittim. Tişörtümü çıkarttığımda riski göze alıp baktım. Belki de telkin etkisiydi, ama kalbim daha parlak görünüyordu. Canım sıkılmıştı; bunun aptalca olduğunu bile bile, kendimi suçlu hissettiğim halde, Lend'in oda kapısı kapanana kadar bekledim, sonra usulca merdivenden aşağı inip mutfağa gittim.

İletişim aygıtımın orada olmadığından, David'in onu saklayacak kadar şüphelendiğinden emindim, ama yine de sağa sola bakındım. Sonra mutfak malzemesi dolu bir çekmecede buldum onu.

Aygıtı çıkardım. "Bu çok saçma," diye fısıldadım. Aygıtta tuhaf bir şey olmayacaktı çünkü bu rüyalarda hiçbir gerçeklik payı yoktu. Ekrana baktım. On iki yeni mesaj vardı. En yenisi yaklaşık iki dakika önce, Raquel'in iletişim aygıtından gönderilmişti. Hiçbiri Vivian'dan değildi, Vivian da gerçek değildi; o Ateş Kız değil bir hayal mahsulüydü. Başımı iki yana salladım, yüreğime su serpilmişti. Sonra, birden Raquel'i özledim. Mesajı yanıtlayamazdım, çünkü yerimi bildirmek olurdu bu. Ama ne yazdığını görmek, iyi olduğundan emin olmak istedim. Mesajı açtım.

Açmamalıydım.

"Hey, salak," diyordu mesaj. "Nerede buluşalım? Sevgiler, Vivian."

BİLMEDİĞİN ŞEY

Sanki elim yanmış gibi iletişim aygıtını attım elimden. Gerçekti. Her şeyle, Vivian'la bir bağlantım vardı. Ne olduğumuzu söylediğinde neden ona kulak vermemiştim ki? Ölmekte olduğumu mu söylemişti, öleceğimi mi, yoksa...

Oturdum, başımı masaya koydum. Her şey çok ama çok berbattı. Akıllara zarar berbatlıktaydı. Bu kaçık paranormal katili, benden çok daha fazla şey bilmenin *ve* kafamın içine gizlice girebilmenin yanı sıra, birlikte olmamız gerektiğini de düşünüyordu. Periler de elbette işin içine dahildi.

Nasıl bir biiptim ben böyle?

En eski anılarım evlat edindirme sistemiyle alakalıydı. Polis beni üç yaşımda, bir parkta çıplak ve tek başıma dolaşırken bulmuştu. Hiçbir ipucu elde edemediklerinden velayetimi devlet üstlenmişti. Peki... Peki, ya ebeveynlerim yoksa? O zaman nereden gelmiştim?

"Kaçığın teki o," diye fısıldadım kendi kendime, alnımı masanın ahşabına bastırarak. "Deli işte. Aynı şey değiliz."

"Evie?" Doğruldum, şaşırmış ve korkmuştum. Lend'in ba-

dylann

bası mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. "Uyku tutmadı mı?"

"Hayır, uyuyamadım." Ona söylese miydim, bilmiyordum. Ama benden hoşlanıyor, bana güveniyordu. Ya onları korkutan bu şeyin kız kardeşim olduğunu öğrenirlerse? Onunla aynı şey olabileceğimi? Gözlerime yaşlar doluştu. Neden normal olamıyordum ki?

"Beni de uyku tutmadı." Bir bardak su aldı, masada karşıma geçti.

"Bir şey soracağım." Hiçbir şey belli etmeden bir şey öğrenebilecek miyim diye merak ediyordum. O da, David'de yanıtlar varsa elbette. İçimden bir ses buradaki herkesten çok şey bildiğimi söylüyordu ki, bu da pek fazla değildi. "Reth, Vi... yani bu işleri yapan kızla ilgili şiirin sözlerini biliyordu. Bir tür peri kehaneti falan mı bu?"

"Biliyor muydu? İlginç." David düşünceli görünüyordu. "Reth, Seelie mi, Unseelie mi?"

"Ne?" İşte bilmediğim bir şey daha. Harika.

"İki çeşit peri vardır, iki saray. Seelie ve Unseelie. Bunu hiç bilmiyor muydun?"

"Tek kelimesini bile duymadım."

Kaşlarını çattı. "Yani sizi perilerle çalıştırıyorlardı ama aralarındaki farkları hiç anlatmadılar mı? Size hiç sihirden ya da peri inanışlarından söz etmediler mi?"

Omuz silktim. "Pek değil. Raquel sorularımın birçoğunu yanıtsız bırakırdı. Bana hep, adlarını bildiğimiz sürece gerisinin önemli olmadığını söylerdi."

"Ama sadece Seelie perileriyle çalışıyorlardı, değil mi?"

Yine omuz silktim. "Sanırım ellerinde kim varsa onunla çalışıyorlardı."

Arkasına yaslandı, Lend'in yaptığı gibi, yüzünü bezgince ovuşturdu. "Geri zekâlılar."

"Orası doğru işte. İkisi arasında ne fark var?"

"Bak, perilerin çoğu bağımsızdır ve saraylarla yakından ilişkileri yoktur. Ama kabaca tüm periler ikiye ayrılır. Seelie perileri iyi perilerdir. İyilik de görecelidir elbette. Onlar da bir sürü fesatlık yaparlar. Ama Unseelie perileri daha da beterdir."

"Ha, öyleyse o tamamen bir Unseelie. Onu gördün. Ateş Kız'ı Merkez'e getiren de oydu."

"Ve kehanetten de haberi vardı. Hımm. Perileri neden bu işe karıştığını merak ediyorum. Banshee'nin sezgisi doğru çıktı, ne de olsa ölümleri müjdeleyen oydu." Başımı aşağı yukarı sallayıp sanki neden bahsedildiğini anlıyormuş gibi yaptım, derken hatırladım ki Lend, bilgiyi bir banshee'den edindiklerini söylemişti.

"Reth bir şey daha söyledi." Dudağımı ısırdım. Yalan söyleme zamanıydı. "Boş olmaktan söz etti. O yaratığın Boş Olan'lardan biri olduğunu söyledi galiba?" Yüzünde bir tepki aradım ama anlamamış gibiydi.

"Bilmiyorum. Hiç tanıdık gelmedi. Periler bizimkinden farklı bir düzeyde hareket ediyorlar. Bizim için uzun vadeli planlar yıllarla ölçülür, onlar içinse yüzyıllarla. En çok insanların işine müdahale ederler ama tüm gerçek ölümsüzler bizim zaman kavramımızdan soyutlanmıştır. Cresseda'ya bak mesela." Acı bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Hele ondan bir konuda doğru dürüst bir yanıt almaya çalış. Bizimle aynı aciliyet duygusuna sahip değil. Sanki zihni bir başka düzlemde gibi. Yine de, alabildiğimiz her şeye razı oluyoruz."

"Evet." Cresseda! Belki de sorularıma o yanıt bulabilirdi. Sabaha kadar beklemeye mecburdum çünkü karanlıkta yolu bulamayabilirdim. Ama bu meseleye bir çözüm bulma ümidi doğmuştu içimde.

Bir şey daha vardı gerçi. Vivian'ın mesajı Raquel'in iletişim aygıtından gönderilmişti. Bunun ne anlama geldiğini, kızın ay-

dylann

gıtı nasıl ele geçirdiğini bilmesem de, iyi bir şey olmadığı ortadaydı. "Şey," dedim gözümü masaya dikip, "muhtemelen ondan hoşlanmıyorsun, biliyorum ama Raquel," –adını söylerken sesim çatlamıştı– "benden ilgisini hiç eksik etmemiştir. Onun başına bir şeyler gelmiş olabileceğinden korkuyorum... O konuda herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

David gülümsedi, ayağa kalkarken hafifçe omzuma vurdu. "Sana sabah söyleyecektim. Raquel'in sağ salim olduğunu öğrendim."

"Gerçekten mi?" Başımı kaldırıp ona baktım, şükran dolu gözyaşları birikti gözlerimde. Beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış ve kızdırmış olursa olsun, aileye en yakın şey oydu benim için. Sağ olduğunu öğrenince muazzam bir yük kalkmıştı omuzlarımdan. "Acaba ona..." Mesaj göndermek istiyordum, ne olduğu önemli değil, yeter ki iyi olduğumu bilsin.

Ne var ki bana kızgın olması kaçınılmazdı. Yaptığım onca şeyin üstüne –Vivian'ın Merkez'e sızmak için kullandığı takip bileziklerini kaybetmek, Lend'i serbest bırakmak ve protokolü izlemek için dururken kaçıp gitmek ve artık güvende olduğu için geri dönmemek– benden haber aldığına pek sevinmeyecekti. Dahası, o zaman beni aramaya da başlayacaklardı. En hayırlısı, olduğu gibi bırakmaktı.

"Ben ne yapabilirim?"

"Boş ver." Belli belirsiz gülümsemeyi başarabildim. "Tek dileğim iyi olması. Eminsin değil mi?"

"Evet. Şimdi gidip biraz uyumaya çalışacağım."

"Ya, evet. Ben de."

Zihni körelten, gergin birkaç uzun saatin ardından nihayet şafak söktü. Öfkeli ve bitkindim. Geceyi, korktuğum ya da ürkütücü kız kardeşim ve onun küçük rüya ziyaretleri yüzünden parano-

yak olduğum için değil, Lend'i düşünmekten uykusuz geçirmem gerekirdi.

Saat yedi gibi Lend kapıma vurdu.

"Efendim?"

Başını uzatıp içeri baktı. Ulu Tanrım! Öyle yakışıklıydı ki.

"Hey, benimle bugün de okula gelmek ister misin? Bugün sadece yarım gün."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Buna ne kadar üzüldüğümü anlamasını umuyordum. Bu, onun ve David'in sorularına maruz kalmadan Cresseda'yı tek görme şansımdı. Sorulara hazır değildim.

"Tamam o zaman. Tembel seni. Öğlene kalmaz dönerim." Bana güldü, kendimi dünyadaki en kötü insan gibi hissettim.

"Gözüm yollarda kalacak," dedim gülümseyerek. Ev boşalana kadar kulağımı dört açtım, sonra sırtıma bir ceket geçirdim, Çarpıcı'yı cebime soktum. Cresseda, Reth'i kovaladı diye Lend ile babası rahat davranıyor olabilirlerdi ama ben işi şansa bırakmayacaktım.

Bu sefer yol daha kısa geldi, belki de Cresseda'nın neler diyeceğini duymayı iple çektiğimden. Dahası, çatırdayan her bir dal beni yerimden sıçratıyordu; Reth'in –belki de daha kötüsü, Vivian'ın– her an bir ağacın arkasından çıkacağını sanıyordum.

Gölün kıyısına varınca durdum, öylece kalakaldım. Cresseda'yı nasıl çağıracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lend suda taş sektirmişti ama ben ölüm kalım meselesi olsa bile beceremezdim bunu. Somurttum, umut vaat eden bir taş adayı alıp onun usta bilek hareketini taklit ettim. Aldığım yanıt, gayet vefasız bir foş sesi oldu. Taş sekmemişti bile. Tekrar denedim, şans yine yüzüme gülmedi. Uzun bir sabah olacaktı anlaşılan. Tam havlu atmaya hazırlanıyordum ki, gölün ortası kabarmaya başladı.

dylann

Cresseda tam önümde biçimlendi. Buzlar neredeyse kaybolmuştu ve bu defa çok daha yakındı.

"Şey, ben, merhaba."

"Evelyn," dedi o melodik, akan sesiyle.

"Birkaç sorum olacaktı da, yanıtlayabilir misin diye merak ediyordum."

Bana baktı, ciddi ve hüzünlüydü. "Daha önce söylediğim gibi, senin yolun suların yolu değil. Ruhun ve ateşin yolu."

"Evet, peki Boş Olanlar ne demek, biliyor musun?"

"Sen onlardan birisin."

Peki, çok faydalı olmamıştı. "Tamam, ama *nedir* bu? Ne anlama geliyor?"

"Orasına daha karar verilmedi. Daha seçim yapmadın ve doldurulmadın."

Sesim titredi, gözlerime yaşlar doluştu. "Ya doldurulmak istemezsem?"

"Doğamızı değiştiremeyiz." Kanıtlamak istermişçesine kederle güldü, elini bana uzattı. Tereddüt ederek ben de uzattım ve dokundum. Elim içinden geçti.

"Ben hiçbir şey olmak istemiyorum." Ciddi ciddi süzülüyordu yaşlar gözümden. "Onun gibi, Vivian gibi olmak istemiyorum. Hiç kimsenin canını yakmak istemiyorum. Birilerine zarar verecek miyim?"

"Hiç kimse seni buna mecbur bırakamaz, çocuğum. İki dünya arasında sıkışıp kalmışsın, tıpkı benim Lend'im gibi. Ateşi arzulayacaksın, doldurulmak isteyeceksin. Bu da senin doğan. Umarım yenilmezsin, ancak karşındaki senden çok, çok daha güçlü."

Bana gülümsedi, sanki gözyaşlarımı silecekmiş gibi uzandı. "Hayatında güzel olan ne varsa, sarıl ona. Oğluma iyi davran." Sonra biçimini yitirdi, sular aktı, böylece göle dönmüş oldu.

Kendimi çok üşümüş ve yalnız hissederek geri döndüm. Bana üzerinde düşünecek pek bir şey vermemişti. Hâlâ Boş Olanlar'ın ne olduğunu, neden onlardan biri olduğumu anlayamıyordum. Umutsuzluğa kapılmıştım, gidip şu Vivian'ı bulsam mı diye düşünüyordum. Neler döndüğünden bir tek o haberdardı anlaşılan.

Derken Cresseda'nın söylediği aklıma geldi. Lend'le özünde aynıydık; ikimiz de iki dünya arasında takılıp kalmıştık. Cresseda ne olduğumu bildiği halde, beni ne öldürmeye ne de oğlundan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Bu konuyu düşünmek neşemi biraz yerine getirdi. Cresseda beni tehlikeli bulmuyordu, o yüzden kendimi geri çekmeyecektim. Vivian ile o periler ne oynuyorlarsa bensiz de yapabilirlerdi. Umurumda değildi.

Tamam, umurumdaydı, hem de çok; dahası, kafam hâlâ saplantılı bir şekilde buna takılmıştı ama karışmak istemiyordum. Vivian'la bağlantım bir şey ifade etmiyordu. Onun gibi değildim; boş olmayı umursamıyordum. Beni doldurmasını istediğim tek şey, Lend'in elini tutma düşüncesinin verdiği mutluluktu.

dylann

YALANCI, YALANCI, YANIYOR BİLEĞİN

Gözlerimi korku içinde açtım, tüm dünya sarsılıyordu. Hâlâ yatağın diğer ucunda zıplamakta olan Lend bir kahkaha attı. Ben de yastığımı kapıp kafasına fırlattım. Yakaladı, sonra karşıma geçip bağdaş kurdu.

"Tembel," dedi.

Gözlerimi kısarak doğruldum. "Bu, sekiz yaşımdan beri yaptığım ilk tatil. Azıcık izin ver yahu."

"Tamam, tamam. Ama sen yokken okul çok sıkıcıydı. Hiç kimse dolap görünce kendinden falan geçmiyordu."

"Hepsi de salakmış."

Yatak örtüsüne baktı. "Bu gece birileriyle takılmak ister misin? Bir grup arkadaşım akşam pizzacıya gidiyormuş."

Baston yutmuş gibi dimdik oldum. "Vay canına, bu gerçek bir çıkma teklifi mi? Hem de gerçek ergenler mi olacak?"

"Maalesef."

Kendimi yatağın karşı ucuna fırlatıp boynuna sarıldım. "Düşlerim gerçek oldu!"

O da kollarını bana doladı. "Çok kolay mutlu oluyorsun, biliyorsun bunu, değil mi?"

"Ama – hayır!" Ona bakmak için geri çekildim; kollarını çözmedi. "Sen cezalıydın! Pencereden inip araba mı çalacaksın şimdi?"

"Evet, çünkü aklımı peynir ekmekle yedim ve bu da senin televizyon dizilerinden biri. Babama sordum bile. Tamam dedi."

"Vay be. Disiplin konusunda da çok sıkıyız, ha?"

"Bence nihayet normal şeyler yapmama seviniyor. Hep fazlasıyla içime kapanık olduğumu düşünürdü."

Gülümsedim, hayatta yeteri kadar sosyal miyim diye endişelenen hiç kimsem olmadığı için üzülüyordum. Tamam, Raquel sağ mıyım değil miyim, Fransızca ödevimi yaptım mı yapmadım mı (bu sırayla olmayabilir) diye merak ederdi ama iş duygusal meselelere geldi mi hep mesafeli olmuştu. David'in, onun iyi olduğunu söylerken bundan emin olduğunu umuyordum.

"Ne var?"

"Pardon?"

"Kafana bir şey takılmış."

Gerçek gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım. Şu an Raquel'den söz etmek istemiyordum. Söz etmem gerektiğini biliyordum, ama hayatın mutlu yanlarına odaklanmak daha kolay geliyordu ve Raquel'in iletişim aygıtını Vivian'ın nasıl ele geçirdiğine kafa yormak kesinlikle bunların arasında değildi. "Son zamanlarda birçok şey takılıyor kafama."

"Yardım edebilir miyim?"

"Belki. Daha sonra konuşuruz, olur mu? Çıkma teklifi aldım da, hazırlanmam lazım."

"Hazırlanman üç saat mi sürecek şimdi?"

"Bilmem. Çıktığım çocuk feci yakışıklı. Ben de iyi görünsem fena olmaz."

Güldü, beni bırakıp yataktan indi. "Benim çıktığım da öyle.

dylann

Üstümü mü değişsem acaba?" Dalgalandı, sarı saçlı mavi gözlü oldu. "Ne dersin? Beni kilolu mu gösterdi?"

Güldüm. "Bu gece Asya usulüne ne dersin?"

Tekrar dalgalandı, o tatlı Çinli oğlana dönüştü. "Daha mı iyi?"

"Hımm. Bilmem, pek tipim değil."

"Senin tipin nasıl?" Girdiği her kılıkla sesi de değişiyordu ve bundan her zamanki gibi, rahatsız oluyordum.

"Ben su rengi oğlanlardan hoşlanırım."

Yere baktı. "Asıl görüntüm gerçekten hoşuna gidiyor mu? Yani, tuhaf bulmuyorsun, değil mi?"

Ayağa kalktım, elimi yüzünün bir yanına koyup, sihirli dış görüntüsünün altına bakabilmeye yoğunlaştım. "Gerçek görüntünü *çok* beğeniyorum. Bürünebildiğin suratların hiçbiriyle kıyaslanamaz."

Ürkekçe kaşlarını çattı. Sonra dalgalandı, vücudundan renk çekildi, geriye sadece kendisi kaldı. Onu en son bilinçsiz yatarken böyle görmüştüm. Ne kadar büyüleyici olduğunu unutmuştum. Gülümsedim, elimi yüzünden çekmedim. Dokusu değişmişti, böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum, ama daha bile yumuşak ve pürüzsüz olmuştu. "İşte buradasın." Gözlerine odaklandığımda göz ucumla vücudunu seçebiliyordum ama başka bir şeye bakacak olsam hatları adeta bakışlarımdan kayıp gidiyordu.

"İşte buradayım," dedi sessizce, kendi gerçek sesiyle. Annesinin sesini andırıyordu, ama daha gür ve insansıydı, bu da onu daha sıcak ve aşina bir hale getiriyordu. Tıpkı iliklerine kadar donmuşken dumanı tüten sıcak bir banyoya girmek gibiydi. Daha güzel bir ses hayal edemiyordum.

Yüzümü şakacıktan astım, "Bence bilsen iyi olur," dedim, "artık gerçek sesini duyduğuma göre, diğer seslerin beni memnun etmeyecek."

Güldü, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Lend hakkında hissettiklerimin, kahkahasının bana hissettirdiklerinin yanında, Reth'in sıcaklığını vücuduma yayışının esamisi bile okunmazdı.

"Sen inanılmaz bir şeysin, Evie, biliyor musun bunu?"

"Ben de o sonuca varmıştım." Ona hınzırca gülümseyip elimi yüzünden çektim, kollarımı boynuna doladım.

Bir elini sırtıma götürüp kendine çekti, sonra parmağını çenemde gezdirdi. Nefesim hızlandı, bunca zamandır özlemini çektiğim öpüşmenin gerçekleşmesinden neredeyse korkuyordum.

Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim vardı. Derken yüzü ciddileşti ve artık dudaklarımız arasında hiç mesafe kalmadı.

Gözlerimi yumdum, eriyordum adeta. Dudakları –ah, biiip, o dudakları– yok mu, ben de tenini dünyanın en yumuşak şeyi sanmıştım. Anlatsam inanmayacağınız kadar da sıcaktı. Ayaklarım yerden kesilmişti sanki, orada olduğuma, Lend'le öpüştüğüme inanamıyordum. Dünyanın en güzel öpücüğüydü bu.

Birkaç saniye sonra, başka bir şeyler daha yapmam gerekiyor mu diye merak etmeye başladım. Daha önce hiç yapmamıştım bunu. Lend de herhalde aynısını düşünmüş olacak ki dudaklarını oynatmaya başladı. Ben de kendiminkilerle karşılık verdim, orada, odasında durup öpüşmeyi keşfettik.

Tek kelimeyle muhteşemdi.

Koca bir günü böyle geçirebilirdim. Nasıl olmuş da daha önce hiç öpüşmemiştim ki? Aynı anda hem sonsuzluk hem de kısacık bir an gibi gelen bir sürenin ardından ayrıldık. Lend bana baktı.

"Bunun ilk öpüşmen olduğundan emin misin?" diye sordu bana o harika sesiyle, bir yandan da yapmacık bir şüpheyle bakıyordu bana.

dylann

"Senin ilk değil miydi?" Aman Tanrım. Ya bir yanlış yaptıysam?

Güldü. "Evet. Ama tekrar yapmak istiyorum..."

Ona sokularak ve resmen ağzımı onunkine bastırarak yanıtladım.

Tam bu işe alışmaya başlamıştık ki kapı çalındı, sıçrayıp birbirimizden uzaklaştık. "Kapılar açık kalsın, lütfen," diye seslendi Lend'in babası, kapalı kapının ardından.

"Ya, evet, kusura bakma, baba," dedi Lend. Vücuduna yine pigmentler hücum etti ve o normal, yakışıklı haline geri döndü. Kapıyı sırıtarak açtı. "Ona bu geceden söz ediyordum da."

"Son kırk beş dakikadır mı?" David kaşlarını kaldırdı. Vay canına, gerçekten o kadar olmuş muydu? Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildim, ama Lend sadece güldü. "Neden aşağı inip orada konuşmuyorsunuz?"

"Tabii." Lend elini uzattı, ben de tuttum, hâlâ mahcuptum. Sonraki saatleri pembe bulutlarda, sabırsızlık içinde geçirdim. Öpüştüğümüz aklıma gelip duruyordu – nihayet öpülmüştüm! Sonra beni uçuran o mutlu ruh haline tekrar girdim.

Sonunda evden çıkma zamanı gelmişti. Lend araba sürerken hiç olmadığı kadar rahatlamış ve keyiflenmişti, yemeği benim seçmem konusunda espriler yapıyordu.

Pizzacı harika bir mekândı. Gürültülüydü, çok kalabalıktı, ışıklar loştu ve iskemlede değil sıralarda oturuyordunuz. Okuldan tanıştığım uzun boylu, zayıf, kızıl saçlı bir oğlan olan John, oyun makinelerinin olduğu tarafa yakın bir masadan bize el salladı. Beş çocuk daha vardı, içlerinden bir-iki tanesiyle daha tanışmıştım.

Tanımadığım bir kız Lend'e gülücükler saçıyordu, onu görünce heyecandan yerinde duramaz olmuştu. Güzeldi, siyah saçlı, aşırı makyajlıydı. Ne Lend'e bakışından hoşlanmıştım ne de

öne eğilip bluzunun dekoltesini kullanmasından. Lend'e doğru sokuldum, keşke el ele tutuşuyor olsaydık diye düşündüm. Gerçi kızın en korkunç kâbuslarında bile göremeyeceği vahşi avcılarla başa çıkmış insandım ben. Korkmuyordum. Çok değil yani.

"Lend, dönmüşsün!" dedi kız. "Öyle sevindim ki, senin için gerçekten telaşlanmıştım! Hastaydın herhalde! Sana kurabiye getirdim ama baban hastalığı bulaşıcı deyip almadı."

"Evet, artık daha iyiyim." Kibarca gülümsedi Lend.

Kız bana göz ucuyla bile bakmamıştı. Sanki sırf bana kayıtsız kalarak ortadan kaybolmamı sağlamak istermiş gibiydi. Sonunda Lend'in ağzından başka şey çıkmayacağını anladı, yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı."

"Bu da kim?"

"Ben Evie."

"Selam! Ben de Carlee. Siz kuzen falan mısınız yoksa?" Bunu söylerken, öyle olması için can atıyor gibiydi.

Lend'e döndüm, simsiyah saçlarına, koyu kahverengi gözlerine baktım. "Vay canına, bu kadar benzediğimizi hiç bilmiyordum."

"Çok benziyorsunuz!" dedi kız, sevincinden neredeyse kahkaha atacaktı. Kendimi kötü hissettim.

"Hayır, hiçbir akrabalık bağımız yok," dedi Lend. "Evie buraya daha yeni taşındı."

Kızın yüzü bir anda asılıverdi. Zavallıcık. Yine de yiğitliği sürdürdü, hakkını vermem lazım. Hemen yüzüne ışıl ışıl bir gülücük yapıştırdı. "Bu harika!" dedi.

Oturduk, Lend elini omzuma attı. Masadakilerin hepsi apışıp kalmıştı.

"Olacak şey değil," dedi John, başını iki yana sallayarak. "Bunca yıldır senin eşcinsel olduğundan emindim."

Gözlerimi safça kırpıştırdım. "Çok üzüldüm John, hayalle-

dylann

rin suya mı düştü yoksa?" Herkes güldü, John da sırıttı.

"Belki birazcık," diye yanıt verip Lend'in boştaki tarafına sokuldu.

"Öff, çekil üstümden." Lend onu sıradan dışarıya itekledi. Artık ben de grubun bir üyesiydim. Ben! Grubun üyesi! Dünü hayatımın en güzel günü sanmıştım, ama bugün ondan bir milyon kat iyiydi. Okuldayken sadece gözlemlemiştim oysa burada insanlarla takılıyor ve kabul görüyordum.

Bunların özel hiçbir yanı yoktu (kendime bile itiraf etmekten çekindiğim derecede hoşlandığım Lend hariç). Ama bu gülünç, dünyadan bihaber ergenlerin yanında kendimi yuvamda gibi hissediyordum. Tabii ne zaman gözüm bir sarışın kıza ilişecek olsa yerimden sıçrıyordum ve birini uzaktan Reth'e benzetince ecel terleri dökmüştüm ama ne denli gergin olduğumu hiç kimse fark etmemişti. Cebimde tanıdık bir şişkinlik yapan Çarpıcı'nın ve diğer cebimde ağırlık eden demir muştanın varlığıyla avutuyordum kendimi. Her şey güzel olacaktı.

Saatler ilerledikçe Carlee hüsranının üstesinden gelmiş gibiydi ve John'la flört etmeye koyuldu ki, rahatlatıcı bir şeydi bu. John oyun oynamak için kalkınca, "Saçların çok güzel," dedi kız bana.

Gerçekten sevinmiştim, "Ya, çok sağ ol!" dedim ona. "Ben de kolyene bayıldım."

Gülümsedi ve Lend'in kolu omzumda, içimde arkadaşlar edineceğime dair yeşeren bir umutla mutlu oldum."

Ömrümde ilk defa sıradan bir ergendim

Dosdoğru eve girmek yerine, önce ağaçların arasında biraz gezindik. Karanlıkta muhteşem görünüyordu, kesinlikle etrafında bir parlaklık vardı. Bileğim açık bir alev gibiydi, ama Lend'in rengi eriyip giderken buna boş verdim; ellerim soğuktan acıyana dek öpüştük. Dişlerim takır takır birbirine vurmaya başlayınca

çekilip güldü. "Hadi, artık içeri girme vakti."

Eve yürüdüğümüz sırada bana sarıldı. "Evie?" dedi.

"Hımm?"

"Ben... Birbirimize olduğumuz gibi davranabildiğimiz için mutluyum. Sana karşı tümüyle dürüst olabileceğimi hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Mideme bir ağrı *saplandı*. Nihayet dürüst davranıyordu *Lend* bana. Peki, normal ergenlerle takılıp onlardan biri gibi görünmekle ben ne yapıyordum? Lend bana asıl kimliğini göstermişti, ama ne olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu.

Ansızın gün, hayatımın en güzel günü olma özelliğini yitirdi, daha çok söylediğim en büyük yalan gibi geldi bana.

dylann

BİRLİKTE BU KADAR YALNIZ

Lend ile yine ormandaydık, öpüşüyorduk. Gece olmasına rağmen mükemmel bir biçimde görebiliyordum.

"Vay," dedi Vivian, önce ona baktım, sonra Lend ile kendime. Kendimi onunla öpüşürken uzaktan görmek hüzünlendirmişti beni, sanki öpüşen artık kendim değilmiş gibi. Sanki başından beri hiç ben olmamışım gibi. "İkinize bir bak hele."

Omuz silktim, kendimi orada Lend'le öpüşüp koklaşırken görmek rahatsız ediciydi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedim.

"Belli oluyor." Kaşlarını çattı. "*Nedir* o?"

"Orası seni ilgilendirmez, neyse o işte."

"Hayır, gerçekten. O farklı."

"Evet. Ve de benim."

Vivian güldü. "Öff, biraz rahatla yahu. Küçük sevgilini elinden almaya kalkışmayacağım. Yapmama gerek bile yok."

"Bu da ne demek şimdi?" Kötü kötü baktım ona.

"Senin ne olduğunu anlayınca yanında duracak mı sanıyorsun?" Bunu beni yaralamak için söylememişti. Aslını isterseniz, benim için üzülüyor gibiydi.

"Benden hoşlanıyor," dedim, bunun kulağa ne kadar acınası geldiğinin farkına vararak.

"Onun sandığı şey değilsin. Onlardan biri değilsin. Öyleymiş gibi davranabilirsin. Normal ya da paranormal gibi olmaya çalışabilirsin ama neticede bunların hiçbir önemi yok. Hiçbir şey değiliz biz." Suratı ifadesizdi.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum sessizce. "Neden öldürüyorsun onları?"

"Öldürdüğüm falan yok benim! Ben sadece salıveriyorum onları."

"Onları öldürmen gerekmiyor."

Bana baktı. Açık renk gözleri üzüntüden koyulaşmıştı. "Biz buyuz, Evie. Bizden beklenen bu. Onları bırakmak, salıvermek. Onlar buraya ait değiller. Ruhlarını almazsam ben ölürüm."

"Gerçekten ruhlarını çekip alıyor musun?"

Omuz silkti. "Ruh, can, yaşam enerjisi, adına ne dersen. Hayatı sürdürmek muazzam bir enerji gerektiriyor ve paranormaller çok ama çok uzun süre yaşıyorlar. Ben onlardan bunu alıyorum. İki taraf da kazançlı çıkıyor diye düşünüyorum. Onlar bu soğuk ve perişan dünyadan nihayet gidiş bileti alıyorlar, ben de yaşamam için gerekeni."

"Ama ben öyle yapmadığım halde ne öldüm ne de ölüyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Bugün daha da parlaksın. Ya o peri seni ziyaret etmiş ya da bir başka yerden alıyorsun. Bizim ruhumuz yok, Evie."

"Benim ruhum var," dedim çaresizce.

"Bizler Boş Olanlar'ız, o küçük, içi boş porselen bebekler gibiyiz. Kendi kendimize yaşayamayız. Bizi yaptıklarında çok az vermişler. Çok ama çok az. İnsanların bile ruhu bizden daha parlaktır, halbuki onlarınki o kadar küçük bir miktarda ki aldığına bile değmez. Neden hep üşüdüğünü hiç merak etmiyor

dylann

musun? Neden hep yalnızlık duyuyorsun?"

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak başımı öne eğdim. "Gerçekten bir ruhum yok mu benim?"

"Kendine ait bir ruhun yok. Yapmak üzere yaratıldığın şeyi yapmadan ne kadar dayanabileceğini de bilmiyorum. Söylediklerime kulak ver, Evie." Uzandı, elimi benimki kadar soğuk eline aldı. Ona baktım. Gözleri ışık saçıyordu, pırıl pırıldı, kararlıydı. "Bu harika bir duygu. Gerçekten öyle. O akış, ateşin hücum edişi... Hayatında hiç bu denli harika bir his duymamışsındır. Tüm o ruhlar içinde oluyor ve asla yalnız kalmıyorsun! Ben onları saklıyorum. Bana verilen her bir ruh benim için değerli. Onlar benim, onları seviyorum ve beni sıcak tutuyorlar."

Altın alevlerin orada, arkasında olduğunu ilk defa fark ettim. Ne olduklarını şimdi anlıyordum. Bunun beni üzmesi gerekirdi ama onları hiç istemediğim kadar arzuluyordum. Boş olmak istemiyordum.

"Seni öldürmemi bekliyorlar." Sesi alçak ve ciddiydi. "Tüm o aptalca kehanetler. Neler yapabileceğini sen daha kavramadan, ortadan kaldırılmanı istiyorlar. Bunu yapabilirim de. Yani öldürebilirim seni. Hiçbir şeyden haberin yok. Ruhları nasıl alacağını bile bilmiyorsun ve ben artık çok güçlüyüm." Düşünceli görünüyordu. Kaçmak istiyordum ama o kıpırtısızdı ve elim elindeydi. "Ama istemiyorum bunu. Aptal periler. Her haltı bildiklerini, bana söz geçirebileceklerini sanıyorlar. Onlardan da bıktım, yalnız olmaktan da. Biz bir aileyiz. Birlikte olmalıyız, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Birisi seni öldürmenin ne kadar kolay olduğundan söz eder, sonra da en iyi arkadaşın, hatta ailenden biri olmayı istediğini söylerse ne karşılık verirsin ki?

"Seni bulamıyorum." Bakışları şiddetlenmişti. "Bana yardım eden periler bile yerini bulamıyor. Nerede olduğunu söyle bana."

Ruhlar yaklaştılar, kör edici güzellikleriyle gözümü alıyorlardı. Bana kendi ruhlarımı toplamayı öğretebilirdi. Ağzımı açacak oldum, o anda Lend'in güldüğünü işittim. Bakıp bizi izledim. Kollarını bana dolamış, ağzını kulağıma götürmüştü. "Onunlayım," diye fısıldadım, Vivian'dan uzaklaştım.

Kırılmış gibiydi, sonra kıvrılan dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Git ona ne olduğunu söyle de, gör bakalım hâlâ yanında duruyor mu? Göreceksin. Senin tek varlığın benim. Sadece ben."

Alevleri tekrar içine çekti. Öyle parlaktı, öyle korkunç bir güzellikteydi ki, ağlamaya başladım.

Uyandığımda hâlâ ağlıyordum. Hava daha yeni aydınlanıyordu ama artık gözüme uyku girmezdi. Doğruldum, dizlerimi çeneme kadar çekip kollarımı etrafına doladım. Haklıydı. Boştum. Üşüyordum, yalnızdım ve bunun hep farkında olmuştum. Tişörtümün yakasını çekip içeri baktım. Bileğimin parlaklığı Reth beni yaktığından beri değişmemişti ama kalbimin parlaklığı bariz biçimde artmıştı.

Birden bir düşünce geldi aklıma. Çok ama çok korkunç bir düşünce. Ya Lend'in yaşamını ve enerjisini emiyorsam? Ya onu öldürüyorsam? Nihayet bir erkek arkadaşım olmuştu, onu sevdiğimden de bir hayli emindim. Derken onun ruhunu çaldığım ortaya çıkıyordu.

Gitmeliydim. Uzaklara; hiç kimseye, özellikle de Lend'e zarar veremeyeceğim bir yere. Ama onun bana nasıl açıldığını, bana nasıl güven duyduğunu düşünüyordum da, ona bundan daha fazlasını borçluydum. Gözyaşlarımı tutarak koridorda yürüdüm, onun yattığı odaya girdim. Lend iyice serilmiş, battaniyeye sarmalanmış uyuyordu, neredeyse görünmez haldeydi. Hayranlık uyandıracak kadar güzel görünüyordu, bakmaya kıyamıyordum. Yanı başındaki komodinin üstünde resim defteri açık duruyordu.

dylann

Parmaklarımın ucuna basa basa yürüdüm, şafağın soluk aydınlığında, çizmekte olduğu resme baktım. Benim bir portremdi bu, belki de okulda, resim dersinde başladığı portreydi. Küstah bir poz vermiş, bir elimde Çarpıcı'yı tutmuş, tüm dünyaya *benden iyisi yok* bakışı atıyordum. Lend beni nasıl gördüyse öyle çizmişti ve güzeldim.

Ağlamaya başlamıştım. Lend irkilerek uyandı, doğruldu ve bedeni renklendi. "Evie? Neyin var?"

Başımı iki yana salladım. Gözyaşlarım yüzünden onu güçlükle görebiliyordum. "Galiba seni öldürüyorum."

PEMBE, PARLAK AŞK

Lend'in kafası karışmış gibiydi. "Beni mi öldürüyorsun?"

"Ben demin... Vivian dedi ki... Hem parlaklığım da artıyor ve..."

"Sakinleş." Lend kenara çekilip yanını işaret etti. Burnumu çekerek, ona dokunmamaya gayret ederek yatağa oturdum. "Nedir bu söylediklerin?"

"Bunları kimin yaptığını biliyorum. Adı Vivian ve benim ablam gibi bir şey sanırım. Aslında kız kardeş olmadığımızı, aynı şey olduğumuzu söyledi."

"Onunla ne zaman konuştun?" Şaşırmış ve huzursuz olmuş gibiydi.

"Dün gece. Son birkaç gecedir. Uyurken, düşlerimde."

Gülmemek için kendini zor tuttu. "Yani rüyanda o şeyin ablan olduğunu mu gördün?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Onları sadece rüyadan ibaret sanıyordum, çok stresli olduğumdan aklımı kaçırıyorum zannetmiştim. Sonra bana bir mesaj göndereceğini söyledi ve gerçekten de öyle yaptı; iletişim aygıtımda duruyor. Alt katta, mutfakta, bir çekmecenin içinde buldum onu, üzgünüm."

dylanr

Lend kaşlarını çattı. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım, keşke gerçek olmasaydı diye dua ettim. "Şu işe bak. Peki, ne söyledi sana?"

"Biraz karışık. Dediğine göre aynı şeymişiz biz; doğmamışız, yapılmışız. Boşmuşuz ve... dedi ki..." Tekrar ağlamaya başlamıştım "...ruhumuz yokmuş bizim. Ben de onun gibi boş ve soğuğum. O yüzden ruhları topluyor. Kendini doldurmak için. Ama paranormalleri bu dünyadan kurtararak onlara iyilik ettiğini düşünüyor. Ruhları hep yanında, çok güzeller, ışıl ışıl parlıyorlar. Bana, perilerin beni öldürmeye çalıştığını söyledi. Kendisi bir aile olmamızı istiyor."

Lend suskundu; ağzını bıçak açmıyordu. Babasına seslenmesini, dehşet içinde benden uzaklaşmasını bekledim.

"Eğer bu ruhları, enerjiyi almaya başlamazsam öleceğimi, çünkü kendime ait bir ruhum olmadığını söyledi. Ama istemiyorum! Lend, bunu söylediğim için çok üzgünüm ama kalbim giderek parlaklaşıyor, ya biz dokundukça, öpüştükçe *senin* ruhunu alıyorsam?" Öyle şiddetli ağlıyordum ki zar zor konuşabiliyordum artık. "Sana zarar vermek istemiyorum. Çok, çok üzgünüm."

Uzunca bir süre kıpırtısız oturdu. Sonra, beni dehşet içinde bırakarak uzandı, elimi tuttu. Kendimi geri çekmeye çalıştım. "Hayır! Sana zarar vermek istemiyorum!"

"Evie," dedi, sesi sevecen ve ciddiydi. Elimi daha sıkı tuttu. "Bunun doğru olduğuna inanıyor musun? Şu Vivian sandığın kişi olsa bile, neden sana doğruyu söylesin ki?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Söyledikleri mantıklı geliyor. Neden birbirimize bu kadar benziyoruz. Peki ya parıltı? Hem hayatım boyunca kendimi soğuk ve boş hissettim."

Uzanıp elini çeneme koydu, beni kendine bakmaya zorladı. "Senin ruhun var. Hayatımda bundan aptalca şey duymadım. Senin kadar neşeli, mutlu ve sevgi dolu birinin ruhu nasıl olmaz?"

"Peki ya parıltı? Giderek güçleniyor."

"Benden bir şeyler çektiğini hissediyor musun? Reth'in sana yaptığı zamanki gibi bir şey?"

Kaşlarımı çatıp düşündüm. Lend de beni ısıtıp mutlu ediyordu, ama aynı şey değildi bu. Reth'in sıcaklığı daima yabancıydı, sanki içime yeni bir şey koyuyor gibiydi. Lend ise içimde zaten var olanı ısıtıyordu. Başımı iki yana salladım. "Kendini zayıflamış hissetmiyor musun?"

Güldü. "Tam aksine. Her zamankinden daha canlıyım. Hiç olmadığım kadar da mutluyum."

Buna inanamıyordum. Ona bir canavar olduğumu, paranormallerin ruhunu emmek için tasarlandığımı söylüyordum, o ise benim için hava hoş diyordu. "Ama Vivian'la aynı şey olduğumu biliyorum. Annenle konuştum. Bunun doğru olduğunu söyledi."

"Seninle konuştu mu? Şaşırdım doğrusu. Normalde babam ve ben haricinde hiç kimseye kendini göstermez de. Peki, senin kötü bir şey yapacağını mı düşünüyordu?"

"Hayır. Seçimler yapacağımı, ancak ne olacağını bilmediğini söyledi."

"Bak, gördün mü? Vivian'la aynı şey olup olmaman umurumda değil. O, delinin teki ama sen değilsin. Dahası, eğer o perilerle çalışıyorsa ve onlar da seni öldürmek istiyorlarsa, kim oluyor da sana neyin gerçek olduğunu söylüyor? Öyle olduğunu sansa bile, baştan aşağı yanılıyor olabilir. Belki de yalandır söyledikleri, sırf seni öldürebilmek için seninle buluşmaya çalışıyordur."

"Belki. Galiba periler tarafından büyütülmüş. Onların kehanetlerini falan biliyor ancak onları sevmiyor." Somurttum. "Çok yalnız ve hüzünlü görünüyor." Periler tarafından yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Hayatım ne kadar tuhaf da olsa, hiç değilse beni önemseyen insanlar vardı. Lend'e baktım. "Benden korkmuyor musun şimdi?"

dylann

Başını iki yana salladı, elimi bıraktı, sarılıp beni kendine çekti. "Şu kadarcık bile korkmuyorum. Ne olduğunu bilmemek seni korkunç hale getirmez. Bu duyguya aşinayım." Gülümsedi. "Hem bu kadar çok pembe giyen birinden nasıl korkabilirim?"

Güldüm, gözümdeki son yaşları sildim. İnanamıyordum. Lend belki de koca dünyada böyle davranacak tek insandı. "Sence babana anlatmalı mıyız?"

Bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Annemle zaten konuştun ve o bu konularda babamdan çok daha bilgilidir. Hem zaten bir şeyi de değiştirmeyecek. Hâlâ Vivian'ın nerede olduğunu veya onu nasıl durduracağımızı bilmiyoruz. Burada güvendesin, seni bulamaz. Önemli olan da bu zaten. Eğer babam ve diğerleri bilecek olsalar, bu onları... biraz huzursuz ederdi. O zaman söylemek için bir sebep göremiyorum, ya sen?"

Başımı iki yana salladım, dışa vurmasam da çok rahatlamıştım.

"Bu aramızda kalacak. Vivian seni tekrar ziyaret edecek olursa ya da yeni bir şey öğrenirsen beraber üstünde düşüneceğiz, tamam mı? O arada, Çarpıcı'yı yanından ayırma." Vivian'ın beni şimdiye kadar bulamadıysa bundan sonra da bulamayacağını söyleyip içimi rahatlatmıştı ama gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Hiç şüphesiz benim gözlerimde de vardı o bakış. Kendimi burada ne denli güvende hissedersem hissedeyim, Vivian dışarılarda bir yerlerde, beni arıyordu.

Aklımdan geçeni yüzümden okumuş olmalıydı. Elimi sıktı, beni kendine çekti. "Her şey düzelecek. Bu işte beraberiz."

Lend'in muhteşemliği beni derinden etkilemişti. Artık o kadar üşümediğimin, boşluk hissetmediğimin farkına vardım. Hatırı sayılır bir değişiklik değil, belli belirsiz bir iyilik ve bütünlük hissiydi. "Ama sana dokunduğumda garip bir şey hissedecek olursan söyle bana, tamam mı?"

"Ah, bana ne zaman dokunsan bir sürü şey hissediyorum ama hiçbiri garip değil."

Güldüm, göğsüne hafifçe vurdum. "Ciddiyim ben."

"Biliyorum. Söylerim. Söz." Yanağımı öptü sonra saate baktı. "Hımm, odamdan çıksan iyi olur. Babam uyanır da bizi burada bulursa kötü olur."

"Şey, haklısın, doğru dedin." Öyle hızla ayağa fırladım ki neredeyse yere kapaklanıyordum. "Aşağıda görüşürüz."

Gülümseyerek karşılık verdi. "İple çekiyorum."

Odasının kapısını örttüm, sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım. Vivian yanılıyordu. Yalnız değildim.

Günün geri kalanı harikuladeydi. David benim için sahte evrak hazırlamıştı ve böylece, önümüzdeki güz döneminde okula kaydolmam için gereken her şeyi doldurduk. Hatta artık şirin bir de soyadım olmuştu: Green. Evlatlık sistemindeki soyadlarımı anımsamıyordum ve Merkez'de de soyadı gerekmemişti. Yine de adımı soyadımı yan yana görmek bana kendimi gerçek bir kişiymişim, UPTA'dan uzakta bir kimliğim ve yaşamım olabilirmiş gibi hissettirmişti.

David kendi kendime evden çalışmam için ders malzemeleri de almıştı, çünkü lise açılalı çok zaman olmuştu ve normal derslere yetişmemin imkânı yoktu. Buna biraz bozulmuştum işte. Lend'le geçirebileceğim zaman azalacak, okulda kendime ait bir dolabım olmadan geçireceğim zaman artacak demekti bu. Ne var ki artık bir geleceğim vardı ve iyi notlar almak için yanıp tutuşuyordum. Lend'in gideceği üniversiteye ben de girecektim. Bunun bedeli daha fazla ev ödeviyse, eh, buna razıydım.

Çalışmanın dışında, Lend'in babasının ekstra paranormaller konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Sadece onun paranormallere yardım ettiği değil, cinayetler de kulaktan kulağa yayılmıştı.

dylann

David'in UPTA'daki işbirlikçileri sayesinde kasabaya düzenli bir paranormal akışı vardı. David onları ya başka bir yere gönderiyor ya da çalışacakları işler buluyordu.

Tanıştığım tüm paranormaller dokunsanız yerinden sıçrayacak denli gergindi. Sürekli birbirlerine en son cinayetlerin nerede işlendiğini fısıldıyorlardı. Lend'in sık sık Vivian'ın biçimine bürünerek onun neye benzediğini göstermesi gerekiyordu. Hoşlandığım oğlanın korktuğum kıza dönüşmesini izlemek epey korkutucuydu.

Bunca paranormalin bir arada olmasından da endişe ediyordum ama Lend bunun daha iyi olduğunu söylemişti. Kendi düzenlerini kendileri sağlıyorlardı ve içlerinden biri kuralları çiğneyecek olursa –örneğin insan kanı içmek gibi– diğerleri onu hemen ele veriyordu. Ne Vivian'ın dikkatini çekmek istiyorlardı ne de UPTA'nın.

David'in yaptığı şeyi takdir ediyor, ona seve seve yardımcı oluyordum ama düzensizliği ve kayıt tutmaması beni rahatsız ediyordu. Vampirlere sahte kimlik hazırlayıp onları neyle karşılaşacaklarını hiç bilmedikleri yeni kasabalara gönderiyordu. UPTA'nın hatası çok katı davranmaksa, bana sorarsanız David'inki de aşırı güven duymaktı.

Ama fikrimi soran kimse yoktu.

O akşam, günün son kurtadam kayıtlarını da yaptıktan sonra Lend babasına yılsonu partisine birlikte gideceğimizi söyledi. David o denli heyecanlanmıştı ki, gören de kendi gidiyor sanırdı. Dosdoğru alışveriş merkezine gitmekte ısrar etti. Tartışmadım. Lend hepimizin ne kadar heyecanlı olduğuna baktıkça gülüp duruyordu; bunlara, bize takılan Arianna da dahildi.

"Hadi canım, itiraf et, alışveriş merkezi senin de hoşuna gidiyor," dedim arka koltukta oturup Lend'in elini sıkarken. "Orası ergenler için adeta nirvana!"

"Ben araf olduğunu düşünmüştüm."

Oraya vardığımızda ikiye ayrıldık. David ile Lend kiralık smokin bakmaya gittiler. Ben de Arianna'yla gece elbisesi aradım. Ne yalan söyleyeyim, idealimdeki alışveriş partneri değildi, ama öyle coşkuluydu ki, birkaç dakika sonra kendimi onunla kahkahalar atarken buldum. Kalabalığın beni artık tedirgin etmesini dengeliyordu. İki defa Reth'i gördüğümü sanıp cebimdeki yeni demir muştaya sarıldım, ikisinde de sıradan biri çıktı. Bir daha ne zaman rahatlayabileceğimi merak ediyordum.

Girdiğimiz üçüncü dükkânda, bir dizi uzun elbiseye bakan Arianna iç çekti. "Bunu amma da özlemişim. Ben eskiden moda tasarımı işindeydim, ondan sonra, şey, öldüm. Aslına bakarsan bu işin nasıl yürüdüğünü hiç anlayamadım. David de bilmiyor." Yüzünü astı.

"Evet, görünen o ki ben de hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum. UPTA paranormal eğitim programını pek sıkı tutmamış anlaşılan."

"Çok garip. Yani, bundan on yıl önce okuldaydım, geleceğe umutla bakıyordum. Derken, bum, birden buna, bu *yaratığa* dönüştüm. Anlayamadığım şey şu, ne manası var bunun? Bundan böyle sonsuza dek yaşamaya mahkûm muyum? Düşünmek beni yoruyor."

Kaşlarımı çattım. Vivian'ın paranormalleri bu dünyadan kurtarmakla ilgili söylediklerini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. "Bir şeyler yapıyorsun," dedim.

Başını iki yana salladı. "Neyse. Hey, bu nasıl ama?" Elinde bir elbise tutuyordu. Yere kadar uzanıyordu, parlak, dökülen bir eteği vardı ve straplez kesimliydi. Rengi de pembeydi. Işığı yakaladıkça parlayan güzel mi güzel bir pembe. Âşık olmuştum.

dylann

DÜŞLERİNDE

Vivian balo haftasına kadar ortalıklarda görünmedi. Göründüğünde Lend'in derslerinden birine gitmiştim ama hiç kimseyi tanımıyordum. Öğretmen anlamadığım bir dilde konuşuyordu, yazı yazmayı unutmuştum, üstümde balo kıyafetim ve ayaklarımda dövüş botları vardı. Sonbaharda okula başlama ümidi belirir belirmez kâbus görmeye başlamıştım.

Hayatta hiç duymadığım bir konudaki sınav sorularını deşifre etmeye çalışırken başımı kaldırdım. Öğrenciler ortadan kaybolmuştu. Vivian bir sıraya oturmuş bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Ruhlar arkasında havada asılı durup parlamaktaydılar.

"Garipsin," dedi.

Sınav kâğıdıma baktım, bitirmem gerektiği için kaygılanıyordum hâlâ. "Evet, biliyorum."

"Ne oldu, hâlâ söylemedin mi ona?" Küçük tebessümünde biraz kibir vardı.

"Aslını istersen söyledim."

"O zaman niye beni aramadın?"

"Oralı bile olmadı."

Gülücüğü yüzünden silindi, yerine çatık kaşlar geldi. "Oralı bile olmadı mı?"

"Hayır. Onun için kim ya da ne olduğum önemli değil, benden hoşlanıyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorsun. Ona yalan söyledin herhalde. Giderek parlaklığın artıyor. Nasıl yapacağını keşfettin, değil mi? Yoksa öldürdün mü onu?"

"Hayır, onu öldürmedim! Asla da öyle bir şey yapmam. 'Nasıl yapacağımı' falan da keşfetmedim. Olduğum gibi mutluyum."

"Ya, anlıyorum." Yüzü sertleşti, soğuk bir ifade takındı. "Şanslı Evie. Sana bakacaklar mı o zaman? Nasıl da özelsin, değil mi? Her yerde dostların var."

Rahatsız olmuştum, omuz silktim. "Perilere ve ruh almaya bulaşmak istemiyorum. Burada normal olabilirim. Normal olmak istiyorum."

Yüzü öfkeyle çarpıldı. Bir an bana saldıracak sandım. Sonra yüz ifadesi değişti, sıraya baktı, parmağını üstünde gezdirdi. Ahşap karardı, küçük tutamlar halinde duman yükseldi. "Normal, ha? Ne güzel, değil mi? Küçük Evie, normal Evie." Başını kaldırdı, düşünceliydi. "Ben de hep bir takma adım olsun istemiştim. Periler şefkat gösterme konusunda pek de iyi değiller, biliyor muydun? Bana, hey, Vivi ya da sadece Viv diyecek kadar yakın birisi ya da arkadaşım olmadı. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir hep."

Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Seni ne kadar uzun zaman bekledim, haberin var mı? Öyle uzun süredir tek başımaydım ki. Sonra diğer sarayın da yeni bir tane yaptığı fısıltıları geldi. Önce kıskançtım, dedikleri gibi seni öldürmeye hazırdım. Sonra seni İrlanda'da gördüm, işte benim gibi biri, diye düşündüm! O yüzden seni aramaya başladım! Seni bulamıyorlardı, ama bunu yapabileceğimi, sana ulaşabileceğimi biliyordum. Seni nihayet bul-

dylann

duğumda daha konuşmamıza fırsat olmadan kaçıp gittin. Hâlâ yapayalnızım, seni bulamıyorum." İnce omuzları sarsılıyordu. Öyle üzgün görünüyordu ki, kalbim sızlamıştı. "Bu çok sürmeyecek. Normal olamazsın. Gel, benimle ol. Yalnızlık canıma tak etti artık. Lütfen, izin ver, bulayım seni."

Ruhlara bakmadan, onları istemediğimi kendime telkin ederek yanına gittim. Elini okşadım. "Çok üzgünüm, hem de çok."

Bana baktığında gözlerinin ardında yanan ateşi gördüm. "O zaman gel benimle."

"Ben..." Ona itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, bileğimi kavradı. Mengene gibiydi elleri.

"Seni bulacağım," diye fısıldadı gülümseyerek.

Gözlerimi açıp yatakta doğruldum. İyi değildi. Hem de hiç.

Hâlâ karanlıktı, ama çıt çıkarmadan Lend'in odasına gittim. Düş görüyor, rüyasında farklı kişilerin kılığına bürünüyordu. Yatağa tırmandım, yanına, ama örtünün üzerine uzandım. "Lend," diye fısıldadım. Kıpırdamadı. O yüzden daha yüksek sesle tekrarladım. "Lend."

Gözleri hızla açıldı, yüzü değişerek her zamankinden daha yaşlı birininkine dönüştü. "Evie?"

"Yine ziyarete geldi."

"Ya." Kaşlarını çatıp bir süre bana baktı. "Ya," dedi tekrar, başını iki yana sallayıp. "Pardon. Saat kaç?"

"Geç. Erken. Özür dilerim."

"Yok, sorun değil. Vivian rüyana mı girdi yine?"

"Evet."

"Ne dedi peki?"

"Giderek parlaklaştığımı." Ona kaygıyla, gergin bir halde baktım.

"Eh, benim ruhum yerinde duruyor. Seni etkilemeye çalışıyor."

Başımla onayladım, her gün duşta yaptığım küçük, sinirli kontroller Vivian'ı haklı çıkarıyordu. Lend'in önceki gece yaptığı yoruma rağmen, ellerim eskisi kadar üşümüyordu artık.

"Başka bir şey var mı?"

"Ona nerede olduğumu söylemedim diye öfkeden köpürdü. Gerçekten çok üzgün. Öyle yalnızlık çekiyor ki." Gözlerindeki bakışı anımsayınca kendimi korkunç hissettim. "İstemesem de beni bulacağını söyledi."

"Ama hâlâ bulamadı."

"Hayır, üstelik buna çok sıkılmış görünüyor. Galiba giriştiği o katliam da sırf beni bulmak için. İddiaya girerim ki onun perileri UPTA adına çalıştığımı biliyorlardı. Cinayetlerin er ya da geç beni çekeceğini biliyorlardı. Sonra, cadıyı öldürdükten sonra beni görünce..." Durakladım, olayı aklıma getirdim. "Sanırım o zaman daha karar vermemişti. Merkez'e girdiğinde hedefi hâlâ beni öldürmekti belki de. Ama şimdi birlikte takılmamızı istiyor. Paranormalleri beraber öldürecekmişiz. Aile saadeti."

"Peki, perilerin seni kolayca bulabilmesi gerekmiyor muydu?" Telaşlanmış gibiydi.

Başım yastıkta, omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de babanın dediği gibi cebimden bayat ekmeği eksik etmediğim içindir. Ya da annenin işi olabilir mi? Neden beni bunca zamandır bulamadıklarını bilemiyorum. Ama gerçekten kaygılıyım. Ya buraya gelirse? Ya sana zarar verirse? Ya da Arianna'ya, Nona'ya veya diğer paranormallere? Herkesi tehlikeye atıyorum. Böyle bir şey benim hatam olur ve bir daha kendimi affedemem."

Lend başını hayır dercesine sağladı. "Onun yaptığı hiçbir şeyin sorumlusu sen değilsin. Seni şimdiye kadar bulamadıysa bundan sonra da bulamaz diye düşünüyorum."

Hep bunu söyleyip duruyorduk, her duyuşumda kulağıma daha da hoş geliyordu ama midemdeki o stresli kasılmalara en-

dylann

gel olmuyordu. Gerçekten, küçük bir Virginia kasabasında sonsuza dek saklanabilir miydim?

Hiç itirazım yoktu.

Ama Vivian'ın hüznü aklımdan çıkmak bilmiyordu. "Çocukluğuma şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi, zavallı Vivian. Onun deli olduğunu, katil olduğunu biliyorum ama kimi kimsesi olmamış. Hem de hiç. Keşke ona yardım etmenin bir yolu olsaydı."

"Ama unutmamalısın ki o, periler tarafından büyütülmüş. Sana söylediği her şey yalan olabilir."

Gönülsüzce gülümsedim, ama biliyordum ki yanılıyordu. Böyle bir acının, yalnızlığın sahtesi olmazdı. Lend anlayamazdı, hep yanında birileri olmuştu. Acaba ben periler tarafından yetiştirilsem nasıl olurdu diye düşününce tüylerim diken diken oldu.

"Şey, gecenin geri kalanını burada mı geçirmeyi planlıyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Gülmemeye çalışarak gözlerimi kıstım. "Ancak rüyanda görürsün."

Güldü. "O zaman izin ver, uyuyayım da rüyama döneyim bari."

Başımı iki yana salladım, eğilip onu hızla dudağından öpüverdim, sonra odama döndüm. Onu daha şimdiden özlemiştim bile. Geceyi orada geçirmeye hiç itirazım olmazdı ama işi ağırdan almak istiyordum ve aynı yatakta yatmak da pek akıllıca bir fikre benzemiyordu. *Easton Heights*'ta bunu zaman zaman görüyordum. Zamanından önce kaynaşan çiftlerin sonu hiç hayırlı olmuyordu. Dahası, babasının da bundan hoşlanacağını sanmıyordum ve şansımı zorlayacak değildim.

Tekrar uykuya dönmem epey zaman aldı.

Ertesi sabah Lend okula gitti. Çoğu zaman yaptığım gibi evde kaldım, derslerime ve bitirme sınavlarına hazırlandım. Öyle absürt bir durumdu ki, gülmek istiyordum. Vivian ile perileri so-

numu hazırlayadursun, ben mutfak tezgâhına kurulmuş sözcük ezberliyordum. Bazen normal, paranormalden bile tuhaftı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu David, kendine öğlen için bir sandviç hazırlayarak.

"Eğer bir dakikan varsa, bir şey soracağım."

"Ben o şeyleri okuyalı çok oldu, yine de elimden geleni yaparım."

"Ah, yok, sınavla ilgili değil. Sadece merak ediyordum, daha doğrusu bir şey canımı sıkıyor. Periler hakkında. İnsanları nasıl bulabiliyorlar? Yani, demek istediğim, eğer UPTA'nın perileri beni arıyor olsalar, nerede olduğumu bulabilirler miydi?"

"Sanmıyorum. Perilerin seninle bir bağlantısı varsa, senin bir şeyin ellerindeyse, ki bu kıymetli bir eşya ya da vücudunun bir parçası olabilir" –gözlerimin fal taşı gibi açıldığını görünce gülümsedi– "örneğin saç, el ya da ayak parmağı gibi, o zaman seni her zaman bulabilirler. Tabii onları çağırırsan da. Fakat nerede olduğunu bilmeyi kastediyorsan, hayır, bunu yapamazlar. İnsanları bulmak için türlü yöntemleri var. Örneğin, tam adını biliyorlarsa işleri kolaylaşıyor."

Kaşlarımı çattım. Gerçek adımı bilmiyordum. UPTA'nın da bilmediğinden emindim, Vivian'ın perilerinin de. Sonra Reth'in söyledikleri aklıma geldi, bana bir gün adımı söylemekten söz etmişti. Kürekkemiklerimin arasına buz gibi bir şey gelip yerleşti. Demek bu sayede Merkez'in neresinde olursam olayım beni bulabiliyordu. "Başka bir yolu var mı?"

"Eğer periler seni gerçekten bulmak isteseler, muhtemelen bulabilirler. Bu da demek oluyor ki, şimdiye dek çoktan bulurlardı." Gülümsedi. "Tüm bunlara senin yerine kafa yordum, bununla kafanı meşgul etmene hiç lüzum yok. Burada UPTA karşısında güvendesin."

Başımla evetledim, keşke korktuğum şey UPTA olsaydı diye

dylann

düşündüm. Hayır, çok daha beter şeyler yüzünden kaygı duyuyordum. Bir dilim ekmek daha kapıp cebime tıkıştırdım. Burada kalmak istiyordum, bu mutlu yaşamın sonsuza dek sürmesini.

İçimden bir ses bunun için ekmek dilimlerinin kâfi gelmeyeceğini söylüyordu.

MAKYAJIMI BOZMA

Arianna derin düşüncelere dalmış, saçımı inceliyordu. Yüzü birden aydınlandı. "Buldum! Maskeli balo bölümünde Cheyenne'i anımsadın mı?"

"Ah, aman Tanrım! Bu muhteşem! Dâhisin sen!"

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Biliyorum. Gelmiş geçmiş en iyi bölümdü, değil mi?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle." Arianna saçımı ıslak bigudilerle sarmaya başladı. Daha önce hiç ayna karşısında bir vampir görmemiştim. Görünen o ki, onların da yansıması vardı ama tıpkı gün ışığında olduğu gibi sihirli kılıkları oraya tamamen yansımıyordu. Alttaki cesedi göremiyordunuz ama bir şeylerin gerektiği gibi olmadığı anlaşılıyordu. Aynalarla barışık olmamalarına şaşmamak gerekirdi; yerlerinde olsam ben de kendimi öyle görmek istemezdim. Arianna da aynaya doğrudan bakmıyor, görüntüsüyle yüz yüze gelmemek için kımıldanıp duruyordu.

İtiraf etmeliyim ki saçımdaki elleri –üstü sihirli bir kılıkla kaplı ceset elleri– hâlâ biraz keyfimi kaçırıyordu. Ama üstesinden gelmeye çalışıyordum. Ne de olsa hiçbir şey aslında görün-

dylann

doğa gibi değildi. Vampiri gör, vampiri hayal, vampiri etkisiz günleri geride kalmıştı. Artık zoraki ölümsüz kılınan, insanlığın eskilerine sarılmaya mahkûm edilen ve bu arada insanlık denen şeyden yoksun kalanların felsefi sonuçları üzerinde düşünüp taşınma vaktiydi. Tanrı aşkına, kan içmelerine şaşmamak lazımdı.

Bigudiler çıkarılınca saçlarım gevşek bukleler halinde geriye döküldü. Kristal kaplı bir tokayla saçımdan bir tutam alıp yüzümün bir yanına doğru hafif bir örgü oluşturacak şekilde çekti, yerine tutturdu. "Kusursuz." Gülümsedi. Kabul etmeye mecburdum. Basit bir tarzdı ama kesinlikle en iyi özelliklerimden biri, yani saçlarımı ön plana çıkarıyordu.

"Sen bir sanatçısın."

"Ah, biliyorum. Şimdi sıra makyajında."

Arianna ile kız kıza geçirdiğimiz zamanlar Lish'i özlememe yol açıyordu. Denizkızı, saatli mesleği yüzünden buna katlanmasa da, en azından görmek isterdi. Arianna gözlerime koyu renkli, abartılı bir göz kalemi sürüp ne renk far kullansam diye düşünürken, ilk konuşmamızda Cressida'nın söylediklerini kafamda evirip çeviriyordum. Bana, Lish'i onlara iade etmemi söylemişti. Ama nasıl yapabilirdim ki bunu? O ölmüştü, gitmişti artık.

"Ah, aman Tanrım." Her şey yerli yerine oturmuştu, nasıl olmuş da anlayamamıştım daha önce?

"Demiştim, değil mi? Kendin bile bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordun," dedi Arianna koltukları kabartarak.

"Evet ya, muhteşemsin," dedim çakırmadan. Ne kadar iyi görünsem de (ve gerçekten de çok iyi görünüyordum) az önce kavrayıverdiğim şeyle kıyaslanmazdı bile. Bir an önce Lemil'le konuşmalıydım.

Ayağa kalktım ama Arianna beni iskemleye geri itti. "Daha işin bitmedi, dudaklarını boyamadık." Gül rengi, hafifçe parla-

yan bir ruj sürerken yerimde zor durdum. "Tamam. Artık kusursuzum. Ben de bir dahiyim."

"Sağ ol!" Yukarı fırlamadan önce ona gülümsedim. Arianna, elbisemi giyme sabırsızlığı olarak yorumlayıp güldü.

"Lemil!" Kapıdan içeri daldım. Başını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı. Hâlâ boksörleri şortu ve düz bir tişörtle yüz üstü yatmış, resim çiziyordu. Orada durup kaşlarımı çattım. "Hazırlanmıyor musun sen?"

Güldü. "Üstündekileri çıkar, smokinimi giy. Herhalde iki dakika sürer. Ama sen çok çekici görünüyorsun."

"Dinle beni, çözdüm!" Yatağın ucuna ilişiverdim.

"Neyi çözdün?" Doğrulup karşıma oturdu.

"O gizemi çözmüş. Ne anlama geldiğini biliyorum!" Neden daha önce buna kafa yormamıştım ki? Aptallık etmiştim!

Kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet! Tamam, şu Olympos'un güçleri eriyen karlardan bir nehir," lafını kesti. Ardından, "bilmediği şeyler yüzünden buz gibidir," ah, benim gibiyse o da sürekli tıpkıyor demektir, değil mi? Bilmediğiniz şeyler konusundan çok emin değilim." Vivian kendisini yalnızlığa ve tıpkımaya mahkûm eden çoğu şeyi bilmiyordu. "Her neyse, 'Yukarıda Cennet aşağıda Cehennem,' burası dünya, yani hepimizin kıvılıp kaldığı yer. Demek istediğim, tıpkı periler gibi. Ama işte 'Sen alevlerdir kederini gizleyeni' gelince, ruhlar ya da meşi böyle görünüyor; sen, altın rengi alevler gibi. O bunları tıpkıyor, çünkü kendisini sıcak hissettirmeni sağlıyor, yalnızlığın dindiriyorlar. Sonra da bitişi; 'ölüm, ölüm, ölüm, kurtuluşu dünyası' var ya? Bu onun paranormalleri nasıl öldürdüğünü anlamıyor! Annenin, Lish'i onları geri vermek konusunda söylediklerini anımsıyor musun? Vivian onları öldürmekle kalmıyor, ruhlarını alıyor ve onları sahiliyor. Ruhlar onun içinde sonsuza dönüyor, dönüp duruyorlar. Yani onları öldürüyor, ama ruhlarını

dylann

düğü gibi değildi. Vampiri gör, vampiri bayılt, vampiri etiketle günleri geride kalmıştı. Artık zoraki ölümsüz kılınan, insanlığın eteklerine sarılmaya mahkûm edilen ve bu arada insanlık denen şeyden yoksun kalanların felsefi sonuçları üzerinde düşünüp taşınma vaktiydi. Tanrı aşkına, kan içmelerine şaşmamak lazımdı.

Bigudiler çıkarılınca saçlarım gevşek lüleler halinde geriye döküldü. Kristal kaplı bir tokayla saçımdan bir tutam alıp yüzümün bir yanına doğru hafif bir örgü oluşturacak şekilde çekti, yerine tutturdu. "Kusursuz." Gülümsedi. Kabul etmeye mecburdum. Basit bir tarzdı ama kesinlikle en iyi özelliklerimden birini, yani saçlarımı ön plana çıkarıyordu.

"Sen bir sanatçısın."

"Ah, biliyorum. Şimdi sıra makyajında."

Arianna ile kız kıza geçirdiğimiz zamanlar Lish'i özlememe yol açıyordu. Denizkızı, sualtı meselesi yüzünden buna katılamasa da, en azından görmek isterdi. Arianna gözlerime koyu renkli, abartılı bir göz kalemi sürüp ne renk far kullansam diye düşünürken, ilk konuşmamızda Cresseda'nın söylediklerini kafamda evirip çeviriyordum. Bana, Lish'i onlara iade etmemi söylemişti. Ama nasıl yapabilirdim ki bunu? O ölmüştü, gitmişti artık.

"Ah, aman Tanrım." Her şey yerli yerine oturmuştu, nasıl olmuş da anlayamamıştım daha önce?

"Demiştim, değil mi? Kendin bile bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordun," dedi Arianna koltukları kabararak.

"Evet ya, muhteşemsin," dedim çaktırmadan. Ne kadar iyi görünsem de (ve gerçekten de çok *iyi* görünüyordum) az önce kavrayıverdiğim şeyle kıyaslanmazdı bile. Bir an önce Lend'le konuşmalıydım.

Ayağa kalktım ama Arianna beni iskemleye geri itti. "Daha işin bitmedi, dudaklarını boyamadık." Gül rengi, hafifçe parlayan bir ruj sürerken yerimde zor durdum. "Tamam. Artık kusursuzsun. Ben de bir dâhiyim."

"Sağ ol!" Yukarı fırlamadan önce ona gülümsedim. Arianna, elbisemi giyme sabırsızlığı olarak yorumlayıp güldü.

"Lend!" Kapıdan içeri daldım. Başını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı. Hâlâ basketbol şortu ve düz bir tişörtle yüz üstü yatmış, resim çiziyordu. Orada durup kaşlarımı çattım. "Hazırlanmıyor musun sen?"

Güldü. "Üstündekileri çıkar, smokinini giy. Herhalde iki dakika sürer. Ama sen çok çekici görünüyorsun."

"Dinle beni, çözdüm!" Yatağın ucuna ilişiverdim.

"Neyi çözdün?" Doğrulup karşıma oturdu.

"O şiirin gizemini. Ne anlama geldiğini biliyorum!" Neden daha önce buna kafa yormamıştım ki? Aptallık etmiştim!

Kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet! Tamam, şu 'Dişinin gözleri eriyen karlardan bir nehir,' kısmı bariz. Ardından 'bilmediği şeyler yüzünden buz gibidir,' eh, benim gibiyse o da sürekli üşüyor demektir, değil mi? Bilmediğimiz şeyler kısmından çok emin değilim." Vivian kendisini yalnızlığa ve üşümeye mahkûm eden çoğu şeyi bilmiyordu. "Her neyse, 'Yukarıda Cennet aşağıda Cehennem,' burası dünya, yani hepimizin kısılıp kaldığı yer. Demek istediğim, tıpkı periler gibi. Ama işte 'Sıvı alevlerdir kederini gizleyen'e gelince, ruhlar ya da enerji böyle görünüyor; sıvı, altın rengi alevler gibi. O bunları topluyor, çünkü kendisini sıcak hissetmesini sağlıyor, yalnızlığını dindiriyorlar. Sonra da bitişi; 'ölüm, ölüm, ölüm, kurtuluşu olmayan' var ya? Bu onun paranormalleri nasıl öldürdüğünü anlatmıyor! Annenin, Lish'i onlara geri vermek konusunda söylediklerini anımsıyor musun? Vivian onları öldürmekle kalmıyor, ruhlarını alıyor ve onları *saklıyor*. Ruhlar onun içinde tuzağa düşüyor, dönüp duruyorlar. Yani onları öldürüyor, ama ruhlarını

dylann

alıkoyuyor!" Hiçbir şeyi unutmamak için öyle hızlı konuşuyordum ki sözcükler birbirine giriyordu. "Lish, Jacques ve diğerlerinin ruhları özgürlüğe kavuşmadı, onlar çalındıklarıyla kaldılar!"

Lend'in gözleri büyüdü. "Akla yatkın."

"Ne dersin, ya ruhları dışarı çıkarmanın bir yolunu bulursak? Sence Lish'in geri döneceği anlamına mı gelir bu? Tekrar hayata dönebilir mi?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. O bedenler ölüydü. Ölümsüz vücutlar bile, doğru şekilde gerçekleşirse, ölebilir."

"Ya." Omuzlarım çöktü. Bu sırrı çözdüğümü, Lish'i geri getirebileceğimi sanmıştım. Şu son birkaç dakikada ona tekrar kavuşmuş gibiydim. Şimdiyse onu tekrar kaybetmiştim.

Lend beni kucakladı. "Üzgünüm, Evie."

Başımı aşağı yukarı salladım. Aptallık etmiştim. Lish'in ruhuyla bedenini bir araya getirmenin bir yolu olsaydı bile, ki muhtemelen yoktu (ve olsaydı da aradan geçen zaman düşünülürse sonuçlar iğrenç olabilirdi) Vivian'dan ruhları nasıl alabileceğimi ya da bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Yine de, şiirin anlamı konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Öldüler ama serbest kalmadılar çünkü ruhları takılıp kaldı. Bu da bir şeydir."

"Bize çok faydası oldu, değil mi?" İç çektim. Beni rahatlatacak bir öpücük vermek için yaklaştı ama geri çekildim. "Aklına bile getirme. Makyajımı bozarsan Arianna seni öldürür."

Tek kaşını kaldırıp gülümsedi. "Gece bitmeden makyajını mahvetmeyi düşünüyorum, ona göre."

"Sana iyi şanslar o zaman." Çıkıp kendi odama gittim, buldum diye sevinirken aslında hiçbir şeyi çözememiş olmam ciddi bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Lish'in yüzünü kara çıkarttığımı düşünmemek elimde değildi, ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bu Vivian'ın ne olduğunu er ya da geç çözecektim.

En azından balo teselli olacaktı bana. Gerçi çok değil, ama biliyordum ki Lish de benim için böylesini isterdi. Onu kafamda canlandırabiliyordum, gözleriyle gülüyordu bana. Koltuk altı ya da göğüs dekolteme baktığı vakit Raquel'in dudaklarının nasıl ipince gerileceğini de görebiliyor, neredeyse hangi iç çekişi kullanacağını duyar gibi oluyordum.

Onları biraz daha düşünürsem ağlayacaktım ve bunu yapamayacak kadar çok maskara sürmüştüm. Elbiseme baktım, kumaşını severcesine okşadım, gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarıma hâkim oldum. O kadar uzun süredir okul balosu hayalleri kuruyordum ki, böyle bir baloya gideceğime inanamıyordum. Hem de âşık olduğum oğlanla. Lish ne kadar mutlu olmamı isterse, o kadar mutlu olacaktım.

Keşke odada ayna olsaydı diye düşündüm ama elbisemin ne kadar muhteşem olduğunu görmek için ayna gerekmiyordu. İlk denediğimde kendime neredeyse yarım saat bakıp durmuştum. Yüksek topuklu, açık burunlu, altın rengi ayakkabılarım da eklenince, dans tarihinin şimdiye kadar gördüğü en güzel balo kıyafeti ortaya çıkıyordu. Mücevher takmak yerine omuzlarıma simli losyon sürmüştüm. Bu gece zaten yeteri kadar parıltı saçıyordum.

Lend kapıyı tıklattı. Gülümseyerek açtım. Tepkisi harikaydı. Ağzı açık kaldı, sonra şansına inanamıyormuş gibi gülümsedi. Ben de inanamıyordum. Yani, şansıma inanamıyordum, çünkü normalde zaten hep seksi olan Su Oğlan, smokinli haliyle bir içim su olmuştu.

"Harika görünüyorsun." Kolunu uzattı. Koluna girip gülümsedim.

"Sen de," dedim mutluluktan gülmemek için kendimi zor tutarak. "Belki de smokini satın alsan daha iyi olur." Güldü, babasıyla Arianna'nın bizi ellerine fotoğraf makineleriyle beklediği alt kata indik. Yaklaşık bir milyon fotoğraftan sonra (şikâyet et-

dglann

miyordum çünkü bu gecenin kanıtına, hem de bir dolu kanıtına ihtiyacım vardı) dışarıda bekleyen limuzine yürüdük.

Şoför çıkıp kapıyı bizim için açtı. Durup Lend'in kolunu sıktım. Endişeyle, "Şoförün troll olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadım.

Güldü. "Evet, biliyoruz. Eski bir aile dostudur."

Arabanın arkasına yerleştik, ilk binenler bizlerdik. John'u ve (bana gülümseyip elbiseme iltifatta bulunan) Carlee'yi de aldıktan sonra yemeğe küçük bir restorana gittik. Işıklar loş ve sıcak, dekorlar ise seçkindi. Pencere kenarına oturduk. Sevinçliydim zira pelüş kaplı sıra sayesinde Lend'e sokulabiliyordum.

Sonra arabayla okula gittik. John yüksek sesle balonun okulda düzenlenmesinin ne kadar banal olduğundan yakınıyordu ama hiç umursamıyordum. Balo, baloydu işte. Ben de büyük oranda normal, ama toplamda harika erkek arkadaşımla orada, normal, harika bir balodaydım. Öyle mutluydum ki, etrafıma ışık saçtığımı hissediyordum.

Yanıp sönen ışıklarla ve çardaklarla süslenmiş olan spor salonuna gittiğimizde gerçekten ışık saçtığımı fark ettim. Cılız ışıkta kolum adeta elektrikli bir fener gibiydi. Göğsüme bakar bakmaz açık yakalı bir elbise giydiğime pişman oldum. Eğer kolum elektrik feneri gibiyse, kalbimse ufak bir güneşti. Elimi üstüne koydum, panik içinde sağa sola baktım, derken benden başka hiç kimsenin bunu göremediğini anladım.

"Dans eder misin?" diye sordu Lend, beni pistin ortasına götürerek. Kollarımı ensesine koyup beni kendine çekerken, parlayan bileğimi görmezden gelmeye çalıştım ve gülümsedim. Ucuz bir aşk şarkısıydı, ama yavaş bir şarkı olduğu sürece ne olduğu önemli değildi. "İşte sana balo." Biz öne arkaya salınırken bana sırıttı. "Sevdin mi?"

Gülümseyerek karşılık verim. "*Easton Heights*'tan bile iyi."

PARTİ BOZAN

Felaket bir dansçı olduğumu iPod'la ayak bileği burkma fiyaskomdan bu yana biliyordum. Ama Lend'le utangaçlığı, tedbiri bir kenara bırakıp herkes gibi pistin ortasında hareketli bir dansa başladık.

Lend fotoğraf çektirmek için beni bir kenara götürdü. "Klasik bir poz verelim, tamam mı?" diye sordu önümüzdeki çiftin fotoğrafı çekilsin diye beklerken.

Omuz silktim. Ne kastettiğini bilmiyordum, yeter ki fotoğraf olsundu. Dediğim gibi, kanıta ihtiyacım vardı. Yan yana durduk, kolları belimdeydi. Derken, tam fotoğraf çekilmek üzereydi ki, Lend bir elini başımın arkasına koyup beni yatırdı, dudaklarımdan öptü. Öyle şaşırmıştım ki beni o kadar sıkı tutmasa kesin yere düşerdim. Flaş patlar patlamaz beni tekrar kaldırdı.

"Seni adi!" Gülümseyerek omzuna bir tane vurdum. "Çok acayip bir fotoğraf olacak bu."

"Makyajını bozacağımı söylemiştim sana, değil mi?" dedi, yüzünde kendinden hoşnut bir sırıtış vardı.

"Hazır makyaj demişken benim tuvalete gidip rujumu bir ta-

dylann

zelemem lazım." Uzanıp başparmağımı altdudağında gezdirdim. "Ama bu renk sana yakışmış."

"Yanında ruj mu taşıyorsun?" diye sordu. Aklı karışmıştı, çünkü yanıma el çantası almamıştım.

"Hah, bir genç kızın ihtiyaç malzemelerini saklamadaki dehasını asla göz ardı etme." Yanından ayrılmayı hiç istemesem de, gece boyu güzel görünmeye kararlıydım.

"Seninle gelsin diye birisine rica etmeyecek misin?"

"Tuvalete mi? Nedenmiş o?"

"Kızlar tuvalete asla tek başına gitmez."

"O zaman bana gereken on saniyede yalnız kalmamaya çalışırım."

Güldü. "İçkilerin olduğu masada buluşuruz." Kollarını belime sarıp beni kendine çekti. "Elini çabuk tut," diye fısıldadı, sonra bıraktı.

Uçarcasına yürüyüp tuvalete gittim. İçeride birkaç kız vardı ve kıkırdayarak partnerlerinden bahsediyor, elbisesini uyduruk buldukları birini çekiştiriyorlardı. Sutyenimden rujumu çıkardım. Tahta göğüslü olmanın avantajı, sağladığı bagaj alanıydı.

Dudaklarımı rötuşla enfes bir hale getirdikten sonra salona geri döndüm, Lend'e bakındım. Salonun loş kenarlarında dolaşırken potansiyel bir tehlike arıyordum.

Gözlerimi devirip güldüm. Bu gece ne vampirler vardı ne de periler ya da aklını kaçırmış yanan kızlar. Bu lisedekilere soracak olsanız, öyle şeyler yoktu zaten. Lend bana içki masasından el salladı ve yıllardan beri ilk defa, bedenimdeki tüm gerginliğin akıp gittiğini duyumsadım.

Onun yanına varır varmaz yavaş bir şarkı başladı. Piste doğru hareketlenip herkes gibi salındık. "Biliyor musun," dedi, öyle yakına gelmişti ki dudakları kulaklarımdaydı, "bunu söylemek-

le tüm erkeksi havamı tehlikeye atıyorum ama bu gecenin mükemmel olduğuna inanıyorum."

"Ben de öyle." Eğer mutluluktan ölmek diye bir şey varsa, vasiyetimi oracıkta yazabilirdiniz.

Birkaç dakika daha salındıktan sonra Lend başını iki yana salladı. "Daha iyisini yapabiliriz," dedi. Elimi eline aldı, kalabalığın içinde tuhaf bir tango taklidi yapmaya başladı.

Beni geriye yatırınca John ile Carlee'yi gördüm; o kadar yakın dans ediyorlardı ki, aralarından bir kâğıt parçası bile geçmezdi.

Lend beni geri çekti, hınzırca güldü. "Sen de aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

Uzattığımız ellerimizi onları ayırmak için bir kama gibi kullanarak bir anda atıldık. Carlee güldü, John ise Lend'in sırtına atladı, saçını bozmaya çalıştı.

"Yapmayın çocuklar," dedim kıkırdayarak.

Sıvı altın gibi bir ses, "Sizi biraz bölebilir miyim?" diye fısıldadı kulağıma. Midem korkuyla büzüşürken belkemiğim kaskatı kesildi, ben daha çığlık atmak için ağzımı açamadan zarif bir el beni tuttuğu gibi döndürerek kalabalıktan uzaklaştırdı. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama akıl almaz bir hızda fırıldak gibi dönüyorduk, oda bulanıklaşmıştı, suratlardan oluşan bir deniz etrafımda dönüyordu. Reth'in beni saran kolları çelik gibiydi.

"Lend!" diye bağırdım. Dengemi sağlayan tek şey Reth'in sırtımdan tutan aşırı kuvvetli eliydi. Lend'i bir an için görebildim, bize ulaşmak için bir elbise ve smokin yığınını aşmaya çalışırken dehşet içindeydi yüzü. İpekler ve payetler gökkuşağından bir perdeye dönüşmüş, Reth bizi etrafımızdaki vücutların arasından ustaca geçirirken, Lend'i görmemi engellemişti. Her zamanki gibi, insanlık Reth'in önünde bir engel değildi.

Kalabalığın kenarına yaklaştık, Reth bizi dans ederek bir

dylann

peri kapısından geçirdi ve hayatım boyunca istemiş olduğum her şeyden uzaklaştırdı.

"Evelyn, aşkım. Nihayet dans ediyoruz." Beni geriye yatırdı, mutlak karanlığın içinde bedenimi dosdoğru kendine çekti. Gözlerimi kapadım, ağlamamaya çalışırken başım dönüyordu. Neden sutyenimin içine biraz bayat ekmek koymayı akıl edememiştim? Ya da bir demir parçası?

Neden kendimi normal olabileceğimi düşünerek kandırmıştım?

"Beni geri götür," dedim onu kendimden olabildiğince uzak tutmaya çalışarak. Patikalar'da elini tutmak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

"Hadi canım, yapma. Uzun zamandır konuşamadık. Buna çok üzülüyorum gerçekten. Seni ziyaret etmek istedim ama pis, demir bir yatakta yatıyordun ve o ıslak cadının da gözü üzerinden hiç eksik olmuyordu. Ama UPTA'daki eski dostlarımızla ilgilendim. Sen ve o harika sözlerin sayesinde bir sürü sosyal ziyarette bulundum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, giderek artan paniğimi dışarı vurmamak için duygusuz bir tonda konuşmuştum. Ne yapmıştım ben? O gece, ona yeni bir isim seçmesini emrederken kullandığım sözcükleri anımsadım. Bu, UPTA'nın ona patronluk taslamasına engel olacaktı, ama nasıl tümüyle özgür kıldığını anlamamıştım. Derken verdiğim diğer emri hatırladım. UPTA'nın sana söylediklerini dikkate alma. Ağzımdan çıkanların önemi kafama dank edince, midemdekileri çıkaracak gibi oldum. Hiç şüphesiz bunu UPTA'nın bütün emirlerini, hiç kimseye zarar vermeme emri dahil göz ardı etmek şeklinde yorumlamıştı. "Ah, hayır," diye fısıldadım dehşetle. "Ne yaptın sen?"

Gülümsedi, karanlığın içinde dişleri pırıl pırıl bir beyazdı. Sonra birkaç adım attı. Direndim ama beni peşi sıra çekti, der-

ken kendimizi çayır gibi görünen ama çayır olmayan bir yerde bulduk. Kenarları bulanık ve belirsizdi, canlı bir sarı renkteki gökyüzü ise aşırı yakındı. Çimenler ve küçük pembe çiçekler ise helezonlar ve desenler oluşturacak şekilde dizilmişti. Tüm bu mekân dinginliğin alaycı bir resmi gibiydi.

"İşte." İki iskemle belirdi, birine oturdu, aynısını yapmamı işaret etti. "Artık sağ salim olduğuna göre işimizi bitirebiliriz."

"Ah, benim işim bitti." Kollarımı göğsümde sımsıkı kavuşturdum. "Kaçını öldürdün?"

Kaşları çatıldı. "Kimi öldürmüşüm ki?"

"UPTA. İçlerinden kaçını öldürdün? Raquel'i de öldürdün mü? Vivian onun iletişim aygıtını öyle mi ele geçirdi?" Artık bağırıyordum. Ona öyle kızmıştım ki ne olduğu umurumda bile değildi. Onun sinirlenmesini istiyordum, o cakalı gülümseyişinden bıkmıştım artık.

"Neler diyorsun sen, Evelyn, ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben sadece onlara erken emeklilik şansı sundum. Kimseyi de öldürmedim. Neden böyle bir şey yapmamı istiyorsun ki?"

"Öyle bir şey yapmanı *istemiyorum*! Neden sana inanayım ki? Hem de Vivian'ı Merkez'e getirmenin üstüne! Şimdi de onu mu âşık edeceksin? Ne kadardır onunla işbirliği yapıyorsun?"

Gülümsedi. "Ha, evet, o gün güzel bir gösteri oldu. Ama seni temin ederim ki, dediğin anlamda 'onunla işbirliği' falan yaptığım yok. Sadece yeni bir isme ihtiyacım vardı, sen de en iyi stres altında çalışıyorsun. Saçının teline zarar gelmesine bile izin vermezdim. Yine de sarayın o iç karartıcı dalaverelerine karışmak kolay olmadı ve sabrımı fazlasıyla zorladın. İşimiz bittiğinde belki bu müdahalemi haklı çıkarabilirsin."

Başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. "Hepsinin sebebi bu muydu? Onca paranormal sırf beni, o komutu verecek bir duruma getirmek için mi öldü?"

dylann

"Şey, evet. Ama bunlara takılıp kalmamalısın."

"Niye beni kendi halime bırakmadın? Ne güzel hayatımdan memnundum. Sen de o aptalca yeni ismine kavuştun. Niye Peri Diyarları'nda kalmadın?"

"Çünkü seni bulmak üzerelerdi, aşkım. Bulunduğun yeri, onlara fark ettirmeden en fazla bu kadar gizleyebildim. Vivian şu anda yolda, buraya geliyor."

Elimle ağzımı kapattım, başımı dehşet içinde iki yana salladım. "Hayır, olamaz –o– Beni geri götür! Hemen! Uyarmam gerekiyor onları!"

Reth iç çekip bağdaş kurdu. "Onlar önemli değil. Sen de daha doldurulmadın."

"O iğrenç ruhundan daha fazla istemiyorum!"

Öfkelendi, gözlerini kıstı. Gökyüzü sarıdan neredeyse siyaha döndü, rüzgâr elbisemi kamçıladı. "Sevgili kızım, seni hayatta tutmak için, seni ebedi kılmak için nasıl bir fedakârlık yaptığımdan haberin yok. Bunun bedeli büyük ve seni yapmak için harcanan onca emeği, seni Vivan'ın önüne atarak boşa harcayacak değilim."

"Beni – beni siz mi yaptınız?" Bu hayal bile edilemeyecek denli korkunçtu.

"Seni, benim sarayım yaptı. Onların sarayıyla dengeyi sağlamak için bir şey yapmaya mecburduk."

"Hah, sarayınız hakkında her şeyi biliyorum," dedim tükürürcesine. "Unseelie perileri için kılımı kıpırdatacak değilim!"

Bana yine tuhaf bir bakış attı. "Unseelie'lerden biri olduğumu da nereden çıkardın?"

"Aptal değilim ben! Unseelie perileri kötüdür!"

"Dediğinin altına imzamı atarım. Hepsi de tiksinti veren yaratıklar. Seni daha erken yapmamız gerekirdi ama Vivian'da başarıya ulaştıklarını bilmiyorduk. Yine de zamanımız var. Eğer bana elini verirsen." Ayağa kalktı.

"Asla." Ona ters ters baktım. Öyle öfkeliydim ki, zangır zangır titriyordum. "Ama bir şey unuttun."

"Öyle mi?" diye sordu, dikkatlice yanıma yürüyerek.

"Denfehlath!" diye bağırdım. Yanımda bir kapı açılır ve yakut gözlü peri dışarı çıkarken, Reth'in gözleri şaşkınlık ve öfkeyle büyüdü.

"Sen ne yaptın, Evelyn?" diye sordu.

"Beni Lend'in evine götür!" dedim Fehl'e dönüp. Yine o kırılan cam kahkahasını attı, Reth'e zafer kazanmış gibi baktı.

"Hadi gidelim." Elimi tuttu ve kapıdan atladık. Patikalar'da elimi çelik gibi kavrayışı beni rahatsız etmişti. Artık öfkeli de değil, hevesliydi. Ona ayak uydurabilmek için koşmam gerekiyordu. Nihayet bir başka kapı açıldı ve Lend'lerin mutfağına ayak bastık.

Vivian tüm o ateşli haşmetiyle tezgâhın üstüne oturmuş, bacaklarını sallıyordu. "Nihayet!" dedi aşağı atlayarak. "Tam zamanında! Sağ ol, Fehl." Kendi ateşinin parlaklığı yüzünden yüz hatlarını seçemesem de, kahkahasını duyabiliyordum. Ölmüştüm. Hepimiz ölmüştük ve bir kez daha, hepsi benim suçumdu.

Korkuyla periye baktım. Bana güldü. "Ah, biip," diye fısıldadım. Eğer Reth perilerin iyisiyse, kim bilir Fehl nasıldı.

Vivian yerden bir şey aldı. Sonra, ben daha tepki veremeden elindekini savurdu, beni kıl payı ıskalayıp Fehl'in suratına iniverdi. Fehl çuval gibi yere serildi. "Demir tava," dedi Vivian neşeyle. "Akıllı aile. Ee, küçük kız kardeşim, nasıl gidiyor?"

dylann

RUH EMME

Burada, Lend'in mutfağında dururken Vivian'a ne diyebilirdim ki? Korkudan aklım başımdan gitmişti. Üstelik sadece kendim için değil, Lend ve buradaki herkes için korkuyordum. Vivian'ı tam onlara getirmiştim. Onu buradan çıkartmalı, sevdiklerimden uzaklaştırmalıydım. "Ben – buradasın demek." Beynim de bedenim gibi donup kalmıştı. Onun altın rengi ve parıl parıl yanmasını seyrettim.

"Evet, aptal. Nerde olduğunu söylesen çok önceden gelirdim." Yüz hatlarını göremeden onunla konuşmak çok tuhaf geliyordu. Sesinin tonuna göre karşılık vermeliydim. Mutlu görünüyordu.

"Şey, kusura bakma. Galiba bir peri sana engel oluyordu." Benimle beraber evden çıkmaya ikna etmeliydim onu. Lend'in ne yapacağını bilemesem de, bu evde çok fazla duramazdık. "Ne dersin, gidelim mi?"

Güldü. "Niye ki? Hep bir periyi emmek istemişimdir. Hem sana da öğretebilirim!" Fehl'in yanına diz çöktü. "Acaba ne kadar süre baygın kalacak. Eh, artık sonsuza dek." Yanan elini perinin göğsüne koydu. "Kendimi bildim bileli nefret etmişimdir ondan. Sesi, şey gibi, kırılan cam gibi."

Başımı iki yana salladım. "Gitmeliyiz. Hemen! Yani, diğer periler nerede olduğumuzu biliyorlar, değil mi? Hadi, gidelim."

"Sakin ol, Evie." Yüzünü bana döndürdü ve sıvı alevlerin arasından gözlerini güçlükle seçebildim. "Artık birlikte olduğumuza göre, perilere kafa yormamız gerekmiyor." Tekrar Fehl'e baktı. "Vay canına, geldikçe geliyor. Perilerin böyle dolu olduğunu bilsem, neler yapmazdım ki. Hadi, gel, bunu benimle birlikte hissetmeni istiyorum. Çok hoşuna gidecek. Bu beş para etmez dünyada bundan güzel bir şey yok."

"Lütfen, dur," dedim hıçkırarak. Elimde değildi. Fehl'i sevmesem de, oracıkta öyle dikilip ruhunun emilmesine seyirci kalamazdım.

"Niyeymiş o?"

"Çünkü... çünkü buna ihtiyacın yok!"

Vivian ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun."

"Hayır, anlıyorum. Ama bak, giderek parladığımı söylemiştin, değil mi?"

Başıyla evetledi. "Elbisen de yakıyor hani."

"Ben hiç ruh emmedim! Nasıl yapıldığını bile bilmiyorum. Öyleyse bir yolu daha var, öyle olmalı, değil mi?"

"Hayır, tek yolu bu. Daha önce de söylemiştim. Bizim kendi ruhumuz yok. Artık seni bulduğuma göre, durmayacağım. Ne kadar zamandır seni beklediğimden haberin var mı? Var mı? Tam elli yıldır."

Apışıp kalmıştım. En fazla yirmisinde gösteriyordu. "Ama sen hiç... nasıl oluyor?"

"Bu sayede." Cayır cayır yanan ellerini gösterdi. "Nasıl oluyor sanıyordun? Öbür türlü, daha ergenlik bitmeden yanıp giderdim. Söyle bana, Evelyn, ölmek ister miydin?"

"Hayır, istemem. Ama yaşamak için başka ruhları almak da istemem."

dylann

"Başka seçeneğin yok ki!" Sesi değişmiş, yumuşamıştı. "Erkek arkadaşını bir düşün, hani şu sudan oluşan? Ruhunu fark ettin, değil mi? Hani şu gittiği her yere onunla gelen parlaklığı? Çok parlaktı. Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Lend hakkında konuşmasını, onun farkına varmasını istemiyordum. Lend'e bir zarar gelmemeliydi.

"Bu şu anlama geliyor, *o hiç ölmeyecek*. Bunu hiç düşündün mü? Küçük erkek arkadaşın sonsuza dek yaşayacak, sen ise küçücük kalmış bir mum gibi sönüp gideceksin. Hâlâ bunu yapmayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lend ölümsüzdü. Kalbim o anda kırılıverdi, David'in Cresseda'ya bakışı gözümün önüne geldi, o keder, o ayrılık. Bana düşen ne olacaktı peki? Terk mi edilecektim? Yoksa Vivian'ın dediği gibi, ölecek miydim?

"Beni dinle. Bu periyi görüyor musun? UPTA onu kullanmaya başlamadan kaç insanı öldürdüğünden haberin var mı? Hem de erkek, kadın, çocuk demeden. Üstelik durduk yere. Çünkü bunu eğlenceli buluyor. Şimdi söyle bakalım, o ruhu nasıl hak ediyormuş. Bu varlıkların *herhangi birinin* bunu hak etmek için ne yaptığını söyle bana. Masum olduğunu düşündüklerine gelince, neden burada kalmaya mecbur olsunlar ki? Bu yanlış. Onları kurtarıyor ve dünyayı bunun gibilerden koruyorum."

Gözlerimi kapadım. Bir zamanlar ben de dünyayı koruduğumu düşünmüştüm. Ama o kadar basit değildi. Hiçbir şey basit değildi. Biz kim oluyorduk da birilerinin ya da bir şeylerin kendilerine verilmiş olan yaşam kıvılcımını hak edip etmediğine karar veriyorduk? "Bu bizi de periler kadar kötü yapar."

Beni tokatladı. Dengemi kaybedip tezgâha doğru devrildim, elimi yanağıma götürdüm. Yanıyordu.

"Benim onlarla hiçbir ortak yanım yok!" Elimi tuttuğu gibi beni çekip Fehl'in yatmakta olduğu yere götürdü, ama perinin

yerinde yeller esiyordu. Vivian bağıra çağıra küfretti, etrafa bakındı. "Gördün mü yaptığını! Onunla işim bitmemişti daha. Şimdi sana ruh emmeyi kimin üstünde göstereceğim?"

Tam o sırada bir diğer kapı belirdi. Reth sanki evi başımıza yıkmaya hazırlanıyormuş gibi, bir hışımla içeri daldı.

Vivian güldü. "Mükemmel zamanlama."

Reth bana baktı ve Vivian'a tavayı yerden kapacak zamanı kazandırdı. Vivian tavayı başının arkasına indirip periyi yere yıktı. Reth ayağa kalkmaya çalıştı ama Vivian tavayı onun göğsüne dayadı.

"Neden işe yaradığını bilmiyorum, ama iyi ki yarıyor," dedi. "Hadi, gel, Evie. Sana yaptığı onca şeyden, saydığı bin bir türlü yalandan, seni etkiledikten, seni kullandıktan sonra bu perinin de sonsuza dek yaşamayı hak ettiğini söyleyemezsin. Bir düşün, daha kaç kızı kaçıracak, daha kaçının canını yakacak."

Gözlerimden yaşlar akarak başımı iki yana salladım. Hangisinden daha çok korktuğumu bilmiyordum. Reth'in kehribar gözleri öfkeyle parlıyordu. Eğer demir onu engellemeseydi, Vivian'ın çoktan ölmüş olacağından emindim. Tabii içinde dolaşan onca enerjiyle *ölmesi mümkünse*. Derken, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığının farkına vardım. Eğer onunla mücadele edersem sinirlenip beni öldürürdü. Sevdiğim herkes de ölecekti ve onun o hüzünlü, kara delik bedeninde tıpkı Lish gibi, sonsuza dek hapsolacaktık. Onunla savaşamazdım. Haklıydı Reth; sağ çıkamazdım.

Diz çöküp yenilgiyi kabullendim, başımı öne eğdim. "Nasıl olduğunu göster."

Güldü. "Zamanı gelmişti!"

"Ona dokunmam yetiyor mu?"

"Hayır, o kadar kolay değil. Öyle olsa değdiğin herkesi kuruturdun. Elini şuraya koy, tam kalbinin üstüne. Ruhun merkezi

dylann

orasıdır. Şimdi onu istemelisin. Onun senin olacağını bilmeli, onu istemeli ve çağırmalısın. Ruh seni duyacaktır, çünkü bizler bunun için yapılmışız. Bizler Boş Olanlarız, ruhlar bize gelmek isterler. O yüzden her şeyi görebiliyor, tüm sihirli kılıkların arkasına bakabiliyoruz. İçin biraz dolunca, o zaman ta ruhlarına kadar görebileceksin." Boştaki elini koluma koyduğunda sesindeki mutluluğu duyabiliyordum. "Çok güzel, Evie. Hepsi de bizim olacak. İkimizin."

Başımla onayladım, elimi Reth'in göğsüne koydum. İnsanın iç acıtan güzellikteki yüzü durgunlaşmıştı, sakin gözlerle süzüyordu beni.

"Onu istemelisin," dedi Vivian coşkuyla. "Al onu."

Birden anladım. Ne istediğimi biliyordum. "Hey, Viv," dedim, ona dönüp bakarken ağlamamaya çalışarak. Nihayet biriyle bağ kurduğu için neşelendiğini anlayabiliyordum. "Bunca zamandır yalnız kaldığın için çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok."

Avcumu Vivian'ın göğsüne dayadım. Öyle sıcaktı ki, elim yanıyordu. Etimin dağlandığını hissettim ama kımıldamadım, gözlerimi kapadım ve ilk defa kendimi açarak, ruhları içeri davet ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Vivian elimi göğsünden koparırcasına çektiği gibi, beni odanın diğer ucuna savurdu. Duvara çarptım, çiçek gibi açtı ıstırap vücudumda. "Neden yaptın bunu? Seni öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü öldüreceğim! Senin acımana kalmadım, seni zavallı varlık. Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben bir *tanrıyım*, Evie. Ben ölümüm, yaşamım ve bunları seninle paylaşmak istediğime inanamıyorum. Periler haklıymış." Yürüyüp yanıma gelirken başını iki yana sallıyordu, parlak ve korkunçtu. "Seni sağ tutmanın bir faydası yok." Beni saçımdan tuttu, yüzümü zorla kendi yüzüne yaklaştırdı. Tenimin sıcaktan kızardığını hissediyordum; kavrulan saçlarımın kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Sesi alçaldı, yumuşadı. "Anlamayacağını, gerçekten isteyeceğini bilmeliydim. Ama merak etme. O topladığın azıcık ruhu da koleksiyonuma katacağım. Böylece sonsuza dek birlikte olacağız."

Elini kalbimin üzerine koydu.

Nefesimi tuttum, yaşamımın son kıymetli saniyelerine sarıldım. Ölmek nasıl bir histi acaba? Eli sıcaktı, yanıyordu. Fakat hepsi buydu, yaşamım vücudumdan dışarı hücum etmemişti.

Omuzları sarsılmaya başladığında bunun neden gerçekleşmediğini anladım. "İstemen gerekiyor," diye fısıldadım. Vivian beni öldürmek istemiyordu. Elimi kaldırdım, usulca yüreğinin üstüne koydum. Artık anlıyor ve istiyordum. O ruhları istiyor, onları serbest bırakmayı istiyordum. "Bırak gitsinler, Viv."

Isı teninden fışkırıp tıpkı elektrik akımı gibi bütün vücudumda dolaşmaya başlayınca nefesimi tuttum. Sıcaklıkla dolup taşıyordum. Benden ve her hücreme yayılan ateşten başka hiçbir şey yoktu dünyada.

Vivian sönmeye başladı, tüm ateşi çekilmişti. Yüz hatları belirginleşti, alevler azalarak sadece kalbinde ve gözlerinin gerisinde kaldı. Biliyordum ki, birazcık, sadece azıcık daha alsam ölecekti. Sonra onu hissettim. Vivian'ı, onun kendi ruhunu. Kırılmış, küçücük bir şeydi ve onu da almak, ona içimde sığınacak bir yer açmak istiyordum. Az daha da yapacaktım bunu, ta ki gözlerini görene kadar. Gözleri soğuktu, buz gibiydi ve boş bakıyordu.

Elimi hızla çektim, Vivian yere yuvarlandı. Hâlâ küçük bir kıvılcım, ufacık bir ruh kırıntısı gördüğümü düşündüm.

Sonra umurumda bile olmadı.

Ateş içimde dolaşırken her şey uzak geliyordu, adeta dünyayı olduğu haliyle görüyordum. Gelip geçici bir düşten ibaretti;

dylann

karanlık, soğuk ve ölüydü. Ben ise ebediydim ve bu var oluşta hiçbir şey, uğrunda her şeyi göze aldığım bu normal yaşantıda hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Zamanı gelmişti artık," dedi Reth, vurdumduymaz bir tavırla mutfak tezgâhına yaslanarak.

YOLLAR VE OLASILIKLAR

Reth'e baktım. Dolu olduğum için, doğal biçimini geçip ruhunu bile görebiliyordum. Güzeldi. Bana verdiği sıvı alevlerin aksine, kendi ruhu durağandı, kristal biçimindeydi. Diğer tüm ruhlar gibi parlak bir altın rengineydi, ama nihai bir değişmezlikteydi.

"Bir Unseelie perisi çağırdığın için seninle bozuşacaktık. Ölsen büyük hayal kırıklığına uğrardım. Ama her şey yolunda gitti. Artık seni doldurmakla zaman da yitirmeyeceğiz." Doğrulup gülümsedi. "Doğrudan işin eğlenceli kısmına girişebiliriz."

"Eğlenceli kısmı mı?" Sesim bile bir farklı çıkıyordu; daha gür ve katmanlıydı, sanki birkaç tane ben aynı anda konuşuyordu. Ölümsüz bir ses.

"Öyle ya." Ellerini çırptı. "Bütün gece, her gece dans edebiliriz ve artık sonsuza dek yaşayacaksın. Elbette yapacak işler de olacak. Ama ben seni saraya götürene kadar bekleyebilir. Hepsi de seninle tanıştıklarına sevinecekler. Artık bize katılacağına göre, her şeyi anlatabilirim sana. Gevezeliklerime kulak ver. Kazandığımıza, benimle eve, ait olduğun yere gelebileceğine öyle seviniyorum ki."

dylann

"Neden?"

Anlamamış gibiydi. "Ne neden?"

"Neden seninle geleyim ki?"

"Eh, artık buraya ait olmadığın için! Hissedebiliyorsun, değil mi? Bu dünyanın faniliğini, ne kadar uyduruk olduğunu. Hem burada herhangi bir şeyi temiz tutmak da imkânsız." Yeleğine bakıp somurttu, sonra tozunu silkeledi. "Yapılacak işler, açılacak kapılar, bulunacak evler var. Bu senin şiirin olduğu için seviniyorum. Çok daha neşeli."

"Şiirim." Daha önce öğrenmek için can atmış, neredeyse yanıp tutuşmuştum, ama böyle hayatla yanarken, bu kadar çok hayat varken oralı olmak bile zordu.

"Bir bakalım, nasıldı... 'Dişinin gözleri eriyen karlardan bir nehir,' çok da çarpıcı olduğunu eklemeliyim. 'Bilmediği şeyler yüzünden buz gibidir. Yukarıda Cennet, aşağıda Cehennem, sıvı alevlerdir kederini sona erdiren. Nihayet onun ateşiyle gelecek kurtuluş. Nihayet onun ateşiyle gelecek kurtuluş.'"

Ev üstüme üstüme geliyordu. Elimi kolumu bağlayan, gelip geçici bir şeydi. Çürüme ağırlaştırıyordu beni. Ön kapıya yürüdüm, kapı tokmağının avcumda erimesini fark etmedim bile. Verandadan inip derin bir nefes aldım, başımı kaldırıp göğe baktım. Soğuk ve parlak yıldızlar iyi birer yoldaşa benziyordu. Etrafımı tuhaf gölgeler ve parıltılar kuşatmıştı. Her şeyi görüyordum. Her bir yaprağı, her bir çimeni kusursuz bir netlikle görmekle kalmıyordum, bunun, yani gördüklerimin de ötesinde bir şeyler vardı.

"Evelyn, tatlım, nereye gidiyorsun?" Reth bana yetişip yanımda durdu.

"Işıklar ve gölgeler. Nereden geliyorlar?"

"Yollar ve olasılıklar. İstersen sana onları etkilemeyi öğretirim."

Yıldızlara baktım. Yanan elimi kaldırıp düz tuttum. "Orada bir şey var," dedim yavaşça, sesim kulaklarıma yabancı ve bir tuhaf geliyordu. Bu dünyada hissettiklerimden çok daha fazlası vardı. "Bir kapı."

Reth elini koluma koydu. "Ah, sen onu boş ver. Bir şey değil o. Ben sana kapıyı yaparım. Yerin benim yanım, sonsuza dek."

Dönüp tekrar göğe baktım. Eğer şu yıldızlara belirli bir açıdan bakarsam bir kapıya benziyordu. Daha önce fark etmemiş olmam garipti.

"Evelyn, kes şunu," dedi Reth, sesinde bir nebze panik vardı artık.

"Neyi keseyim?"

"Gitmelerine izin veremezsin. Böyle olmaz."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun yahu?"

"Ruhlardan. Onlara ihtiyacın var. Açman gereken kapı o değil."

"Ruhlarım." İç çektim. Onları seviyordum. Gözlerimi kapattım, derin derin nefes aldım, enerjiyi, enerjimi, ruhlarımı keşfettim. Doluydum. Ama alttan alta bir muğlaklık, kemirip duran bir açlık vardı, farklıydım. Alevler beni çekiştiriyor, değiştiriyordu. Zaten patlama noktasında olmama rağmen, içime sızan arzuyu, özlemi hissedebiliyordum. "Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım.

"Orasını ayarlarız. Gel." Reth kibarca kolumdan çekti. Neden onu yakmıyordum?

Sonra ışıkların farkına vardım. Bunun bir araba olduğu anlamam zaman aldı. Frenleri çığlık atarak önümde durdu, şoför tarafından bir adam atladı. Soluk, titreşen bir şeydi ruhu; çöküşe geçmişti bile. Açıklayamayacağım bir biçimde bana huzur veriyordu, o kırılgan güzelliğine karşı şefkat duyuyordum.

dylann

Derken diğer kapı açıldı. Kalakaldım. Reth'in ruhuna güzel demiştim ama bu ruhla aşık atamazdı. Bu ruh geceyi ışıkla doldu-duruyor, bir göldeki yansımalar gibi dans edip dalgalanıyordu. Çok ruh görmemiştim gerçi, ama bunun özel olduğunu biliyordum. Onu istiyordum. İhtiyacım vardı ona.

"Evie!"

Gözlerimi kırpıştırdım, içinde bulunduğum soyutlanmışlığı aşıp sesin kaynağını bulmaya çabaladım.

"Evie, iyi misin?"

"Lend." Benim Lend'im. Her şey yerli yerine oturmuştu. O ruh, benim Lend'imdi. Ellerimi iki yanımda sıkıp yumruk yaptım. Bu ruhu almamalıydım.

"Neler oluyor? Sesin farklı çıkıyor. Ne yaptı o peri sana?"

Gözlerimi kıstım, Lend'in ruhunun ardındaki yüzünü görmeye çalıştım. Belki yüzünü görebilsem onu bu kadar kötü istemezdim, belki engel olabilirdim. Bir elimi ona doğru kaldırdım.

"Tamam, hiç durma," dedi Reth. "Onun bir önemi yok. Ama elini çabuk tut, yola koyulmalıyız."

"Neler oldu?" Lend bana doğru koştu, uzanabileceğim mesafedeydi. Elimi onun göğsüne koyarken haykırmak istiyor ama haykıramıyordum. Kanalı açtım...

Ve nefesim kesildi. O anda, Lend'in ruhuna temas ettiğimde, nihayet kendi ruhuma da ulaşmıştım. Ruhum, yeni ruhların burgacında kaybolmuş, ezilmişti. Ama ruhum Lend'inkini tanıyor, onu seviyordu ve bu yeterliydi.

Lend hiçbir şey kaybetmeden elimi geri çektim. Gözlerimi yumdum, bu aşinalığa sarılıp ateşler arasındaki kendi ruhuma odaklandım. Derken bireyleri fark etmeye başladım. Yüzlercesi Vivian'dan kurtulmuş ama tekrar hapsolmuşlardı. Nefesimi tuttum. Lish'in ruhunu hissetmiştim. Onunki olduğunu biliyordum. Akıllı ve nazikti, kalbime en yakın dolanan oydu. Onu

sonsuza dek yanımda tutmak istiyordum.

O anda içimde suçluluk duygusu kabardı, bastırmaya çalıştım. Eğer ruhların gitmesine izin verirsem, Lend'le birlikte olamazdım. Gördüğüm ruhla olmazdı bu. Ben sönecektim, o ise, ebedi ve nefes kesici, devam edecekti. Aynen Vivian'ın dediği gibi.

"Eğer onları tutarsam seninle kalabilirim." Yüzümden yaşlar akıyordu.

"Neyi tutarsan?"

"Ruhları."

"Neleri dedin?"

"Vivian'dan aldım onları."

"Vivian burada mı?" Panikle etrafına baktı.

"Artık değil." Başımı üzüntüyle iki yana salladım. "Lend, onları aldım... İçimdeler."

"Ne demek istiyorsun? Ruhları mı aldın?" Sesi korku dolu ve endişeliydi.

Tartışmaya, onları neden alıkoymak zorunda olduğumu açıklamaya hazırdım. Ama ruhunun önümde dans edişini izlerken bunu yapamayacağımı anladım. Onunla olamazdım, bu şekilde olmazdı. Bunu hak etmiyordum. Bu ölümsüzlük, içimde patlayan bu yaşam benim değildi. Lend'den beni böyle sevmesini isteyemezdim. Ona sunabileceğim tek ruh, kendi ruhumdu. Artık bir ruhum olduğunu biliyordum, bana yeterdi bu. Hiçbir zaman boş olmamıştım."

"Onları salıvermek zorundayım," diye fısıldadım.

"Ruhları mı?"

"Özgür kalmaları gerekiyor."

"Daha değil!" dedi Reth, o pürüzsüz, altın sesi öfkeyle çarpılmıştı.

Tekrar yıldızlara baktım. Ruhlar beni itekliyor, elime yön veriyorlardı.

dylann

"Evie!" dedi Lend panikleyip.

Eğilip ona baktım. Göğe yükseliyordum; duramıyordum. Eğer onları şimdi salıvermezsem bir daha yapamayacağımı düşünüyordum. Yıldızların oluşturduğu şekli bulup elimi ileri ittim ve direnişle karşılaştım. İşte buydu.

"Dur." Reth'in sesi sert ve buyurgandı. Kollarım kıpırdamıyordu. "Açman gereken kapı bu değil. Eğer gitmelerine izin verirsen her şey boşa gidecek. O ruhlara gereksinimimiz var! *Bu doğru kapı değil.*"

Konsantre oldum, ateşin kolumda yoğunlaşmasını istedim. Giderek parlaklaştı, altın renginden kör edici bir akkora dönüştü. Sonra, Reth'in sesinin gücüne meydan okumayı sürdürerek bir parmağımı kaldırdım ve yıldızlara bir şekil çizdim. Her nokta arasında beyaz bir iz kaldı ve sonunda kapının dış hatları tümüyle belirginleşti.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım. "Gidin," diye fısıldadım. Kısacık bir an için huzur ve minnettarlık hissettim, ardından ateş bedenimden fışkırıp yıldız kapısına hücum ederken katlanılmaz bir acı duydum. Tam acıya artık daha fazla dayanamayacağımı düşünürken sona erdi. Neredeyse. Sona kalan tek bir ruh duraksadı –Lish, benim Lish'im– kalbimin içinden geçip gitti, biliyordum ki bu onun vedasıydı bana.

Bedenim soğuyup kararırken yere doğru düştüm ve ölümün neye benzediğini bir kez daha merak ettim. Gülümsedim, bir anlığına da olsa hiç değilse kendi ruhumu tanımıştım. Derken her şey karardı.

CENNET, CEHENNEM VE ARALARINDAKİ O KÜÇÜK YER

Ölünce insanın canının acımaması beklenir. Bunun neresi adil? Eğer ölüysem, hiç değilse kainat bunu acısız bir hale getirebilirdi. Belki de cehennemdeydim, ama bunu da hak ettiğimi pek düşünmüyordum doğrusu. Hem zaten, cehennemin sıcak olması beklenir; bense donuyordum. Resmen donuyordum.

Bacaklarımı hareket ettirdim, daha rahat bir konuma gelmeye çalıştım. Hay biiip, ölmemiştim! Ölü olsam vücudum olmazdı ki. Her yanıma sancılar girince kesinlikle bir bedenim olduğunu anladım. Hem de acıyanından. Hem de her yeri acıyanından. Gözlerimi zorla açtım, sanki her bir gözkapağım on kilo geliyordu.

Cehennem değildi burası. Cennet de değildi çünkü gerçekten de, oranın bu flüoresan lambalı, bölmeli çirkin tavandan daha zevkle döşenmiş bir yer olduğunu umuyordum. "Ahh," dedim, sanırım bu düşünce hem kendimi nasıl hissettiğimi hem de dekorasyon konusundaki görüşlerimi yansıtıyordu.

Başımı kaldırdım, gözlerimin önünde uçuşan ışıkları görmezden geldim ve kendime baktım. Üstümde birkaç kat battani-

dylann

ye vardı ve kollarımdan birine çok şirin, ufak bir serum bağlıydı. Sonra feci bir şeyi fark ettim. Elbisem üstümde yoktu. Belki ben ölü değildim, ama o elbisenin başına bir kaza geldiyse, birileri ölecek demekti.

Serumun bağlı olduğu yeri kaşımak için kolumu kaldırdım, sonra durdum. O parıltı, Reth'in içimi zorla doldurmasından beridir orada olan sıvı ateş gitmişti. Hem de ondan ve Vivian'dan gelenlerin hepsi. Hem rahatlamış hem de hüzünlenmiştim. Alevlerim gidince her şey tuhaf bir şekilde ağırlaşmıştı, sanki yerçekimi beni daha bir şiddetli çekiyor, beni dünyaya bağlıyordu.

Hasar var mı diye vücudumu yoklamaya koyuldum. Bedenimin geri kalanından daha fazla acıyan bir yer yoktu. İç çektim, başımı yastığa geri koydum. Belki de ölüyorum diye getirmişlerdi beni buraya. Belki de, tüm o ruhları salıvermek beni öldürmemişti ama yaşamımı sürdürebileceğim kadarı kalmamıştı geriye.

Belki de şu aptal çağrı düğmesine basıp bir hemşireye sorabilirdim. Başıma gelebilecek en kötü şey, benim bir ucube olduğuma kanaat getirip içeri ellerinde bayıltıcı silahlarla dalmaları olabilirdi. Durdum. Bu harbiden kötü olurdu işte. Önce biraz kestirmek daha iyiydi. Sorguya falan çekileceksem bile öncesinde iyice dinlenmiş olurdum.

Tuhaf, bitkin bir uykuya dalıverdim. Kapının açıldığını belli belirsiz duyar gibi oldum ama ne kıpırdayacak gücüm vardı ne de gözümü açacak. Birisi yanımdaki masaya bir şey bıraktı, sonra yatağın kenarına oturdu. Nazik bir el alnıma düşen saçları geriye attı, sonra dudaklar başıma süründü.

Yatak tekrar kabardı ve yumuşak ayak sesleri giderek uzaklaştı. Küçük, yumuşak bir iç çekiş duydum; mutlu bir iç çekişti bu.

"Raquel?" diye fısıldadım nihayet gözlerimi zorla açarak. Oda boştu. Hüsrana uğradım. Gelenin o olduğundan emindim. O olmasını istiyordum.

Yanımdaki masada rengarenk tropik çiçeklerle dolu bir vazo ve bir de kart vardı. Ellerim titreyerek kartı açtım. İçinde, "*Mutlu ol*, sevgili kızım. Ne kadar özleneceğini tahmin edemezsin. Sevgiler, Raquel" yazılıydı.

Tekrar kapıya baktım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Onunla vedalaşmak istiyordum ama bunun uzun vadede işleri zorlaştıracağını, Raquel'in UPTA'dan asla ayrılamayacağını ve geri dönemeyeceğimi de biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman gerçekten sona ermişti artık.

Ansızın onu hiç olmadığı kadar özledim.

Küçücük bir damlayı gözümden sildim, somon rengi duvarlı, mobilyaları eski püskü bu aptal odada birden kendimi çok yalnız hissettim. Lend nerelerdeydi? Hayallerim suya düşmüştü. Eğer bu *Easton Heights* olsa yanı başımdan hiç ayrılmaz, elimi tutup ağlayarak uykuya dalardı. Sonra onu usulca uyandırırdım ve deliler gibi öpüşürdük. Elbette bölümün sonu gelmeden de ayrılırdık, işin orası hiç mi hiç hoşuma gitmemişti.

Midem korkunç şekilde düğümlenmişti. Belki de Lend burada olmak istemiyordu. Az daha ruhunu emiyordum zaten. Yaşananların hatırası üstüme çullanınca gözlerimi kapadım. "Vivian," diye fısıldadım, kusmak istiyordum. Onu öldürmüş müydüm yoksa?

Yanımda birisi genzini temizledi, irkilerek doğruldum. "Raquel?"

"Pek sayılmaz."

"Öff, git şuradan," diye parladım. Döndüğümde Reth'in yanımdaki bir koltuğa bir güzel kurulduğunu gördüm.

Ters ters süzdü beni. "Beni çok hayal kırıklığına uğrattın, Evelyn. Onca zamanın, sana verdiğim onca şeyin ardından. Yüzümü kara çıkarttın."

Güldüm. Ne diyebilirdim ki, acıdan ve karnımın açlığın-

dylann

dan iki büklüm olacaktım. Reth'le ve onun saçmalıklarıyla işim kalmamıştı artık. "Öyle mi? Hüngür hüngür ağlayacağım üzüntümden."

"Sana verdiğim ruhu salıvermekle kalmadın, kehanetin sana düşen kısmını da yerine getirmedin. Halbuki o kehaneti duyacak kadar yaşayasın diye elimden geleni esirgememiştim."

"Gördün mü, işte kehanetleri her anlama gelebilecek şiirler halinde yazmanın sonucu bu. Çünkü kehanette söyleneni harfiyen yerine getirdim. Tüm o ruhları salıverdim."

Gözleri öfkeyle parladı. "*Onları* değil, *beni*, bizi salıvermen gerekiyordu, aptal çocuk."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Artık orası seni ilgilendirmez!"

"Kusura bakma. Sen de açık seçik belirtseydin. Şimdi müsaade edersen uykuma kaldığım yerden devam edeceğim."

Ayağa kalktı. "Seninle işim daha bitmedi."

Elimi, avuç içi ona bakacak şekilde kaldırdım. "Öyle mi dersin? Çünkü sana bir şey itiraf etmem gerekiyor. Tüm o ruhlar içimdeyken bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım desem yalan olur. O yüzden, kendi ruhunu kaybetmek istemiyorsan benden uzak durmanı öneririm, hem de çok uzak. Anlaşıldı mı?"

Yüzü buz gibi oldu, sonra bana gülümsedi. "Tek başına dayanamazsın, aşkım. Daha fazlasına ihtiyaç duyacak ve sonra da olman gereken şeye dönüşeceksin. Bu olduğu zaman seni affedeceğim." Döndü, duvardaki bir kapıdan geçip gitti.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Ondan bu kadar kolay kurtulabileceğime inanmıyordum ve er ya da geç döneceğinden emindim. Ama söyledikleri aklımdan çıkmayacaktı. Yaşamı seviyordum. Bu dünyayı ve özellikle de Lend'i seviyordum. Yaşama veda etmeyi istemiyordum ama ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, Vivian'a dönüşmeyecektim.

Hastane sabahlığının yakasını çekip içine bakınca şaşkınlıktan nefesimi tuttum. Kalbimin de bileğim gibi boş ve soğuk olmasını beklemiştim, ama hafif bir ışıkla parlıyordu. Reth'in içime ruh soktuğu zamana kıyasla daha sönüktü ama yine de orada bir şeyler olduğu şüphe götürmezdi. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de düşündürücüydü.

Kapının tokmağı dönünce irkildim. Hemen üzerimi düzelttim. Lend nefes nefese, yüzünden düşen bin parça, içeri girdi. "Çok üzgünüm! Doktor birkaç saat daha uyanmayacağını söyleyince düşündüm ki – Evie, özür dilerim, burada olmayı isterdim."

Yanıma gelip elimi tutunca gülümsedim. Bir kez daha asıl yüzünü görmek çok güzeldi. Ruhu ne kadar büyüleyici olursa olsun, onu görmeyi yeğliyordum. "Neler oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Her şey çığırından çıktı. Reth seni götürünce babama haber verdim. Hemen geri döndük, seni ve Reth'i gördük. İkiniz de bir acayiptiniz ve göğe yükseliyordunuz. Sonra kaskatı kesilip aşağı düştün. Seni tuttum ama çok da iyi beceremedim." Utanmışa benziyordu. "Kafanı yere epey hızlı çarptın. Sonra Reth bana o aptal, emreden sesiyle 'Onu yanımda götüreceğim,' dedi. Ben de 'önce cesedimi çiğnemen lazım' dedim, omuz silkip üstüme geldi. Derken, sen havalanır havalanmaz arabasına koşmuş olan babam elinde bir golf sopasıyla geri geldi. Golf oynamadığı halde neden özel golf sopası yaptırdığını hep merak etmişimdir. Sonra sopayı havaya kaldırıp 'elimdeki dokuz numaralı sopa aksini söylüyor ama,' dedi."

"Ciddi olamazsın."

Lend başını iki yana salladı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Hayır, çok ciddiyim, öyle süperdi ki. Reth öfkeden kuduruyordu neredeyse. Sanki ikimizi de öldürecek gibi durdu. Sonra döndü, bir ağacın içinden geçip kayboldu.

dylann

"Vay be. Baban müthiş."

"Biliyorum. Sonra seni içeri aldık. Bu arada, kapının kulpuna ne oldu öyle?"

"Hımm, tüh."

Güldü. "Neyse, Vivian'ı yerde bulduk. Onu önce öldü sandım ama babam nabzını ölçebildi. Sen hemen uyanmayınca ikinizi de kaptığımız gibi buraya getirdik. İyileşeceksin, ufak tefek yanıkların ve bir de hipotermin var ki, bunu açıklamak çok zor oldu."

Neşesizce güldüm. Vivian'ı durdurmayı başarmış, ruhları serbest bırakmış, bu sırada hiç kimseyi öldürmemiş ya da kendim ölmemiştim. İyi iş çıkarmıştım. "Viv nerede?"

"Buradaydı ama artık gitti sanırım. Babam onun bir daha hiç uyanmayabileceğini söylüyor, o yüzden ona bakabilecek birilerini buldu."

Kaşlarımı çattım, kimin böyle bir şeye evet diyebileceğini merak ederken, aklıma ilk ziyaretçim geldi. Raquel ona iyi bakardı. Vivian'ın sonsuza dek uykuda ve yapayalnız kalması düşüncesine üzülüyordum ama hiç değilse periler ona erişemeyecekti.

Aynı şeyin ne zaman başıma geleceğini, ne zaman söneceğimi merak ettim.

"Şimdi, bir sorum var," dedi Lend. "Eğer ruhları tutarsan benimle kalabileceğini söylerken neyi kastediyordun?"

Dudağımı ısırdım. Lend ölümsüz olduğundan habersizdi. Ruhu parlak ve ebediydi. Ona bunu söylemek için ağzımı açacak oldum, ama sözcükler çıkmadı ağzımdan. Sanki söyler söylemez ilişkimizin sonu olacaktı bu. "Bilmem ki," deyip omuz silktim, gülmeye çalıştım. "Tüm o ruhlar içimde yanarken aklım başımdan gitmişti herhalde."

"Nasıl bir histi?"

Huzursuzca kımıldandım. Hatırlamak beni daha bile üşütmüştü. Ne denli harikulade olduğunu unutmak istiyordum. Tekrar olmasına izin veremezdim. Asla. "Sıkışıktı."

"İyi olmana çok sevindim."

"Ben de. Peki, neydi buradan gitmeni gerektirecek kadar önemli olan?"

"Ah." Yatağa, yanıma bir paket koydu. "Buradan çıkana kadar bir şeyler yapmak istersin diye düşündüm." Bir kutu çıkardı. Daha doğrusu, kutulu bir set. *Easton Heights* dizisinin ilk iki sezonu.

"Hadi canım!" diye bastım çığlığı. "Benim için *o kadar* endişelendin demek?!"

Gülümsedi ama kaygılandığı belli oluyordu. "Seni kaybetmekten korktum."

Yana kaydım, elimle pat pat vurup yatağı işaret ettim. "Çok beklersin. Şimdi benimle kırk saat aralıksız *Easton Heights* izlemeye mahkûmsun!"

Başını iki yana sallayıp ilk diski çalıştırdı, sonra yatakta yanıma oturdu. "Elini tutmanın karşılığında küçük bir bedel."

Artık üşümüyordum.

dylann

TEŞEKKÜRLER

Hayat boyu hayalini kurduğum bu düşün gerçekleşmesini birçok kişiye borçluyum. Öyleyse, beni mazur görürseniz başlıyorum. Görmezseniz o zaman dönüp öpüşme sahnelerini tekrar okuyabilirsiniz. Yerinizde olsam öyle yapardım herhalde.

İlk ve en büyük teşekkürlerim, hayatımın aşkı ve başıma gelen en güzel şey olan Noah'a. Haftalarca Word belgelerine gömüldüğüm halde benden desteğini eksik etmediğin, konuşmama izin verip olay örgüsündeki hataları gidermemi sağladığın için. Gerçi Evie'yi öldürmemi önermiştin, ama olsun. Ayrıca güzel evlatlarım Elena ve Jonah'a teşekkür ediyorum. Hiç yardımcı olmasalar da, ikisi de kesinlikle harika ve hayatımın neşe kaynakları.

Sonra aile bireylerime, bilhassa ebeveynlerim Pat ile Cindy'ye teşekkür ediyorum, kendimi hiç de zeki hissetmediğim anlarda bile bunun aksinden bir an olsun kuşku duymadıkları için. Bana kitaplar aldığınız, çocukluğumu sözcüklerle; masallarla doldurduğunuz için sağ olun. Sonra, kardeşlerim Erin, Lindsey, Lauren ve Matt'e, sadece yazdıklarımı okudukları için değil, aynı zamanda benim çok komik ve muhteşem dostlarım oldukları için teşekkür ederim. Dedem ve büyükannem Dee ile Mary'ye öykücü geni bana aktardıkları için, kayınvalidem ve kayınpederim Kit ile Jim'e ise çamaşır ve kurutma makinelerini kullanmamıza izin verdikleri (ve hiç eksilmeyen destekleri) için teşekkürü bir borç bilirim.

Eleştirmen ortaklarım ve dostlarım olmasa buralara gelemezdim. Romanın hızı konusundaki çok haklı önerilerinden ötürü "Zombi Kraliçesi" Carrie Harris'e, Renee Collins'e ve Kristen Record'a; coşkuları içinse Ashley Juergens, Megan Holmes, Jane Volker ve Fara Seneddon'a teşekkürler. Fara ile Kristen'e özellikle ikramları, bebek bakıcılığı yaptıkları ve "Bu asla olmayacak"ları saatlerce dinledikleri için teşekkür ediyorum. Şu ana dek tanıdığım en iyi ve en kibar okur olan, bana "iyi"nin daima "daha iyi"ye dönüştürülme potansiyeli olduğunu öğreten, hayatın tuhaflıkları karşısında benimle gülüp benimle ağlayan Stephanie Perkins'e sonsuz teşekkürler. Son olarak da yazdıklarımı okuyan ilk kişi ve amigo kızların en iyisi olduğu için Natalie Whipple'a teşekkür ediyorum. Sizler olmasaydınız kendime ne gözle bakardım bilemiyorum ve beni hafifçe doğru yöne ittiğiniz için size sonsuza dek müteşekkir kalacağım. Sırası geldiğinde benimle sıkıldığınız, yıkıldığınız, keyiflendiğiniz, gururlandığınız için *hepiniz* sağ olun.

Web günlüğümde ve Twitter'da yazdığım saçmalıklardan hoşlanan o harika çevrimiçi yazar ve okur topluluğuna da teşekkürler. Coşkunuza, zekânıza ve desteğinize paha biçilmez. Hepinizi "tanıdığım" için kendimi şanslı sayıyorum. Pandora ve Hellogoodbye kanallarına ve bana şanslı albümümü sağlayan sevgili Snow Patrol'a teşekkürler.

Evie'yi benim kadar seven ve onu yayımlanması için düşlerimdeki yere getiren dâhi editörüm Erica Sussman'a kocaman

dylarn

teşekkürler. Onun öyküsünü alıp olabileceği en iyi yere taşıdığın için sağ ol. Tüm yayın sürecini bir keyfe dönüştürdün, seninle çalıştığım için öyle şanslıyım ki! Harper Children's ve HarperTeen'in pazarlama, yabancı ülke hakları, reklam, editoryal ve özellikle de tasarım ekiplerine de aynı şekilde teşekkürler. Alison Donalty ve Torborg Daven, kitabımın kapağı bir sanat eseri ve hâlâ hayranlıkla bakıyorum. Bu kapak daha iyi kotarılamazdı.

Koca bir paragraf da menajerim Michelle Wolfson'a. Beni çamurdan çekip çıkardığın, aylar boyunca destek olduğun ve hayallerimde bile göremeyeceğim bir yayın şansı tanıdığın için teşekkürler. Sen gerçekten Harika Kadın'sın ve tüm bu çılgınca yolculukta yanımda olduğuna seviniyorum.

Son olarak da size teşekkür ediyorum, sevgili okurlar, kitabımı aldığınız için. Umarım sevmişsinizdir çünkü ben sizleri seviyorum. Evie'nin söyleyeceği gibi, hepiniz biiip muhteşemsiniz.

dylann

dylann